

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Lev pomsty.pdb

PDB Name: May Karel-Lev pomsty
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.4.2007
Modification Date: 11.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KAREL MAY
LEV POMSTY

Dvaja Nucháci

Väčšina mojich čitateľov pozná Winnetoua, náčelníka Apačov, najšľachetnejšieho Indiána a najlepšieho, najvernejšieho priateľa, akého som kedy mal. Iste vie aj to, ako zomrel. V hlbokom krátri vrchu Hancock, v boji proti Siuxom Oglalom ho zasiahla guľka do prs a krátko nato dokonca v mojom náručí. Jeho mŕtve telo sme preniesli do pohoria Gros Ventre a pochovali sme ho v údolí rieky Metsur. Pripadla mi smutná povinnosť vypraviť sa na juh a oznámiť Apačom, že ich najväčší a najslávnejší náčelník už nie je medzi živými. Dodnes si s horkosťou spomínam na túto výpravu. Winnetouova smrť ma tak hlboko ranila, že sa zo mňa stal úplne iný človek. Predtým vždy veselý a plný sebadôvery, nebol som teraz schopný ani len letného úsmevu a úplne som stratil chuť do života. Uzatvoril som sa do seba a bočil od ľudí. A keď som sa na tejto osamelej, ďalekej výprave v nejakej pevnosti či osade musel s niekým dať do reči, snažil som sa to vybaviť čo najstručnejšie, a čo najrýchlejšie som zase zmizol.

Pravda, ani ľudia, s ktorými som sa stretol, sa nechovali tak, že by ma lákalo zotrvať v ich spoločnosti dlhšie. Pozerali na mňa tak nevšímavo, akoby som bol pre nich vzduch, a keď som sa poberal ďalej, pozdravili ma len tak na pol úst. A to všetko pre môj zovňajšok.

Pôvodne sme sa totiž vydali s Winnetouom k vrchu Hancock preto, lebo sme chceli vyslobodiť niektorých našich známych Settlerov, ktorých zajali Siuxovia Oglalovia. To sa nám aj podarilo, ale Winnetou zaplatil za to životom. Keď sme ho pochovali, časť belochov sa rozhodla ostať v údolí rieky Metsur a založiť tu osadu. Pomáhal som im pri tom, a tak sa stalo, že som sa na cestu k Apačom vydal až po nejakom čase.

Medzitým som natoľko zodral svoj lovecký oblek, že som si bezpodmienečne musel zadovážiť niečo na seba. Keďže však na divokom západe nebol nijaký obchod s odevmi, zaradoval som sa, keď mi jeden Settler ponúkol vlastnoručne zhotovený zálesácky oblek z belasého plátna, na ktoré sami dopestovali bavlnu, sami ju upriadli, utkali, aj oblek vystrihli a zošili. Pravda, o nejakej fázne sa nedalo v tomto prípade hovoriť; nohavičky pripomínali dve spojené rúry, vesta malé vrece bez rukávov a kabát veľké, dlhé vrece s rukávami. Oblek pôvodne zhotovili na celkom inú postavu, viete si teda predstaviť, že som v tej paráde naozaj nepôsobil impozantne. Mohli ma považovať za hocikoho, len nie za muža západu, a keďže som v tomto období bol navyše ešte aj veľmi nezhovorčivý a uzavretý, nikde som sa nestretol s pozornosťou, ktorú Old Shatterhand inak vzbudzoval.

V priebehu dvoch týždňov som sa dostal do blízkosti North Forku, severného ramena rieky Canadian. Cválal som na koni cez širu, rovnú prériu, na ktorej sem-tam rástli roztrúsené skupiny stromov a krikov. Nabádalo to k obozretnosti, lebo tieto ostrovčeky narušali výhľad, a človek musel byť pripravený na neočakávané stretnutia, možno aj nepriateľské. Dávnejšie kolovali chýry, že medzi Komančmi, ktorých bojové územie siahalo až sem, vypukli vážne nepokoje.

Okolo poludnia som došiel k potoku, ktorého čerstvá, priehľadná voda priam vábila na oddych. Vybral som si miesto, odkiaľ bolo vidieť doďaleka a zbadal by som každého, kto by náhodou prichádzal. Zostúpil som z koňa a pustil som ho, nech sa voľne pasie, potom som sa do vôle napil a ľahol som si pod strom do chládku.

Odpočíval som asi štvrt hodiny, keď som zazrel dvoch jazdcov. Boli to belosi, bezstarostne som teda ležal ďalej. Približovali sa z toho istého smeru, ako som prišiel ja, a videl som, že veľmi pozorne sledujú moju stopu. Sedeli na muliciach a boli oblečení jeden ako druhý. Keď prišli bližšie, zistil som, že sa táto podobnosť nevzťahuje len na ich šatstvo, ale aj na postavu a črty tváre. Na prvý pohľad ich musel každý považovať za bratov, možno dokonca za dvojčatá. Obaja boli vysokí, útlí a takí vyzíabnutí, že iste v každom skrslo podozrenie, či už dlhší čas netrpia hladom. Zdravá farba ich pleti a pevné držanie tela v sedle však svedčili o opaku. Podobnosť medzi nimi bola taká nápadná, že ste ich azda mohli rozoznať iba podľa jazyky, ktorá jednému z nich pretínala ľavé líce.

Nedá sa povedať, že by boli obdarení mimoriadnou mužskou krásou, pretože im z tváre vyčnievali nevidané nosy, ba čo nosy - nosiská! Staval by som sa, že podobné raťafáky by sa nenašli v celých Spojených štátoch. Veľkosť, tvar a sfarbenie týchto nosov slovom či písmom ťažko opísať, to by ste ich museli vidieť. Napriek tým nosom však muži neboli dajakí odpudzujúci. Naopak, ich po americky hladko vyholené tváre a výrazné črty vyjadrovali dobromyseľnosť a vzbudzovali sympatie. V kútikoch úst sa im zahniezdil veselý, bezstarostný úsmev a jasné, bystré oči pozerali na svet tak vľúdne, že ani zloprajnika by sa nezmocnila nedôvera. Mali na sebe pohodlné tmavosivé vlnené kazajky a také isté

nohavice. Na nohách pevné šnurovacie topánky, na hlavách bobrie klobúky so širokou strechou a z pliec im splývali veľké prikrývky, chrániace proti dažďu. Za koženými opaskami mali zastoknuté nože a viseli im z nich revolvers. Okrem toho boli ozbrojení dlhými, ďalekonosnými ručnicami.

Nikdy dosiaľ som týchto dvoch mužov nevidel, no počul som o nich a hneď som vedel, koho mám pred sebou. Nemohol som sa myliť. Boli nerozluční, nikto ich jakživ nevidel oddelene. Nik nepoznal ich pravé meno a pre svoje nosy boli všeobecne známi len ako dvaja Ňucháči.

Ten s jazvou bol Ňucháč Jim, druhý sa volal Ňucháč Tim. Ešte aj ich krstné mená zneli podobne.

Hoci som v ostatnom čase nemal náladu uzatvárať nové priateľstvá, stretnutie s týmito mužmi mi nebolo proti vôli. Boli to poctivci od kosti a tešili sa takej všeobecnej obľube, že by iste stálo zato prejsť s nimi kus cesty, ak by sme náhodou mali spoločný smer.

Nezbadali môjho koňa, ktorý sa pásol za krovím, ani mňa, lebo pri potoku, kde som sa uvelebil, rástla taká vysoká tráva, že ma úplne zakrývala. Nespúšťali oči z mojej stopy, až sa priblížili ku mne sotva na dvadsať krokov. A tu na veľké prekvapenie zistili, že stopa, po ktorej šli, sa naraz končí. Zarazene zastavili mulice a Jim začudovane zvolal:

"Zounds! Tu končí stopa! Aj ty to vidíš, starý Tim?"

"Yes," prikývol druhý. "Kde len môže byť ten chlapík?"

"Akoby ho odľuklo!"

"To by tu musel byť niekto, kto ho odľukol, starý Jim. Lenže nikoho nevidím."

"Pozri, stupaje kopýt vedú tamto za krovie. Muž sa skryl asi tam."

"Čoby! Obráť svoje pozhnané oči sem dolu! Tu zostúpil z koňa a išiel k vode, kde..."

Tim nedopovedal, jeho oči sledovali stopy mojich nôh, až utkveli na mne a zvolal:

"All devils! Leží tamto v trávě a nehýbe sa. Čo si myslíš, že na divokom západe nemajú chlapi prach a nôž? Spokojne si tu hovie, akoby sa vyvaľoval doma na pohovke, a nie na druhom brehu Mississippi, kde sa zakrádajú Komančovia ako vlni zavýjajúci po koristí. Poď, zobuďme ho."

Popchli mulice smerom ku mne. Pozeral som na nich otvorenými očami, podľa čoho museli zistiť, že nespím, a ten s jazvou pozdravil:

"Good day, pane! Ste vy ale neopatrný človek! Zanecháte stopu, ktorú vidieť z troch míľ, a na jej konci si ľahnete do trávy, aby vás každý Indián hravo objavil a vyhasil. Na zálesáka teda rozhodne nevyzeráte!"

Jimov hlas vychádzal spod obrovského nosiska tak nezvyčajne, že som hneď pochopil, prečo ich nazvali Ňucháčmi.

Keď som pokojne vydržal jeho skúmový, ale dobromyseľný pohľad, ktorým si ma premeriaval, Jim pokračoval:

"No tak, vari vám nestojím za odpoveď?"

Tu som sa už ozval: "Naozaj si myslíte, že červenokožec, ktorý by ma stopoval až sem, by ma tak poľahky zložil?"

"Nepochybujem!"

"Pomaly! Videl by som ho prichádzať a moja guľka by ho zasiahla skôr, ako by vôbec tušil, kde ležím. Veď aj vy ste ma spozorovali, až keď ste boli pár krokov odo mňa. Mohol som vás teda desaťkrát odľuknúť, či ako ste sa vyjadрили o mne."

Tu Jim zarazene pozrel na brata, zamyslene pokrútil hlavou a povedal:

"Je na tom čosi pravdy, nemyslíš, starý Tim? Ten muž hovorí ako kniha, aj keď nevyzerá najmúdrejšie. Naozaj nás mohol ľahko zložiť, keby medzi nami a ním panovalo nepriateľstvo a," dodal významne, "keby bol pravý zálesák."

"Yes. Lenže on zálesák nie je," odvetil Tim veľmi dôrazne a prezeral si ma dobráckym i súcitným pohľadom. "Akiste bude nejaký zatúlaný Settler."

"Podľa výzoru asi hej. Ujmeme sa ho a ukážeme mu správnu cestu. Rozhodne si viem predstaviť aj čosi príjemnejšie, ako zablúdiť na ďalekom západe a padnúť do rúk Komančom. Najprv si však môžeme aj my trochu oddýchnuť. Miesto je na to ako stvorené."

Jim zostúpil z mulice a sadol si vedľa mňa. To isté urobil aj jeho brat a spýtal sa ma tým sebavedomým, pritom však priateľským tónom, aký používa vyšší, keď chce pomôcť nižšiemu:

"Nemáte, dúfam, nič proti tomu, že vám budeme robiť spoločnosť, he?"

"Préria je otvorená pre každého, sir."

"Ohó! Znie to tak, akoby ste nestáli o našu radu a pomoc."

"Je to od vás veľmi milé, nepotrebujem však ani vašu radu, ani pomoc."

"Vážne?" Jim vysoko vytiahol obočie a zamyslene sa na mňa díval. "Vy ste teda nepoblúdili?"

"Nie."

"Hm! Čudné! Stavil by som sa o túto svoju mulicu, že nie ste zálesák. Odkiaľ vlastne pochádzate?"

"Z Nemecka."

"Nemec? Hm, znie to dosť pravdepodobne. Vaša tvár, oblečenie, áno, všetko je na vás nemecké. Mohli by sme sa azda dozvedieť, čo tu porábate a ako sa voláte?"

"Prečo nie? Ja som tu však bol prvý, a mám teda právo položiť túto otázku najprv vám."

"Bless me, ako si tento muž potrpí na slušnosť! Nuž dobre, pretože sme naozaj prišli po vás, sme ochotní predstaviť sa vám, ako sa patrí. Aby ste vedeli, sme praví zálesáci, a nie voľajací lovci mrcín, ktorých stovky teraz ohrozujú starú prériu. A ako sa voláme? Naše pravé meno vás asi nebude zaujímať, pretože celý svet nás volá len dvaja Ňucháči, pravdaže, pre tie naše nosy. Možno by nás to mohlo aj mrziť, ale už sme si tak zvykli, že si z toho nič nerobíme. Teraz teda viete, kto sme a ako sa voláme, a dúfam, že aj vy zodpoviete našu otázku."

"Veľmi rád," odvetil som a parafrázoval som jeho vlastné slová: "Som ochotný predstaviť sa vám, ako sa patrí. Aby ste vedeli, som pravý zálesák, a nie voľajací lovec mrcín, ktorých stovky teraz ohrozujú starú prériu. A ako sa volám? Moje pravé meno vás asi nebude zaujímať, pretože celý svet ma volá len Old Shatterhand."

Pri týchto slovách Ňucháč Jim vyskočil a zvolal:

"Old Shatterhand? Heigh-day! Dostalo sa nám teda veľkej cti, zoznámiť sa s najslávnejším..."

Nemohol pokračovať, lebo brat Tim mu skočil do reči:

"Nezmysel! Nedaj sa mu nabaláčať, starý Jim! Len si dobre obzri tohto muža! To má byť Old Shatterhand? Ak sa nemýlim, máš oči namieste."

Jim poslúchol jeho výzvu, prebehol po mne skúmvým pohľadom, a potom sklamané prisvedčil:

"Well, máš pravdu, starý Tim, tento muž nie je Old Shatterhand. Ako som si to len mohol myslieť! Ved' ten má tak ďaleko k Old Shatterhandovi, ako mýval ku grizlymu."

Po týchto úvahách si znova sadol.

"Či mojim slovám uveríte, alebo nie, nič nemôže zmeniť na ich pravdivosti."

"Pshaw!" zasmial sa Jim. "Vy sa nevoláte Old Shatterhand. Dobré ja viem, čo ste zač."

"Tak von s tým!"

"Joker, vtipkár, čo nás chce vodiť za naše dlhé nosy. Lenže to sa vám nepodari. Keď som pred chvíľou tak znenazdajky počul meno Old Shatterhand, od prekvapenia som si vôbec neuvedomil, že ja predsa toho slávneho lovca dobre poznám."

"Ach! Vy ho poznáte, mister Ňucháč?"

"Áno. Videli sme ho raz v pevnosti Fort Clark na rieke Missouri."

"Vo Fort Clark? Skutočne? Ja o tom nič neviem."

"To vám verím, ved' som presvedčený, že o Old Shatterhandovi viete akurát len toľko, ako sa volá. Poviem vám, ten lovec je veľmi vysokej, plecnatej postavy a nosí havraniu bradu, čo mu padá až na prsia. Predtým, ako sa spriatelil s Winnetouom, dostal od neho tomahavkom po čele, a dodnes mu tam ostala jazva."

"Tomahavkom po čele? Veľmi vysoká, plecnatá postava s čiernou bradou? Hm! V tomto prípade ste sa teda skutočne dali vodiť za nos, mister Ňucháč. Old Shatterhand nikdy nebol vo Fort Clarku. Muž, ktorého ste tu opísali, je Stoke z Iowy, čo chytá zver do želez a čo sa veľmi často vydával za Old Shatterhanda, kým neutŕžil príučku."

"Od koho?"

"Od pravého Old Shatterhanda."

"Aha! Teda od vás? A ako k tomu došlo, sir? Naozaj by som si to rád vypočul."

"Odohralo sa to veľmi jednoducho. Bolo to v pevnosti Randall, na rieke Missouri. Prišiel som si tam doplniť zásoby prachu a v obchode som našiel spoločnosť mužov, ktorí sedeli okolo stola a s otvorenými ústami počúvali jeho táraniny. Spýtal som sa ho, či je skutočne Old Shatterhand, a keď mi to potvrdil, vyhlásil som, že jediný muž, ktorý má právo nosiť toto meno, som ja. Začal mi nadávať do luhárov, a tak som predložil dôkaz o pravdivosti svojich slov."

"Dôkaz? A aký?"

"Vrazil som mu päťou do hlavy, až sa namieste zrútil."

"Well! Boli by ste taký dobrý a ukázali mi tú päšť?"

"Nech sa páči."

Nastavil som mu ruku. Chytil ju do dlane, poobzeral, poťazkal a zasmial sa:

"Väčšieho táraja som teda nevidel. Ved' je to ženská ruka! Takéto fajnové prsty mala naša nebohá teta. Presne si to pamätám, vyfasoval som od nej nejedno zaucho, ale nikdy som pri tom neomdlel. A týmito prstami že zrazíte na zem človeka?"

"Keď chcem, aj tak, že sa nikdy viac nepreberie."

"Well! Buďte teda taký láskavý a zasad'te mi taký úder! Chcel by som skúsiť, ako to je, keď človek stratí vedomie. Musí to byť vrchol blaženosti."

Jim mi so smiechom natrčil hlavu. Odmietol som:

"To nemôžete odo mňa žiadať, mister Ňucháč, lebo vo vašom prípade by boli potrebné určite dve rany."

"A to už prečo?"

"Jedna do hlavy a jedna do nosa."

"Ach tak! Šikovne ste sa vymotali, no aspoň vieme, na čom sme. Keby ste naozaj boli Old Shatterhand, tak by ste uderili - ten muž si predsa nedá bezrestne nadávať do voľajakých tárajov."

"Keďže toto slovo znamená z vašich úst vlastne luhár," dodal som pokojne, "som rád, že ste láskavo použili miernejší výraz. Práve táto láskavosť mi však bráni, aby som vyhovel vášmu želaniu."

"Dobrá výhovorka stojí groš! Možno viete aspoň to, aké zbrane vlastní Old Shatterhand?"

"Jednu medveďobjíku a jednu opakovačku, henryovku." Musím poznamenať, že predošlej noci som henryovku dobre zabalil proti dažďu. Ňucháč Jim ukázal na pušku, ktorá ležala vedľa mňa, a spýtal sa:

"Nechcete hádam tvrdiť, že táto stará búchačka je Old Shatterhandova medveďobjíka?"

"Samozrejme."

"Potom teda hufnicu z Washingtonových čias môžeme prekrstiť na salónny revolver! A támta filigránska flintička, čo ste si ju tak starostlivo zakrútili, to je nebudaj henryovka?"

"Áno."

"Nože ju dajte sem! Radi by sme si ju obzreli."

"Ukázal vám ten druhý Old Shatterhand vo Fort Clarku svoje zbrane?"

"Nie. Kto by sa odvážil obťažovať takého muža!"

"Zato mňa obťažujete celkom bez zábran! Mal azda pri sebe medveďobjíku a opakovačku?"

"Čo ja viem. Ani nie som na to zvedavý. Hovorím vám, bol to stopercentne on: klobúk so širokou strechou, lovecká kazajka z losej kože, košeľa z jelenice, jelenicové legíny a vysoké nepremokavé čizmy - slovom, Old Shatterhand, ako

má byť. A teraz sa pozrite na seba! Váš klobúk je jediná vec, čo sa nebijie s predstavou lovca či zálesáka. Všetko ostatné pasuje tak k pluhu alebo do zajačince. A čo je hlavné: Old Shatterhand sa vôbec nezdržuje v tomto kraji, on je vo vrchoch Gros Ventre."

"Môžete to s istotou tvrdiť?"

"Áno. Vy vôbec neviete, čo sa tam stalo. Počuli ste o Winnetouovi?"

"O náčelníkovi Apačov? Čo o ňom viete?"

"Že je mŕtvý. Siuxovia Oglalovia ho zastrelili na vrchu Hancock a Old Shatterhand ich prenasleduje, aby pomstil smrť svojho slávneho priateľa. Poviem vám, že sa môžu všetci rozlúčiť so životom. Old Shatterhand nikdy zbytočne nepreleje krv, no v tomto prípade nebude mať pokoja, kým tých červenokožcov nevykántri do posledného chlapa. Ešte vždy chcete tvrdiť, že ste Old Shatterhand?"

"Áno."

"Tak nám teda porozprávajte, čo sa stalo na vrchu Hancock!"

"Stačí mi, že som to musel prežiť, nie o tom ešte aj rozprávať."

"Well! Vždy si nájdete šikovnú výhovorku! Vy ste dobrý, človeče. Buď máte o koliesko viac a pokladáte sa za niekoho, kto vôbec nie ste - a potom sa vás musíme ujať, aby ste sa napokon nevydávali ešte za tureckého sultána alebo čínskeho cisára. Alebo si zo všetkého robíte dobrý deň, a potom si lepšieho spoločníka nevieme predstaviť. Ak by ste chceli s nami ísť, vzali by sme vás so sebou. Odkiaľ prichádzate?"

"Zišiel som z pohoria Gros Ventre."

"Well! Správna odpoveď! A kam smerujete?"

"K Apačom."

"Doparoma! Čo chcete u nich?"

"Oznámiť im Winnetouovu smrť."

"Človeče, perfektne hráte svoju úlohu! No ak by ste skutočne mali ten úmysel, podstupovali by ste tú nebezpečnú cestu zbytočne, lebo Apači už istotne vedia, že Winnetou zomrel."

"Máte pravdu! Nemohol som vyraziť hneď, zdržali ma všelijaké okolnosti, takže zvest' doletela k Apačom skôr než ja. No aj tak musím ta ísť. Apači to musia počuť od očitého svedka."

"Od očitého svedka! Vy ste jedinečný! Keby ste chceli pokračovať v ceste s nami, bolo by nám najväčším potešením. Chceme totiž prekročiť rieku Canadian a potom ideme hore do Santa Fé. To je na veľkom úseku aj váš smer. Chcete sa k nám pripojiť?"

"Rád, pretože aj vy sa mi pozdávate."

"Well! Tak teda dohodnuté. Idete s nami. Ale uvedomujete si, čo to znamená?"

"No, až také zlé to hádam nebude."

"Oho! Musíme prejsť cez územie Komančov, ktorí sa zase vzopreli proti bielym. Tvrdia, že ich ošudili o nejaké dodávky. Možno majú aj pravdu. Ak nás dolapia, sme stratení."

"Ak nás dolapia, sme hlúpi."

"Well, to je dobré! Dúfajme, že ste v skutku taký rozumný, ako múdro znejú vaše slová, a nedáte sa chytiť. No už sme si oddýchli a mali by sme vyraziť. Dovedte si koňa, sir!"

"To nie je potrebné, príde sám od seba."

Zahvízdal som, a kôň okamžite pricválal spoza krovia. Obaja Ňucháči chvíľu s obdivom hľadeli na nádherného sivočierneho koňa, potom Jim zvolal:

"Lack a day, to je koník! Ako ste prišli k tej nádhere?"

"Je to dar od Winnetoua."

"Držte konečne zobák! Winnetou by vám akurát daroval taký kus! To ste už trochu prehnali! Úprimne vám poviem, že mi teraz pripadáte podozrivý. Muž ako vy, a toto vzácné zviera! Dúfajme, že nás nestretne niekto, komu kôň patrí, a nezvolá porotu, aby nás dal obesiť! Viem si predstaviť aj čosi príjemnejšie!"

"Nebojte sa, mister Jim, nie som zlodej koní! Aj podľa toho, ako ma poslúcha, vidíte, že patrí mne."

"To mi už ozaj zastáva rozum. Kto jazdí na takomto koni, nemôže byť obyčajný tulák. Ale pravý zálesák by si zase nenavliekol také plátenné gajdy, ako visia na vás! Ste pre mňa hádankou!"

"Možno, ale nelámete si hlavu, vyrieši sa to samo od seba."

"Len keby to bolo čím skôr, ak by som smel prosieť! Myslel som si, že len vymýšľate, no keď vidím tohto koňa, všeličo mi víta v hlave. Našťastie máte tvár poctivca, takže trváme na svojej ponuke. Nasadať, a ideme ďalej!"

Ako som už spomenul, toto stretnutie sa mi od začiatku celkom pozdávalo a teraz ma už vyslovene začínalo baviť. Dobráci Ňucháči za nič nechceli uveriť, že som Old Shatterhand. Ten Stoke ich naisto obalamutil a moje oblečenie len zvyšovalo ich pochybnosti. Stačilo by, keby som im ukázal henryovku - hneď by zmenili názor. Zabávalo ma však, udržiavať ich naďalej v napätí. Chvíľami sa mi zdalo, akoby už aj Ťutovali, že ma vzali so sebou.

Podvečer sme sa utáborili na kraji lesa. Pochopiteľne, že kvôli Komančom bolo treba strážiť, preto som vyzval bratov, aby určili poradie. Vyhlásili však, že môžem celú noc spať a oni sa budú pri tom stríedať. Ich nedôvera teda vzrástla. No keďže som dosiaľ išiel sám a nemal som sa s kým vymieňať na stráži, posledné noci som vlastne nezažmúril oka, a tak mi dobre padlo, že si dnes môžem odpočinúť. Lahol som si a tuho som spal až do svitu, kým ma nezobudili. Pušku som nepustil z rúk ani v spánku, aby si ju Ňucháči nemohli poobzerať.

Vyrazili sme zavčas a mali sme pred sebou asi štyri hodiny jazdy, aby sme sa dostali po Beaver Creek pri severnom ramene rieky Canadian. Aj dnes som bol rovnako skúpy na slovo a pohrúžený do seba ako včera. Moji spoločníci sa tiež nenamáhali udržiavať konverzáciu, najradšej by sa ma boli asi zbavili.

Približne v polovici cesty, na malej otvorenej savane sa pred nami vynoril osamelý jazdec a zdalo sa, že smeruje k nám.

Keď nás však zbadal, popchol koňa doprava a chcel nás zďaleka obísť. Bolo to podozrivé a Jim začal nahlas uvažovať: "Nechce sa s nami stretnúť. Je to beloch, a keď to vidíme my, tak aj on musí rozoznať, že nemá pred sebou Indiánov. Prečo sa nám chce vyhnúť, starý Tim?"

"Pretože v tomto kraji netreba dôverovať nikomu, aj keď je to beloch," odvetil Tim.

"Mali by sme mu dokázať, že nám dôverovať môže. Bolo by pre nás výhodné dozvedieť sa, odkiaľ prichádza a či nevidel stopy Komančov. Zabočme!"

Jazdec videl, že mierime k nemu. Keby sa nám chcel ďalej vyhýbať, stal by sa ešte podozrivejším. A kedyže sme boli traja, aj tak by sme ho privikli. Preto si to rozmyslel a šiel nám v ústrety. Keď sa dostatočne priblížil, videl som, že má výborného koňa, no čo ma najviac prekvapilo, bol jeho nevidaný, cudzokrajný postroj. Sedlo aj uzda boli lacnou napodobeninou vzácneho postroja, v Perzii zvaného rešma. Imitáciu zhotovila neumelá ruka, ktorá nepoznala originál. Pritom všetkom bolo však veľmi zarážajúce, keď ste sa tu, na americkom západe, naraz stretli s perzskou rešmou. Jazdec bol Američan a jeho postroj celkom určite nevyrobil sedlár na objednávku. Oblečený bol ako zálesák, cez plece mu visela puška a za pásom mal revolver, nôž a... neveril som vlastným očiam, keď som zazrel dlhú perzskú dýku, takzvaný handžár, s umelecky vykladanou striebornou rukoväťou. Ako sa dostal tento muž západu k orientálnej zbrani? To nie je s kostolným poriadkom.

Nevľúdne pozdravil, a keď sme jeho pozdrav opätovali, s nevôľou zastavil koňa. Jim sa ho opýtal:

"Veľmi by vás to obťažovalo, sir, keby sme vás na chvíľku zdržali? Komančovia vystrkujú rožky a v takejto situácii je vždy dobre vedieť, či je cesta pred nami bezpečná, alebo nie. Neprichádzate náhodou od Beaver Creeku?"

"Áno," prisvedčil, pričom vzpriamril vysokú postavu a netrpezlivo pomykal plecami. "Ak chcete niečo vedieť, tak buďte struční. Mám naponáhlo."

"Ozaj len to najdôležitejšie. Ktoej cesty ste sa držali, keď ste prichádzali k Beaver Creeku?"

"Smeroval som od Antelopských kopcov k rieke Canadian."

"Narazili ste na stopy Komančov?"

"Nie."

"Vraj tam už prepukli nepriateľské šarvátky."

"Nič také som nepočul. To je všetko? Musím ísť."

"Áno, to je všetko, jasná odpoveď na jasnú otázku. Ďakujem vám zdvorilo, sir, a želim vám aj naďalej šťastnú cestu!"

Ňucháči sa s tým uspokojili, ale ja nie. Ak ma v prvej chvíli prekvapil exotický postroj a handžár, o to podozrivejšie mi teraz bolo, prečo sa cudzinec tak nervózne ponáhl'a. Mal som pocit, že sa čohosi obáva, a okrem toho sa mi nezdalo, že by až od Antelopských kopcov došiel sem celkom sám. Keď už chcel vyraziť, priskočil som na koni tesne k nemu a zadržal som ho:

"Ešte moment, sir! Aký je to čudsný postroj, čo sa tak honosne skvie na vašom koni? Nič podobné som tu nikdy nevidel."

"Do toho vás nič!" zavrčal surovo a netrpezlivo sa pokúšal prebehnúť popri mne. No ja som sa mu nevystúpil a pokračoval som:

"Máte pravdu, mňa do toho nič, ibaže som zvedavý a chcel by som to vedieť."

"Uhnite!" zafučal na mňa. "Je to mexický postroj. Už ste spokojný? Do čerta s vašou zvedavosťou!"

Pritiahol uzdu, až sa kôň vzopál na zadné nohy, a chcel oblúkom prefrgnúť okolo mňa. Ja som však popchol svojho sivka k ešte dlhšiemu skoku, takže som mu ostal po boku, a dobiedzal som ďalej:

"Mýlite sa, sir. Nie je to mexický postroj, ale perzský. A smiem sa opýtať, od koho máte tú cudzokrajnú dýku za pásom?"

"Nie, nesmiete. Akým právom..."

Prerušil ho Jim, ktorý sa rozkričal na mňa rozkazovačným tónom:

"Čo vás to napadá! Nechajte toho džentlmena na pokoji! Nestrpím, aby ste tu bez príčiny vyvolali ruvačku!"

Ja som si ho však vôbec nevšímaval a vysvetľoval som cudzincovi:

"Táto dýka je perzský handžár a žiadam vás, aby ste preukázali, že je vašim vlastníctvom. Ani kôň, na ktorom jazdíte, nepatrí vám."

"Ako sa opovažujete čosi také tvrdiť?" zreval na mňa. "Mám vám vpáliť guľku do hlavy?"

"Prestaňte," zastavil som ho pokojne. "Pozrite sa na svoje čizmy a ostrohy! Pristanú k týmto orientálnym strmeňom?"

Kôň nie je váš. Komu ste ho ukradli?"

"Hneď sa to dozvieš od mojej guľky, ty zvedavý lotor!"

Výtrhol spoza pásu revolver a už mieril na mňa. No vtom som sa rozohlnal a tak som mu vrazil päšťou do sluchy, že mu opraty vypadli z rúk, prevälil sa cez koňa na druhý bok a viacej sa nepohol. Zostúpil som na zem a začal som mu chytro prehľadávať vrecká. Tu zoskočil zo sedla aj Ňucháč Jim, chytil ma za plece a kričal:

"The deuce, vyzerá to tak, akoby sme mali medzi sebou zbojníka! Ak okamžite nepustíte tohto muža, zrazím vás pažbou na zem!"

Jim ma chcel odtiahnuť, no čo ako sa silil, nepodarilo sa mu to. Striasol som ho zo seba, potom som sa vystrel a rázne som vyhlásil:

"Moja päšť je rýchlejšia ako vaša pažba, mister Jim. Old Shatterhand nie je ani zbojník, ani ľahkoverný človek ako vy. Nestarajte sa do mňa, lebo vás moja päšť zasiahne práve tak, ako zrazila z koňa tohto luhára!"

"Ale..." zajachtal sa nesmelo Jim, "veď vám nič neurobil!"

"Mne nie, ale iným ľuďom. Dokážem vám to."

Znova som sa zohol a teraz už nerušene som vyprázdnil zamdletému mužovi vrecká. Nenašiel som však nič, čo by potvrdilo moje podozrenie. Dobrák Jim sa do mňa hneď pustil:

"Vidíte, mýlili ste sa, nič ste nenašli. Nemožno sa predsa na niekoho vrhnúť ako divý zver, len aby..."

"Prosím vás, neprenáhlite sa!" skočil som mu do reči. "Obsah jeho vreciek potvrdzuje len to, že je zálesák, nie však aj to, že mu patrí tento kôň. Teraz sa pozrieme, čo má v sedlových kapsách!"

Otvoril som jednu, siahol som do nej a vytiahol som čosi, čo by asi nenosil pri sebe nijaký zálesák - malú knižočku v marokénovej väzbe. Keď som ju otvoril, prvé, čo mi udrelo do očí, bol perzským rukopisom napísaný text:

"Du yar zirak u az bada in kuhun du mani,
Farat-i va kitab-i va gusa i caman-i!
Man in huzur bi dunya va achirat na diham,
Agarci dar pay-am uftand chalki, anjuman-i!"

To je predsa básnický gazel písaný metrom z Divánu od Hafiza, najväčšieho lyrika, akého kedy zrodila Perzia! Mohol by tú knižku vlastniť jednoduchý tulák savany? Určite nie! Taký muž hádam len neštudoval perzštinu, aby sa potom počas jazdy územím nepriateľských Komančov zaoberal Hafizovým dielom.

Hľadal som ďalej a okrem perzského hukahu - vodnej fajky, som našiel ešte všelijaké iné predmety, ktoré nepochybne dokazovali, že skutočný majiteľ koňa bol Orientálec, alebo sa aspoň pohyboval v Oriente. Ako sa to všetko dostalo sem, na ďaleký americký západ? Právom ma to prekvapovalo. Že by majiteľom bol bohatý yankee, ktorý po pobyte v Perzii alebo inde v Oriente prechádzal križom cez prériu? Orabovali ho a možno aj zabili - veru, treba to bezpodmienečne vyšetriť.

Obaja Nucháči - lebo už aj Tim zostúpil z koňa - stáli pri mne s napätým očakávaním a so zmätenými pocitmi sledovali moje počínanie. Keď som vytiahol hukah, Jim sa zvedavo spýtal:

"Čože to má byť? Hadica, ktorá má hlavu, a sklená fľaša! Nebodaj dajaký apatekársky inštrument na vdychovanie omamných pár?"

"Kdeže. Je to perzská fajka, v ktorej tabakový dym prechádza cez vodu."

"Dym cez vodu! To musí byť pôžitok! Muž, čo tu leží na zemi, teda fajčí cez túto fľašu na vodu?"

"Tento určite nie, ale niekto iný a toho musíme bezpodmienečne objaviť!"

"A čo je to za kniha?"

"Perzské básne. A vôbec, takmer všetky tieto predmety sú perzské."

"Ako môžete vedieť, že je to perzská kniha?"

"Pretože som to z nej vyčítal."

"Vy... vy teda... rozumiete perzsky?"

"Áno."

"Nerozprestiera sa tá Perzia na veľkej púšti Sahare, kde sa ľudia nosia na ťavách?"

"Tam presne nie, ale nie zas príliš ďaleko."

"Zounds! Počul si to, starý Tim?"

"Yes," odvetil málovravný brat.

Pozreli jeden na druhého, a nemôžem povedať, že by ich tváre prezrádzali v tej chvíli mimoriadnu inteligenciu.

"Tim, počul si, čo rozprávali v Jefferson City o Old Shatterhandovi, však?"

"Ako by som nepočul? Veď som bol pri tom a mám dobré uši."

"Koľko ráz to mal byť v Spojených štátoch amerických?"

"Vravelo sa, že viackrát."

"A kde sa zdržiaval medzitým?"

"Vraj sa túlal medzi Turkami, Čínami a černochochmi, aj tam, kde sa jazdí na ťavách a od horúčavy ti zoškvrcí koža."

"Well. A teraz si to daj dokopy: tento mister Germán zrazil cudzinca päťou z koňa tak, že omdlel."

"Yes."

"Vie čítať po perzsky, a Perzia leží akurát vedľa Sahary!"

"Yes!"

"Old Shatterhand údajne rozumie rečiam všetkých tamojších Číňanov a iných moslimov?"

"Údajne je to tak. Hovorí sa, že sa vraj dorozumie s moslimami vo všetkých indiánskych nárečiach."

"Well! A teraz nám dovoľte otázku, mister Germán, či ste boli vo všetkých týchto krajinách a zhovárali sa s tamajšími džentlmenmi ich rečou?"

"Presne tak, ako hovoríte," potvrdil som.

"Potom sme my Nucháči asi dvaja najväčší somári na svete. A táto vaša búchačka je možno naozaj chýrna medveďobjika. Keby ste však predsa boli taký dobrý a ukázali nám aj vašu druhú zbraň."

"A viete, ako vyzerá henryovka?"

"Yes. Dal som si ju presne opísať. Okamžite budem vedieť, na čom som."

"Tak si ju poprezerajte, nemám nič proti tomu."

Vybral som zbraň z obalu a podal som im ju. Obzerali si pušku a priam som sa kochal v ich rozpačitých tvárach. Už im bolo jasné, ako sa mýlili, a neodvážili sa na mňa zdvihnúť zrak."

"Čo povieš na túto zbraň, starý Tim?" mmlal Jim.

"Henryovka."

"Bez najmenšej pochybnosti. A tu je priskrutkovaná strieborná platnička s menom. Môžeš ju prečítať?"

"Yes. Old - Shat - ter - hand," slabikoval Tim.

"Správne! A my sme neverili! Dokonca sme tohto slávneho džentlmena pokladali za... hm, za zlodeja koní. Spáchal si už

dakedy takú hlúposť?"

"Nie."

"Ani ja. Musíme to napraviť. Ale... hm... hm!"

Jim sa cítil veľmi trápne. Chvíľu ešte stál chrbtom ku mne, potom sa prudko zvrtol, pristúpil ku mne a povedal:

"Sir, na celej tejto starej prérii niet hádam väčších hlupákov, ako sme my dvaja, teda ja a môj brat Tim. Ale podľa všetkého, čo som o vás počul, nám to iste nebudete dlho zazlievať. Vysmejte sa nám, koľko len chcete. Keď sa však do vôle nasmejete, vyhodte to už potom z hlavy!"

"Teraz teda veríte, že som Old Shatterhand?"

"Yes," prikývol Tim a jeho brat sa vyjadril obšírnejšie:

"Pravdaže veríme. Ba môžeme vám odprisahať, že keby teraz prišiel niekto, kto by o tom zapochyboval, prevrtali by sme ho toľkými guľkami, že by presvital ako hrachové sito. Ste však vôbec ochotný putovať s nami ďalej?"

"Pokiaľ budeme mať spoločnú cestu, áno. Ale teraz k tomuto cudzincovi tu! Vidím, že sa už mrví. Najprv si ho musíme poistiť!"

Spútali sme ho remeňmi tak, aby sa nemohol zodvihnúť. Ak boli Ťucháči predtým proti mne, o to horlivejšie mi teraz pomáhali.

Zajatec sa čoskoro prebral. Chcel sa postaviť, lenže nemohol. Chvíľu na nás uprene hľadel, ako stojíme okolo neho, a keď sa rozpamätal na všetko, čo sa tu odohralo, z celej sily sa namáhal roztrhnúť remene. Keď sa mu to nepodarilo, rozkričal sa na mňa:

"Čo vám to napadlo? Najprv ma uderíte do hlavy a potom mi spútate ruky aj nohy! Čo som vám urobil? Musím ísť ďalej a žiadam, aby ste ma rozviazali!"

"Verím vám, že chcete čím skôr zmiznúť," odvetil som mu, "dá sa totiž očakávať, že vaši prenasledovatelia sa čochvíľa zjavia."

„Ešte, že si to uvedomujete!" odvetil na moje prekvapenie. "Chytrý ma teda rozviažte a practe sa odtiaľto so mnou aj vy!"

"Neviem, aký by sme mali na to dôvod!"

"Hrozí vám najväčšie nebezpečenstvo: Komančovia!"

"Pshaw! Naraz ste akosi zmenili nôtu. Pred chvíľou ste ešte tvrdili, že ste ich nevideli ani o nich nepočuli."

"Pretože mi na vás nezáležalo. Ale ak ma nepustíte, sme všetci stratení. Blížia sa v sile vyše šesťdesiatich bojovníkov."

"Dobre! Najprv by som sa však od vás rád dozvedel niektoré veci."

"Rozviažte ma, skôr nebudem s vami hovoriť."

"Je to presne naopak: nedostanete sa odtiaľto, kým sa od vás nedozviem, čo ma zaujíma."

"Strácame čas a zbytočne vystavujete mňa aj seba smrteľnému nebezpečenstvu."

Potom vychrlil na mňa prúd nadávok a nešetril tými najhoršími výrazmi. Keď videl, že to na mňa nijako nezapôsobilo, obrátil sa na Jima a Tima. A keď ani to nepomohlo, zúrivo zasyčal:

"Tak hovorte, čo chcete vedieť?"

"Komu patrí tento koň a táto dýka?"

"Hlúpa otázka! Samozrejme, že mne!"

"A táto kniha?"

"Tiež mne."

"A čo je to za kniha?"

"Sú tam poznámky, ktoré som si pozapisoval."

"Ale veď to nie je anglicky!"

"Nie, je to rýchlopis."

"Zbytočne sa namáhate, neoklamete ma! Je to perzština. Koňa ste ukradli. Ak poviete pravdu, budem sa voči vám správať zhovievavo. No ak budete ďalej klamať, vydám vás majiteľovi koňa, nech vás potrestá podľa zákona savany. Iste viete, že krádež koňa sa trestá smrťou?"

"Smiešne! Chcete tvrdiť, že som si ukradol vlastného koňa?! Nehrajte tu so mnou komédiu! Vidím vám do žalúdka, vy sami ste zloději a chcete mi koňa odcudziť pod zámienkou, že som ho ukradol!"

Nereagoval som na jeho bezočivosť. Jim však stratil nervy, rozčúlene priskočil k nemu a vyhrážal sa mu so zat'atými päťami:

"Ty podliak! My že sme zloději? Povedz to ešte raz, a tak ti zvalcujem kožu, že budú z teba franforce lietat'! My, a zloději! Aby si vedel, sme slávni dvaja Ťucháči!"

"Ach, to ste vy? O to viac ma prekvapuje, že so mnou takto zaobchádzate. Rozviažte ma a dokážem vám z týchto stenografických záznamov, že som zákonným vlastníkom koňa aj všetkých týchto vecí."

"Vydávať knihu perzských básní za stenografické poznámky, to je teda vrchol! Našťastie je tu však tento džentlmen, ktorý ovláda perzštinu a vie z tej knihy čítať."

"Klameš, až sa ti od úst práši! Tento belasý plátenník že nás chce učiť po perzsky čítať? Podvodník!"

"Belasý plátenník? Človeče, vyjadruj sa zdvorilejšie! Je to Old Shatterhand."

"Táto chatrná postava má byť Old Shatterhand? Ha-ha-ha!"

Rozrehotal sa na plné hrdlo. Jim to tak rozzúrilo, že už dvíhal nohu a chcel ho kopnúť. Zadržal som ho:

"Nerozčuľujte sa pre takého chlapa, mister Jim! Nestatíme s ním už ani slovo. Ukážme mu, že o jeho výpoveď vonkoncom nestojíme."

"Správna reč, sir! Zrazili ste ho päťou z koňa, už to samo o sebe je dôkaz. Okrem toho leží tu medveďobijka aj henryovka, a kto by ešte napriek tomu pochyboval, je blázon! Čo s ním ďalej?"

Zajatkove oči spočinuli na oboch zbraniach a upreli sa potom na mňa. Už mu svitlo, že darmo zapiera. Tváril som sa, akoby som to nezbadal, a odvetil som Ňucháčovi:

"Priviažeme ho o koňa a pôjdeme s ním späť po jeho vlastnej stope. Rýchlo vyjde najavo, ako ulúpil svoju korisť, a takisto rýchlo sa môže pokochať aj v perzštine, ktorou sa budem zhovárať s majiteľom koňa.

Zajatec očervenel po korienky vlasov. Moja domnienka, že ide o skutočného Peržana, alebo aspoň o niekoho, kto rozumie perzsky, bola teda správna.

Urobili sme tak, ako som povedal. Veci sme položili naspäť do sedlových vakov, potom sme zajatca vysadili na koňa a pripútali ho. Ňucháči dostali jeho zbrane okrem handžára, ktorý som si zastokol za pás. Potom sme vysadili na kone, pustili sme sa smerom k Beaver Creeku - ja prvý, Jim a Tim vzali medzi seba cudzinca a nasledovali ma.

Náš plán bol dosť riskantný. Keď zajatec pred chvíľou hovoril o Komančoch, neznelo to tak, akoby táral do vetra. Mohlo byť na tom čosi pravdy, a preto sme museli postupovať veľmi opatrne. Na otvorenej savane bolo už z diaľky vidieť každú blížiacu sa postavu. No potom prišlo krovie a lesnatý terén, a tak som pre istotu šiel hodný kus pred ostatnými, aby som ich prípadne mohol varovať. Musel som byť dvojnásobne obozretný - jednak dávať pozor na stopu, aby sme ju nestratili, a jednak mať oči aj uši na stopkách, aby nás neprekvapil nepriateľ. Zdržovalo nás to, a pritom sme vedeli, že každá chvíľa je vzácna, lebo ak bol okradnutý vlastník koňa v nebezpečenstve, meškanie sa mu mohlo stať osudným.

Našťastie sa neprihodilo nič nepredvídané a cesta k Beaver Creeku nám netrvala ani dve hodiny. V rieke bolo málo vody. Stopa z nej vychádzala oproti nám, na druhom brehu však do riečky nevchádzala.

"Mňa porazí! Čo teraz?" zlostil sa Jim. "Ten chlapík nám musí povedať, kadiaľ šiel. Vyžmýkame to z neho."

Ukradomky som vrhol letný pohľad do zajatkovej tváre a zbadal som v jeho očiach záblesk spokojnosti. Predpokladal, že sme stratili jeho stopu, a skrsla v ňom nádej. Lenže sa veľmi mýlil, pretože nič nebolo ľahšie, ako stopu znova nájsť.

V každom prípade musel vojsť do rieky z druhého brehu, otázne bolo iba to, či vošiel poníže, alebo povýše miesta, kde sme teraz stáli, a aký kus sa brodil korytom. Zostúpil som z koňa a pomaly som vkročil do vody, aby som ju nezmútil. Bola číra a sotva meter hlboká, takže som videl až na dno. Povýše som nezbadal nič, ale poníže sa črtali dosť zreteľné odtlačky konských kopýt. Unikali teda zdola nahor, a aby zastrel po sebe stopu, prešiel asi dvesto krokov po vode.

Kývol som na Ňucháčov, aby šli ku mne a doviedli aj môjho koňa.

Zajatkova tvár sa zachmúrila, bolo po nádeji. Zamyslene pozeral pred seba. Videl som, že tuho uvažuje.

Stopa viedla najprv dolu popri rieke a potom sa od nej takmer v pravom uhle vzdalovala cez húštinu a les. Ďalej odbočovala doľava, až sme sa dostali na breh potoka, kde sa končila. Za potokom sa nachádzalo voľné miesto s pošliapanou trávou. Zostúpil som z koňa a preskúmal dno. Boli tam odtlačky konských kopýt.

"Zdá sa, že na druhom brehu táborili jazdci. Nemyslíš, starý Tim?" spýtal sa Ňucháč Jim brata.

"Yes," prisvedčil.

"Musíme zistiť, kto sa tu zdržiaval pred dvoma hodinami, je to pre nás veľmi dôležité," vyhlásil som.

"Pred dvoma hodinami? Veď vidíte, aká zgníavená je tráva. Myslím si, že tu táborili celú noc!"

"Aj ja si to myslím."

"Dobre. A preto, súdiac podľa trávy, by som povedal, že jazdci opustili toto miesto dávnejšie ako pred dvoma hodinami."

"Máte pravdu, lenže asi ste si nevšimli všetko. Keď tí, čo sa tu utáborili včera večer, miesto opustili, prišli po nich ďalší, a tí sa vzdialili najviac pred dvoma hodinami."

"Myslíte si teda, že máme do činenia s dvoma rozličnými bandami?"

"Určite."

"Potom máte lepšie oči ako ja. Mohli by ste láskavo trochu dopomôcť poslabším nástrojom môjho zraku?"

"Veľmi rád. Ale najprv musím prejsť cez potok. Vy ostaníte predbežne tu, aby ste mi nezmazali stopy, ktoré treba prečítať."

Preskočil som úzke koryto a preskúmal opustený tábor. Potom som si zavolať z druhého brehu koňa, a ostatní traja jazdci ho nasledovali.

"Môžeme s mojím starým Timom preskúmať po vás to miesto?" spýtal sa Jim. "Predsa som len zvedavý, či by sme aj my dokázali vyčítať zo stôp to isté, čo vy. To by sa mi rátalo!"

"Nemám nič proti tomu," povedal som.

Obaja zostúpili z koní a prezerali si stopy. Pritom si potichu vymieňali názory a zdalo sa, že sú rovnakej mienky. Potom Jim vyhlásil:

"Keď Old Shatterhand hovorí, že tu máme do činenia s dvoma rozličnými tlupami, musí to byť pravda. My sme však zaznamenali iba jeden oddiel. Kde je ten druhý?"

"No za prvým."

"Ale jeho stopa, sir! Nevidíme ju."

"Leží predsa zreteľne pred vami. Odkiaľ prišli ľudia, ktorí tu táborili, a kam šli?"

"Prišli priamo z juhu a pokračovali ďalej na západ. Stopa je dostatočne zreteľná, ale druhá tu nie je."

"No všimnite si ten nápadný uhol, v ktorom odbočujú obe stopy! Viete si predstaviť, že by zálesáci robili takúto okľuku? Odtiaľto smerovali na západ, dá sa teda predpokladať, že prišli z východu."

"Well. Ale veď vidíte, že prišli z juhu."

"To vôbec nie je ich stopa! Pozrite sa na východ! Nič ste si nevšimli?"

Jim ma poslúchol, a potom zvolal:

"Moment, už to mám! Na tráve akoby bol pás. Takmer neviditeľný, no predsa ho ešte poznať. To bude stopa mužov, čo tu včera prenocovali. Tráva sa za ten dlhý čas znova vystrela."

"Áno, teraz ste na správnej stope, mister Jim."

"A južná stopa?"

"Zanechal ju silný oddiel jazdcov, ktorí prišli od juhu a určite chceli pokračovať na sever. No keď objavili toto táborisko, zabočili doľava a sledovali prvý oddiel."

"Bude to tak, sir."

"No akí jazdci tvorili prvú skupinu, a akí tú druhú?" chcel som preskúšať jeho ostrovtip.

"V prvej boli belosi a v druhej Indiáni."

"Ako ste na to prišli?"

"Z dvoch príčin. Po prvé, v druhom oddieli bolo najmenej šesťdesiat jazdcov, a keďže na celom okolí by sa dovedna ťažko našlo toľko belocho, môžeme predpokladať, že to boli Indiáni. Okrem toho nemali ich kone podkovy, pri dôkladnejšej prehliadke stôp to hneď zistíte. A toľko nepodkovaných koní môže patriť jedine Indiánom."

"To máte pravdu, ale prečo by mal prvý oddiel pozostávať z belocho?"

"Lebo podľa stôp mali kone podkovy, a náš zajatec, ktorý je beloch, patrilo asi tiež do tejto tlupy."

"Správne, mister Jim. Ibaže on to bude popierať."

"Potom by však musel patriť k červenokožcom, ktorí prechovávali nepriateľské úmysly voči týmto belocho, a v tom prípade by si ho vypožičal na slovíčko náš nôž."

Aj ja som bol presvedčený, že náš zajatec bol medzi tými belocho, no z nejakého dôvodu, z nejakej temnej pohnútky sa od nich odtrhol. Preto som nechal Jima, keď tohto muža chcel usvedčiť zo spojenia s Indiánmi. Bolo mi jasné, že ho takto skôr pritisne k múru. Ten aj hneď začal vehementne popierať:

"Mýlite sa, pane. Ja som pred tými Indiánmi utekal!"

"Nechajte si svoje výmysly."

"Uvažoval som o veci a dospel som k názoru, že bude pre mňa lepšie, keď vám poviem pravdu."

"Bolo by to rozumné," zamiešal som sa do reči, "pretože nás by ste tak či tak neoklamali. Čoskoro dohoníme Indiánov a potom sa pohovárime aj s bielymi, ku ktorým patrilo muž, ktorého ste okradli. Budeme vás s ním konfrontovať."

"Môžete. Nechcel som ho orabovať."

"Čo nepoviete! Nie je azda tento kôň a všetky ostatné veci jeho vlastníctvom?"

"Ale áno, všetko patrí jemu."

"Chcete povedať, že vám toho koňa požičal?"

"Skutočne je to tak. Požičal mi ho. Teraz budem voči vám úprimný, a ak ma vypočujete, prospeje to nielen mne, ale aj vám, ak chcete Indiánov dochytiť."

"Dobre, tak spust'! Povedzte nám svoje meno."

"Volám sa Perkins. Istý beloch si najal mňa a dvoch ďalších zálesákov, aby sme ho previedli cez pohorie. Kôň patril jemu."

"Kto je to a čím sa zapodieva?"

"To presne nevieme. Nezhovára sa veľmi. Musíme ho oslovovať mister Džafar."

"Džafar? Ach! Hovorí anglicky?"

"Ako tak, horko-ťažko sa s ním dorozumieme."

"Má pri sebe ešte niekoho?"

"Má dvoch anglických sluhov, prišli s ním až z Londýna."

"Neviete náhodou, odkiaľ pochádza?"

"Nie. Mister Džafar nepatrí medzi tých, čo prezrádzajú súkromné veci."

"Iste je však zámožný?"

"Áno, má dve ťažné mulice a dobre nám platí. Nebude asi kresťan."

"Podľa čoho tak súdite?"

"Podľa toho, že sa päťkrát denne veľmi čudne modlí, v takej reči, ktorej nerozumieme."

"Používa pri tom aj koberček?"

"Áno, má takú prikrývku, na ktorej pri modlitbe raz stojí, raz kľací, alebo leží."

"Ako sa oblieka?"

"Celkom tak ako my, len na hlave nosí baranicu. Má tmavé vlasy a mimoriadne hustú, dlhú bradu."

"Koľko má asi rokov?"

"Tak okolo tridsať."

"Podľa všetkého je to Peržan. No vonkoncom si neviem vysvetliť, ako sa taký človek dostal do Ameriky, a ešte k tomu na divoký západ? A kam chce vlastne ísť?"

"Do San Francisca. Mali sme ho odprevadiť do Santa Fé, tam si chce najat' ďalších sprievodcov. Teraz mi už veríte, mister Shatterhand?"

"Zdá sa, že tieto vaše údaje súhlasia. A teraz takisto úprimne povedzte, prečo ste ušli?"

Perkinsovi zrejme nepadlo ľahko priznať pravdu. Videl však, že by darmo zapieral, a preto odpovedal:

"Všetko zavinili Indiáni, ktorí sa nečakane vynorili. Boli mi už za päťami, a tak som stratil hlavu, mal som jedinú myšlienku, ako sa dostať do bezpečia."

"Ale veď ste boli odtiaľto už preč!"

"To je pravda, lenže som sa musel vrátiť. Pred chvíľou ste správne odhadli, že sme včera dorazili na toto miesto od východu. Utáborili sme sa tu a dnes ráno sme sa pobrali ďalej. Asi po hodine mister Džafar zistil, že mu chýba dyka, ktorú vy nazývate handžár. Zbraň musela ostať tu. Chcel sa sám vrátiť a pohľadať ju. Ale pretože je na západe cudzinec a ľahko by zablúdil, navrhli sme mu, že jeden z nás by sa vrátil a pohľadal zbraň. Súhlasil a vyslal mňa na

svojom koni, pretože ten bol najrýchlejší. Požičal mi ho, aby som sa čím skôr obrátil."

"Pokračujte! Vrátili ste sa sem späť a našli ste dýku?"

"Áno. Ležala v tomto nízkom kroví, konáre ju tak zakrývali, že sme ju pri odchode prehliadli. Zostúpil som z koňa a zohol som sa po dýku. Keď som sa znova vystrel, padol mi pohľad pomedzi krovie na juh, a skoro som odpadol - približovalo sa vyše šesťdesiat Komančov. Boli pomaľovaní vojnovými farbami a vedel som, že keby ma zbadali, som synom smrti. Ešte že ma zakrývala húština. Opatrne som sa zakrádal a chytro som sa prebrodil na koni cez potok, lebo v koryte nerozoznať tak odtlačky."

"A potom ste utekali na sever, miesto toho, aby ste nasledovali svojich spoločníkov a varovali ich."

"Áno, a priznávam, že som to nemal urobiť. Na svoje ospravedlnenie však musím povedať, že ma k tomu donútil iba veľký strach pred Indiánmi."

"Nemyslím si, že by to bolo dostatočné ospravedlnenie. Ako muž, ktorý sprevádza cudzinca, zodpovedáte za jeho život. Mali ste sa teda čo najrýchlejšie ponáhľať za ním a vystrihať ho."

"Ale ako? Veď Komančovia by ma boli zbadali!"

"Nezmysel. Spočiatku vás veľmi dobre kryl les, stačilo len trochu vyčkať a potom sa vrátiť na pôvodnú stopu."

"Veru, veru," prikyvoval Ňucháč Jim. "Možno tých nešťastníkov medzitým aj prepadli a zabili, no nie, starý Tim?"

"Yes," pritakal mu brat.

Perkins rozpačito hľadel pred seba. Uznal, že máme pravdu, no ďalej sa vyhováral:

"Až také zlé to zase nebude - predpokladám, že moji spoločníci červených zbadali a stihli sa pred nimi skryť."

"Tento váš predpoklad vonkoncom neprijímam," namietol som. "Aj keby to bolo tak, ako hovoríte, Komančovia majú predsa pred sebou stopu a raz-dva by odhalili ich úkryt, veď je biely deň. Chceli ste svoj čin ospravedlniť, ale dosiahli ste pravý opak. Kto kradne kone, je zlodej, no ešte predsa možno mať istý rešpekt pred jeho odvahou. Ale sprievodca, ktorý sa zachová tak zbabelo ako vy, ten si zaslúži jedine opovrhnutie. Uvidíme, či je ešte šanca na záchranu, už aj vyrazíme za Indiánmi. Dúfam, že súhlasíte, mister Jim?"

"Že sa pýtate! Obaja Ňucháci vždy s najväčšou ochotou priložia ruku k dielu, keď treba zachrániť nejakých nešťastníkov. Mám pravdu, starý Tim?"

"Yes," potvrdil brat. "Ponáhľajme sa, aby sme tam boli čím skôr, inak sú stratení."

"Len mi ešte povedzte, mister Shatterhand, či veríte tomu, čo nám tu narozprával Perkins!"

"Myslím, že mu môžeme veriť, veď keby opätovne klamal, sám by si podpísal rozsudok. Tak ideme! Stratili sme už priveľa času."

Sadli sme na kone a pustili sme sa po stope na západ. Indiáni na táborisku tak rozšliapali stopy belochov, že sa ich dalo veľmi ťažko rozlíšiť. Len som dúfal, že cestou natrafíme na zreteľnejšie stopy. Toto očakávanie sa mi veľmi rýchlo splnilo - došli sme na miesto, kde si Indiáni urobili prestávku. Aj my sme zastavili kone a Ňucháč Jim povedal:

"Tu sa radili. Keby sme tak vedeli, o čom!"

"Ja to viem," vyhlásil som. "O tom, koľko je tých belochov, ktorých prenasledujú."

"Podľa čoho tak súdite?"

"Dosiaľ išli po stope bielych, no tu z nej vybočili a dvaja zostúpili z koní, aby ju preskúmali. Pretože na tomto mieste dbali o to, aby neporušili stopy bledých tvárí, ešte ich zreteľne rozoznať, idem si ich teda bližšie pozrieť, aby sme vedeli, nakoľko môžeme Perkinsovi dôverovať."

Zoskočil som z koňa a začal som skúmať odtlačky. Prichodilo mi ťažko urobiť si z nich jednoznačný úsudok, pretože úsek, na ktorom Indiáni ušetrili stopy, nebol dlhý a ja som sledil hlavne po odtlačku podkovy, ktorý by ukazoval opačným smerom. Po dlhšom meraní a porovnávaní som napokon predsa len objavil jednu jedinú takúto stopu. Bola však taká slabá a nezreteľná, že som na ňu prišiel skutočne len na základe Perkinsovho tvrdenia, že sa vrátil. Hovoril teda pravdu. Samozrejme, musel som počítať s tým, že aj Indiáni zbadali tento jeden odtlačok a vyslali zvedov, aby zistili, kde sa ten jazdec zdržiava. No v tom prípade by sme sa boli s nimi už dávno stretli, alebo objavili aspoň ich stopu. Keďže sa tak nestalo, nemusel som si predbežne z Indiánov robiť ťažkú hlavu.

Perzský mirza

Pokračovali sme v prerušenej ceste a čoskoro sme zistili, že dvaja Indiáni vybočili zo stopy, jeden doprava, jeden doľava.

"Myslíte, že išli dopredu na výzvedy?" spýtal sa Ňucháč Jim.

"Určite. Náčelník vyčítal zo stopy, že belosi sú nablízku, a vyslal prieskumníkov, aby mal istotu. Onedlho sa ukáže, kde sa znova pripojili k oddielu."

Asi po štvrtíhodine sa vrátil na hlavnú stopu prvý a potom aj druhý, očakávali sme teda, že miesto prepadu nebude ďaleko. Červení by sa tam ešte mohli zdržiavať, preto sme museli postupovať mimoriadne opatrne, aby sme na nich znenazdajky nenarazili. Ja som išiel kus pred ostatnými a bol som pripravený na to, že ma môžu každú chvíľu spozorovať a zaútočiť.

Našťastie sa moje obavy nesplnili, aj keď všade rástlo roztrúsené krovie, v ktorom sa mohol ukryť nepriateľ. Zrazu krovie zredlo a na planine som zazrel táboriacich Indiánov.

Ich kone sa voľne popásali spolu s tuctom mulíc, na ktoré iste nakladali zásoby potravín. Indiáni na vojnovom chodníku nemali čas na lov, okrem toho svoju výpravu tajili, takže sa nemohli prezradiť výstrelmi. Bojovníci sa zoskupili do hustého kruhu, uprostred ktorého zrejme prebiehali vážne rozhovory. Keďže môj zrak nemohol pomedzi nich premknúť, vrátil som sa kúsok späť, zostúpil som z koňa a priviazal som ho. To isté som kázal urobiť aj Ňucháčom, ktorí práve došli.

"Zostúpiť?" spýtal sa Jim. "Nemôžeme ísť ďalej?"

"Nie. Indiáni zastali pred nami."

"Konečne sme ich dohonili! A čo, dochytili belochov?"

"Áno."

"Dobre, poďme sa pozrieť!"

Vierolomného scouta sme zložili z koňa, priviazali ho o ker a nebadane sme sa prikradli, pokiaľ sa dalo.

"Naozaj, sú to Komančovia," povedal Jim. "Bielych nevidno. Budú asi dnu v kruhu. Čo s nimi urobia?"

"Čoskoro to zistíme. Záleží na tom, či pri prepade tiekla krv. Ak nejakého Indiána poranili, alebo dokonca zabili, nebudú s belochmi robiť veľké orácie."

"Pobijú belochov tu namieste, aj ja tak poviem."

"Ja by som to netvrdil."

"Myslíte, že červení povlečú zajatcov ďalej?"

"Áno, aj keď nie príďaleko. K odsúdeniu a poprave zajatcov patria u Indiánov slávnostné obrady, ktoré si vyžadujú náležitý priestor. Ich terajšie stanovište sa na to nehodí. Nie je tam dostatok vody na dlhší pobyt, a okrem toho ani nie je dosť bezpečné, lebo ho vidieť ako na dlani. Preto si myslím, že Komančovia sa veľmi rýchlo poberú ďalej a nájdu si lepšie miesto."

"Well, budeme ich teda sledovať! Pýtam sa len, či sa nám podarí oslobodiť zajatcov? Sme iba traja proti siedmim červeným, a to je povážlivé."

"Takýmto číslami sa v podobných prípadoch netreba dať odstrašiť. Rozhodujúce by to bolo len vtedy, keby sme chceli na nich otvorene zaútočiť. No my môžeme dosiahnuť cieľ jedine ľst'ou, musíme sa teda spoliehať na vlastný dôvtip."

"Dôvtip, to je veru pekné, naozaj veľmi pekné, sir! Nazdávate sa, že Ňucháč Jim a Ňucháč Tim takýto dôvtip majú?"

"Dúfam, lebo jedine tak sa nám podarí Indiánov prekabátiť."

"Prekabátiť? No, po tejto stránke by sme hádam nemali byť najhlúpejší, čo povieš, starý Tim?"

"Yes."

"Džentlmeni, smel by som vás o niečo poprosiť?" ozval sa zrazu zajatec.

"A síce?" spýtal som sa.

"Aj ja nesiem vinu na tom, že sa moji spoločníci ocitli v tomto položení. Je teda mojou povinnosťou dopomôcť k ich oslobodeniu. Rozviažte ma a uvidíte, že urobím všetko, čo budete odo mňa žiadať!"

"Hej, keby sme vám mohli dôverovať," odpovedal Jim.

"Môžete. Ubezpečujem vás..."

"Mlč!" zahriakol som ho. "Kto raz tak zbabelo a zradne opustí svojich druhov, tomu sa nikdy nedá dôverovať."

Perkins chcel ďalej prosiť a zaprisahávať sa, ale som mu v tom zabránil a sústredil som všetku pozornosť na Indiánov, ktorí práve skončili poradu. Nastal medzi nimi pohyb, kruh sa uvoľnil a tu sme videli, že uprostred leží viac spútaných mužov, ktorí sa nemôžu hnúť. Zodvihli ich a priviazali o kone. Potom sa Indiáni zoradili a pohli sa smerom na sever. Na čele sa niesol starý náčelník. Bol od nás príďaleko, aby som rozoznal jeho tvár, podľa pier to však určite musel byť náčelník, a starý musel byť tiež, lebo mal biele vlasy.

Indiánom prišli opäť do cesty stromy, medzi ktorými sa nám stratili. Pre istotu sme ešte trochu vyčkali a potom sme sa vrátili na miesto, kde sa radili. Zo stôp sa nedalo zhodať nič vyčítať, pretože zem bola taká dostúpaná a udupaná, že detaily úplne zanikli. Tu museli prepadnúť bielych. Tí sa zrejme bránili, lebo sme objavili stopy krvi. To bolo veľmi zle nielen pre nich, ale aj pre nás, pretože čas veľmi súril.

Ponáhľali sme sa za Indiánmi. Pravda, nesledovali sme ich priamo, priblížili sme sa k lesu okľukou a potom sme našli miesto, kde doň vošli. Odtiaľ to už nebolo natoľko nebezpečné, no aj tak som radšej zostúpil zo sedla a kráčaľ nečujne po dobre vyšliapanej stope, asi päťdesiat krokov pred ostatnými. Mojim očiam a ušiam na bezpečnú vzdialenosť nič neuniklo. Pochopiteľne, že sme napredovali pomaly, no čo sa dalo robiť.

Takto sa mňala hodina za hodinou, a keď prišlo popoludnie, zase skrsla vo mne iskierka nádeje, čo ako som sa obával o zajatcov. Ak Indiáni nájdu táborisko neskoro, nestihnú už biele tváre popraviť podľa tradičných obradov. Budú nútení odložiť to na zajtra, a my v priebehu večera a noci musíme nájsť spôsob, ako zabrániť vražde. Najviac som sa spoliehal na to, že Komančovia netušia, ako sme blízko. Boli na vlastnom území a vedeli, že teraz sa mu vyhne každý, kto k nim nepatrí. Dalo sa teda očakávať, že príliš prísne bezpečnostné opatrenia budú považovať za zbytočné.

Vlastne už dávno by sme mali dôjsť k rieke, lenže práve tu vytvárala veľký oblúk a my sme sa nachádzali na jeho vnútornej strane. Až podvečer bolo očividné, že sa približujeme k vode. Tu sme ešte spomalili tempo a dobre sme urobili, lebo čoskoro sa ozval hlas, ktorému odpovedal druhý. Dostali sme sa do blízkosti Komančov. Nečujne som sa vrátil k svojim spoločníkom, zastavil som ich a začali sme hľadať skryšiu.

Rýchlo sme našli vhodné miesto, kde sme priviazali kone, aj Perkinsa. Tento muž nám bol veľmi na ťarchu, no ako sme sa ho mohli zbaviť, ak sme nechceli byť zbytočne krutí a nechceli sa kvôli nemu vystaviť riziku? Je pravda, že nám ponúkol svoju pomoc a možno to myslel aj úprimne, no aj tak sme mu nemohli úplne dôverovať. Keď sme Perkinsa aj kone dobre umiestnili, Ňucháč Jim sa spýtal:

"A čo teraz, sir? Pod stromami je ešte akurát dosť svetla na poriadny prieskum, a oni nás z diaľky nemôžu zbadáť."

Určite viete, že sú Indiáni nablízku?"

"Áno. Počul som dvoch, ako na seba volali. Inak je to aj priaznivé znamenie, myslia si, že sú v bezpečí, a nepredpokladajú, že by sa ktokoľvek zdržiaval nablízku. To nám veľmi uľahčí prácu."

"Well, tak sa teda pusťme do roboty! Priplazíme sa ku Komančom?"

"A koho máte na mysli?"

"Vás a mňa. Môj starý Tim musí ostať pri zajatcovi."

"Hm! Radšej by som išiel sám."

"Sám? A ja nie? Azda mi nedôverujete?"

"Prosím vás! Len mám taký zvyk, že keď môžem niečo urobiť sám, neobťažujem s tým iného."

"Aké obťažovanie? Čo sú to za reči? Verte mi, že o plazení čosi viem! Nič krajšieho si neviem predstaviť, ako sa priblížiť odzadu k nič netušiacemu Indiánovi. Bol by som veľmi nešťastný, keby ste ma odmietli. Idem s vami, a môj brat ostane tu."

"Nie," ozval sa Tim na Jimovo najväčšie prekvapenie.

"Nie? Čo ti to napadá! Niektorí predsa musí držať stráž."

"Yes. A to budeš ty."

"Ja? Zbláznil si sa? Nucháč Jim má tu trčať, keď chceme zatočiť s tými červenými lotrami?"

"Nucháč Tim tu tiež nebude trčať!"

"Musíš! Ja ako starší mám pred tebou prednosť."

"Si iba o päť minút starší ako ja, a taký krátky čas sa neráta. Dvojčatá sú vždy rovnako staré. Ty mi nebudeš rozkazovať, aj ja sa priplazím k Indiánom. Konečne tiež chcem byť raz starší!"

Jim chvíľku mlčal. Nezmohol sa na slovo, tak ho ohúril bratov nečakaný odpor. Potom sa však naňho oboril:

"Ty teda takto! Chceš sa protiiviť mne, prvorodenému! Tento sopliak mi bude rozkazovať! Ja idem, a ty ostaneš!"

Nezvyčajné dvojčatá sa tak roztatárili, že začínali byť povážlivo hluční. Upozornil som ich a navrhol som, že pôjdem sám a tým sa aj ich spor spravodlivo vyrieši. No Jim ani počuť. Chcel mi nasilu dokázať, aký je šikovný, až som napokon privolil. Tim na to už nič nepovedal, no jeho mlčanie mi bolo trochu podozrivé a pre istotu som sa ho spýtal:

"Dúfam, že nemáte niečo za lubom, mister Tim?"

"Nie," odvetil namosúrene.

"Keby jeden z nás podnikol niečo na vlastnú päsť, mohlo by to všetko pokaziť, mohlo by nás to stáť dokonca aj slobodu a život!"

"Nerobte si starosti!" upokojoval ma Jim. "Nebojte sa, Tim sa bezo mňa do ničoho nepustí, naozaj je ešte primladý. O celých päť minút mladší, len si to predstavte! Spokojne tu vydrží, kým sa nevrátim. Ale teraz už neotáľajme, lebo sa celkom zotmie."

"Dobre! Tak tu teda dobre strážte, mister Tim, a nikam sa nevzdialte, kým neprídeme späť. Odovzdávam vám obe svoje zbrane, pretože by mi zavádzali."

Tim bez slova prevzal medveďobjíku a henryovku, a my s Jimom sme odišli. Kým sa tu škriepili, začal padať súmrak. Prikrádali sme sa od stromu k stromu tým smerom, odkiaľ som začul hlasy. Po celý čas sme nenarazili na nijakú prekážku. Dostali sme sa až na vysoký breh rieky, ale po červených nikde ani stopy. Naschvál hovorím o "vysokom brehu", lebo, ako sme zistili, polovyschnuté koryto ležalo hlboko pod nami.

Hoci sa už takmer úplne zvečierilo, jasne som rozoznal, že od miesta, kde sme stáli, sa breh strmo zvažuje a nebolo by radno pustiť sa po holom zrúze, lebo pôda by sa nám mohla zosunúť pod nohami a strhnúť nás do priepasti. Kráčali sme ponad ústusť, až kým nebol terén bezpečnejší a neukázali sa zase aj stromy. Pobrežný svah pod nami teraz obrastalo krovie.

"Museli ste sa zmýliť, sir," pošepol mi Jim. "Červení nie sú v týchto končinách."

"Veruže sú. Zacítil som ich."

"The deuce! Čo to máte za nos! Taký citlivý čuchový orgán, to je požehnanie!"

"Mám celkom obyčajný nos, ibaže je veľmi citlivý na konský pach. Kone Komančov sa pasú hlboko pod nami pri vode."

"Váš nos siaha až tam dolu?"

"Pshaw! Vy asi neviete, aké vlastnosti má konský pach... moment, vidíte, že mám pravdu? Pozrite sa nadol!"

Dolu pri rieke sa zjavila žeravá iskra, ktorá sa rýchlo zväčšovala. Pretože sa zotmelo, Indiáni rozložili oheň. Bolo celkom pochopiteľné, že neostali tu hore na vysokom brehu. Dolu mali vodu pre seba aj pre kone. Po prvom ohni skrslo ešte päť.

"Výborne," povedal Jim. "Keď sa k nim priplazíme, všetko uvidíme."

"Ale aj oni nás, ak si nedáme dobrý pozor. Mňa na tých ohňoch najviac teší to, že sa Komančovia cítia v bezpečí a netušia, že ich niekto pozoruje."

"Ideme predsa dolu, mister Shatterhand?"

"Zostúpime tu vľavo, dolu sa preplazíme okolo tábora a tamto vpravo vylezieme zas hore."

"Dobre, sir. Teda ideme!"

Nezostupovalo sa nám ľahko. Neznámy terén bol strmý. Krikov sme sa nemohli pridržovať, lebo by zapraskali, a každý kameň, čo by sa nám skotúľal pod nohami, by nás prezradil. Museli sme si teda dávať veľký pozor a trvalo vyše pol hodiny, kým sme zliezli dolu. Nucháč Jim sa našťastie osvedčil, pohyboval sa ako duch. Ja som liezol prvý a on sa držal tesne za mnou alebo nado mnou, no aj tak som musel veľmi napínať sluch, aby som zachytil slabučký náznak šuchotu. Keď sme sa ocitli nad táboriskom Indiánov, zvrtili sme sa a pokračovali ďalej po prúde. Riečne údolie sa kotlovito prehlbovalo smerom do stredu, a krovie rástlo iba potiaľ, pokiaľ sa nerozvodňovala rieka. Keďže teraz bolo v rieke málo vody, medzi krovím a hladinou vznikol voľný pás, ale ten bol nebezpečný. Nemohli sme sa teda priplaziť k Indiánom od vody, ale okľukou po vratkom strmom svahu, skrátka, bola to ťažká úloha.

Najprv sme si ľahli na brucho a plazili sme sa pomedzi stromy k tábora. Šťastlivo sme sa dostali až tak blízko, že sme mali výborný rozhľad. Komančovia si vybrali voľné nezarastené priestranstvo dolu v kotline, kde sa mohol pohodlne pohybovať aj väčší oddiel. Nám to, pravdaže, nehralo do karát, lebo sme museli prekonávať o to väčšie ťažkosti. Indiáni práve jedli a spokojne sa pritom bavili, zrejme sa cítili absolútne bezpečne. Ľahko sme si ich spočítali, lebo sa

rovnomerne rozsadili okolo všetkých piatich ohňov. Bolo ich sedemdesiatjeden. Najnápadnejší spomedzi všetkých bol však náčelník so svojou bielou hrivou. Sedel pri druhom ohni, približne tridsať krokov od nás, a keď sa obzrel, zreteľne som mu videl do tváre. A predstavte si moje ohromenie - spoznal som To-kei-chuna, jedného z najobávanejších náčelníkov Komančov. Ak by som tomuto padol do rúk, som stratený, aj keby nebol na vojnovom chodníku. To mi bolo jasné od onoho dňa, keď sme sa s Winnetouom a niekoľkými ďalšími mužmi dostali k nemu do zajatia a unikli sme len vďaka mojej chladnej rozvahe. Lenže teraz som nemal kedy rozmýšľať o To-kei-chunovi, najdôležitejší boli piati zajatci. Ležali jeden vedľa druhého pri náčelníkovom ohni takí spútaní, že sa nemohli ani hnúť. Ten, čo ležal najbližšie k nám, mal hustú a dlhú čiernu bradu, zrejme to bol mister Džafar.

Medzi týmito ohňom a mnou rástlo ešte zopár krikov, takže sa mi nezdalo príliš riskantné plaziť sa ďalej. Indiáni nerozostavili strážu, bezstarostne si sedeli okolo ohňov a nehrozilo, že nás zbadajú. Bol som zvedavý, o čom sa náčelník zhovára s mužmi okolo seba, preto sme sa obozretne posúvali dopredu, až sme sa dostali za posledný ker, ktorý nás oboch dostatočne zaciľňal.

Dosiahli sme, čo som chcel - počuli sme, o čom sa zhovávajú. Viedli reč o terajšej vojnovéj výprave. Zamýšľali prepadnúť niektoré osady, ktoré aj pomenovali, a pobiť tamjších belochov, no predtým ešte vyjsť na Makik Natun čiže Žltý vrch, tam zatancovať vojnový tanec a opýtať sa "medicíny", či sa prepad vydari. Slávnosť mala vyvrcholiť tým, že na mučeníckom kole utýrajú päť bledých tvárí, ktoré dnes zajali. Poznal som už teda ich plány a mohli sme sa stiahnuť z nebezpečného výzvedného postavenia. Ak by sa nám nepodarilo vyslobodiť zajatcov dnes, môžeme Indiánov sledovať na Makik-Natun a tam alebo cestou sa nám iste naskytne lepšia príležitosť.

Práve sme sa už chceli odplaziť späť, no vtom sa mi zazdalo, že nad nami čosi zašuchotalo.

"Ticho!" pošeplol som Jimovi. "Nič ste nepočuli?"

"Nie," odvetil. "A vy?"

"Ja áno. Tamto hore. Akoby sa zošuchlo trochu piesku. Hádám to len nebude..."

"Kto?"

"Váš Tim. Väčšiu hlúposť by už nemohol urobiť."

"Môj brat? Nech sa tu len ukáže! Tak by som ho..." Jim nedopovedal a priam ho nadhodilo od ľaku, až som ho musel pridržať. "Len by sa tu ukázal!" zaštrájal sa. A brat Tim sa veru aj ukázal, a ešte ako! - Najprv sa s rachotom začala na kry váľať zem, nato sa rozľahol hlasný výkrik "The devil!", a vzápätí sa rútilo čosi dolu, rovno medzi Indiánov, ktorí najprv odskočili, no potom sa s revom vrhli na votrelca. Bol to Ťucháč Tim, napokon teda predsa uskutočnil svoje predsavzatie. Nanešťastie sa aj on dostal na miesto, kde hrozil zosuv pôdy, a keďže nebol dosť opatrný, stratil pôdu pod nohami a zviezol sa dolu strminou ako na sánkach. Nečakaný a prudký pád Timovi zrejme neublížil, lebo kričal takým mocným hlasom, že prehlušil aj rev Indiánov. A nie dosť na tom, vzápätí sa rozkričal aj jeho brat Jim, akoby načisto stratil rozum.

"Brat môj, môj Tim, môj starý Tim!" horekoval a nasilu sa mi chcel vytrhnúť.

"Buďte už ticho!" prikázal som mu rozhnevane, ale tlmeným hlasom. "Veď aj seba, aj mňa dovediete do..."

"Zabijú ho!" nepočúval ma.

Keďže som ležal na zemi a Jim vyskočil, nemohol som uplatniť všetku svoju silu. Jemu však strach o "starého Tima" zdvojnásobil energiu. Vyšklbol sa mi, skočil dolu, rovno medzi Indiánov, a videl som, ako zmizol medzi nimi. Okamžite ho zrazili na zem takisto, ako jeho brata.

Čo teraz? Vrhnuť sa za ním? Ešteže čo! Ostal som ležať, hoci sa dalo predpokladať, že Indiáni začnú bleskovo prehľadávať okolie. Tí nešťastní Ťucháči! Miesto toho, aby sme vyslobodili piatich zajatcov, pribudlo ich ešte o dvoch. A vtom sa už rozľahol náčelníkov hlas:

"Zašliapte ohne, rýchlo! Možno sú nablízku aj ďalšie bledé tváre."

Naskutku začali vykonávať jeho rozkaz. Strhla sa trma-vrma, a tu skrsol vo mne nápad, ktorý som okamžite uskutočnil. Aj keď plamene zhasli, pri rozžeravených polenách som videl, ako Indiáni rozrušene pobiehajú hore-dolu, všetku pozornosť sústreďujú iba na dvoch Ťucháčov, a o predchádzajúcich zajatcov sa vôbec nestarajú. V podrepe som prebehol k táborisku a šťastlivo som sa prikradol k spútaným zajatcom. Chytil som za golier bradáča, ktorého som pokladal za Džafara, a odviekol som ho na miesto, kde som ležal predtým.

Našťastie v tom rozčúlení nikto nič nezbadal a odvážny kúsok sa mi priam zázrakom podaril. Krovie ma pred Indiánmi dobre krylo a mohol som sa vystrieť. No teraz preč, čím skôr odtiaľto preč! Poviazaného, stĺpnutého muža, ktorý ani nemukol, som si prehodil cez plece a ponáhlal som sa čím ďalej, do bezpečia. Konečne som ho zložil na zem, vytiahol som nôž, rozrezal remene, ktorými bol spútaný, a povedal som mu: "Ste voľný. Postavte sa a skúste, či môžete chodiť!"

"Voľný?" zopakoval anglicky, s cudzím prízvukom. "Vy teda nie ste Indián?"

"Nie, som beloch. Prišiel som vás vyslobodiť, netušil som však, že sa to môže odohrať tak, ako sa to práve podarilo."

Až teraz sa pomaly vzpriamril, chytil ma za obe ruky a preriekol:

"Alah, Alah! Som slobodný, slobodný, vykúpili ste ma, zachránili pred tými diabľami! Povedzte, kto ste! Musím vedieť, komu mám ďakovať!"

"To má čas. Teraz čím skôr preč! Počujete, ako zavýjajú Indiáni? Už zbadali, že ste zmizli, a začnú po vás pátrať. Každá sekunda je vzácna. Skúste to - vládnete chodiť?" Urobil zopár krokov, ale sa zapotácal a vzdychol: "Nejde to, sir."

Strašne tuho ma spúťali, necítim si nohy. Padal by som na každom kroku."

"No dobre, tak vás ponesiem."

"Ponesiete? Takú ľarchu ako som ja!"

"Pshaw, to je najmenej. Musím však mať voľné ruky, aby som mohol vyliezť na túto strminu. Vezmem vás teda na chrbát, a budete sa ma držať okolo krku. Poďte!"

Strčil som do vrecka rozrezané remene, aby ich Indiáni nenašli. Hoci každé otáľanie bolo pre nás nebezpečné, Džafar sa zo zdvorilosti ešte zdráhal, aby som ho niesol. Nato som si ho rázne vyhodil na chrbát a čo najrýchlejšie som sa začal škriabať hore. Keď som ho neskôr zložil na zem, vyhlásil, že by azda mohol už ísť ďalej na vlastných nohách, vraj sa mu v nich znova rozprúdila krv.

Chvíľu sme ešte postáli a načúval som, čo sa robí v doline. Panovalo tam úplné ticho. Indiáni určite počítali s tým, že je v okolí ešte viac belochov. No ak sa aj vydali na prieskum, potme nemohli objaviť stopu, ktorú som zanechal. A zajtra ráno ju pravdepodobne už vôbec nebude vidieť, takže bude pre nich záhadou, kam sa zajatec podel, ak sa len Nucháči neobozretne neprerieknu, že som tu nablízku. Že sa vynasnažím stoj čo stoj zachrániť bratov a s nimi aj ďalších belochov, nemusím ani hovoriť. Už som aj vedel, ako na to. Pravdaže, dnes som nemohol už nič podniknúť.

Vysvitlo, že cudzinec môže už chodiť, ibaže pomaly. No vlastne sme sa ani nemuseli ponáhľať, pretože nás neprenasledovali. Keď ma znova požiadal, aby som mu povedal svoje meno, odvetil som:

"Tu na divokom západe ma volajú Old Shatterhand. Oslovujte ma tak aj vy, sir. A vy ste asi mister Džafar z Východu, však?"

"Áno - ale odkiaľ poznáte moje meno? Ako je to možné?"

"Počul som ho od Perkinsa, vášho sprievodcu."

"Vy ste sa s ním teda stretli? Nič sa mu nestalo? Myslel som si, že je po ňom."

"Najprv mi povedzte, čo si o ňom myslíte! Aký je to človek?"

"Nemal som dosiaľ dôvod sťažovať sa naňho."

"Zrejme teda nie je taký zlý, ako som sa domnieval. Podťte, musíme ísť ďalej. Cestou vám porozprávam, ako sme sa zoznámili."

Podal som Džafarovi ruku, lebo cesta nás viedla cez horu. Opatrne sme kľučkovali pomedzi stromy a ja som rozprával. Keď som skončil, povedal mi:

"Sir, Perkins nie je hrdina. Strach a nedostatok odvahy ho dohnali k tomu, čo vy nazývate zradou. Postačí mu trest, ktorý si odpykal dosiaľ. Je síce zbabelý, ale nie je to zloduch."

"Súhlasím s vami. Myslíte teda, že mu môžem rozviazať putá?"

"Celkom iste. Môžete mu dôverovať. Sklame vás iba vtedy, keby ste od neho očakávali hrdinské činy. No ako ľutujem svojich ďalších sprievodcov, sir! Ti sú určite stratení."

"Ešte nie. Porozprávame sa o tom neskôr. Hneď budeme na mieste."

Keďže sme nemuseli šepkať, Perkins nás začul.

Spoznal nás po hlase a zvolal:

"Tu ste, mister Shatterhand? Chvalabohu, podarilo sa to! Počujem, že sa zhovárate s mistrom Džafarom. Teda ste ho vyslobodili. Verím, že teraz aj mne vrátite slobodu!"

"Dobre! Mister Džafar sa za vás prihovoral, preto vás pustím, dúfam však, že ma nesklamete."

"Môžete sa spoľahnúť, sir! Len povedzte, čo mám urobiť!"

Rozviazal som Perkinsa a vrátil som mu všetko, čo som mu vybral z vreciek. Potom som ho upozornil:

"Ale nemyslite si, že týmto ste si už úplne získali moju dôveru! Ešte by som vás ostro sledoval, keby situácia nebola taká, že to môžem prenechať Komančom."

"Komančovia ma majú sledovať?... Ako to myslíte?"

"Veľmi jednoducho. Ak nebudete verne stáť pri mne a neurobíte vždy to, čo budem žiadať, ste stratený. Ak sa ešte raz zachováte zbabelo alebo zradne, padnete im do rúk. Len čo sa rozvidnie, začnú pátrať, a ja jediný ich môžem pomýliť."

Vaša bezpečnosť závisí od toho, či budete pri nás verne stáť, preto som presvedčený, že sa na vás môžem spoľahnúť."

V skratke som mu opísal priebeh udalostí, no potom sme sa už museli pobrať. Mulice sme, bohužiaľ, museli zanechať tu, na oklamanie Indiánov. Nech si myslia, že okrem Nucháčov na okolí nik nebol. Zvieratá treba umiestniť tak, aby padli Indiánom do oka. Pritom som sa spoliehal na inteligenciu Nucháčov. Vedeli, že sú stratení, ak by sa mi ich nepodarilo zachrániť. Nesmú teda prezradiť, že bol s nimi ešte niekto. Keď Indiáni začnú potom pátrať a nájdu mulice a pušky Nucháčov, utvrdia sa v presvedčení, že bratia boli skutočne sami. Veď keby bol s nimi ešte niekto, tak by mulice s puškami určite skryl. A naše stopy pri troške opatrnosti dovedty zahladí nočná rosa.

Každej mulici sme uviazali na sedlo pušku, Džafarovi som prikázal, aby nás tu počkal, a my s Perkinsom sme odviekli zvieratá. Priviazali sme ich neďaleko miesta, odkiaľ sa Tim zošuchol dolu, a vrátili sme sa k Džafarovi, ktorý žiaril šťastím, že má zase svojho koňa.

"Bodaj by bol môj," povzdychol si Perkins, "takto musím ísť pešo."

"Ste dobrý chodec?" opýtal som sa ho.

"Bohužiaľ nie."

"Tak vám dám svojho koňa, a ja pôjdem pešo. A teraz už dost' rečí, ideme."

Vyviedli sme kone z lesa a vzdľaľovali sme sa od rieky. Keď sme sa ocitli na voľnej planine, Džafar a Perkins vysadli na kone a nasledovali ma. Tu bolo jasnejšie ako v lese. Hviezdy svietili a kráčal som úplne naisto.

Dlhší čas sa každý zapodieval vlastnými myšlienkami, potom sa Perkins ozval:

"Vy zrejme presne viete, kam ideme, sir. Mohli by sme sa to dozvedieť aj my?"

"Pravdaže! K Žltému vrchu, ktorý Komančovia volajú Makik-Natun. Tam, pri hrobch svojich náčelníkov, chcú Komančovia usmrtiť zajatcov. Dnes sa už nedalo nič robiť, no dúfam, že zajtra im zajatcov vyrvem."

"Ale ako?"

"Pol dňa cesty odtiaľto smerom na Makik Natun je výmoľ, v ktorom sa na jar nazbiera plno vody, no aj inokedy sa tam drží vlhkosť, takže tam vyrástol les. Som presvedčený, že Indiáni zamieria k výmoľu, aby dopriali koňom odpočinok,

dostatok vody a dobrú pašu. Možno sa nám tam naskytne príležitosť vyslobodiť zajatcov."

"A čo, ak nie?"

"Tak nám neostane nič iné, ako sledovať červenokožcov až po Makik-Natun, kde sa už bezpodmienečne musí príležitosť nájsť, aj keby som ju mal vydupať spod zeme."

"Ste odvážny muž, mister Shatterhand. Poznáte ten výmoľ, o ktorom ste hovorili?"

"Poznám. Leží na sever od Beaver Creeku. My sme však urobili okľuku na západ a priblížime sa z tejto svetovej strany. Bolo to nevyhnutné kvôli Komančom, ktorí určite pôjdu rovno za nosom a nemali by natrafiť na našu stopu."

"Lenže pre tú okľuku môžeme výmoľ ľahko minúť."

"Prosím vás - aký ste to potom scout, ako môžete niekoho sprevádzať?"

Touto poznámkou som ho úplne umlčal. Miesto toho mi Džafar začal rozprávať, ako ho prepadli Indiáni. Bránil sa a jeho guľky ranili dvoch z nich, odtiaľ tá krv, čo sme videli. Preto ho spúťali omnoho tuhšie ako ostatných a určili mu mučivejšiu smrť. Potom začal opisovať, ako s ním zaobchádzali. Hovoril síce anglicky, ale tak kvetnato, že by som v ňom odhalil Orientálca, aj keby som o ňom ešte nič nevedel.

Dost' dlho sme sa spolu rozprávali. Rád by som sa bol dozvedel o ňom aj čosi bližšie, no keďže sa on sám nepúšťal do osobných tém, zdalo sa mi nevhodné niečo od neho vyzvedať. Bolo mi jasné, že je to vzdelaný človek, vzdelaný nielen podľa orientálnych, ale aj európskych predstáv. Zrejme sa musel dlhší čas zdržiavať v Európe.

Neskôr sa moji spoločníci držali spolu, a ja som kráčal popredku. Podľa všetkého sa rozprávali o mne, lebo chvíľami prechádzali až do šepotu, a určite by ani tak nezaostávali, keby som nebol predmetom ich rozhovoru.

Perkins mi viac ráz ponúkol, aby som si vzal späť svojho koňa. Nebol som však unavený, a tak som mu ho nechal. Noc sa mihala a pomaly začalo svitať.

Keď sa natoľko rozvidnelo, že sme už videli na seba, povedal Perkins:

"Teraz nás začnú Komančovia hľadať a natrafia na mulice, sir."

"Určite. Lenže naše stopy sa vo vlhkom lese už stratili. Keď ich Indiáni neobjavia, uveria, že Ťucháči nemali spoločníkov, a vzdajú sa ďalšieho pátrania."

"Ale mistra Džafara budú hľadať."

"Tiež nie pridlho. Veď Komančovia by ho mohli dochytiť jedine podľa stopy. To sa však, podľa všetkého, nestane, a oni nebudú chcieť ďalej márníť čas."

"Neviem, neviem - Indiánom nepôjde do hlavy, ako mohol zmiznúť, a budú to chcieť za každú cenu vypátrať."

"Za normálnych okolností by Indiáni iste prehľadali celé okolie, aby ho našli. My však poznáme ich plány a vieme, ako im je naponáhlo. Nemôžu riskovať, aby sa osadníkom dostal do uší chýr, že ich chcú prepadnúť. Preto Komančovia radšej nechajú ujsť muža, ktorý im tak záhadne zmizol, akoby sa pustili do dlhého, márneho hľadania. Pokiaľ poznám Indiánov a ich zvyky, venujú tomu nanajvýš prvé dve ranné hodiny, a potom budú pokračovať v ceste na Makik-Natun."

"Kedy sa dostanú cez les k výmoľu?"

"Rátajme s tým, že Komančovia budú za denného svetla postupovať rýchlejšie ako my dosiaľ v noci, takže by tam mohli byť okolo poludnia."

"A my?"

"Podľa môjho odhadu asi tak za hodinu."

"To znamená, že budeme na nich päť hodín čakať. Zatiaľ by sa zišlo čosi uloviť! Nemáme nič pod zub."

"Poľovať, bohužiaľ, nemôžeme, musíme dať pozor, aby sme sa ničím neprezradili. Ale... pozrite, tu je záchrana!"

Ako na zavolanie vyskočili pred nami z prémie dva zajace.

Bleskovo som strhol z pleca henryovku a zastrelil som ich.

"Alah!" otváral ústa Džafar. "Vy ste strelec! Vidím, že Perkins pred chvíľou predsa len neklamal, keď mi rozprával o Old Shatterhandovi."

Musel som sa až zasmiať na toľkom detskom obdive. Zavesil som si zajace na opasok a vykročil som ďalej. Džafarovi po tých dvoch výstreloch hneď padli do oka obe moje zbrane. Znova a znova si ich obzeral s mimoriadnym záujmom, a napokon vyjadril svoje pocity nasledovnou otázkou:

"Sir, má táto ťažká zbraň nejaké špeciálne meno?"

"Áno. Volá sa medveďobjika."

"Alah! Zvláštne! To meno som už počul, ale v arabskej reči. Existuje viacej takýchto zbraní?"

"Áno, aj keď nie sú také staré a také ťažké ako práve táto."

"Koľkokrát môžete vystreliť z tej menšej?"

"Dvadsaťpäťkrát."

"Alah! Aj to sedí. Ako sa volá?"

"Je to henryovka."

"Aj toto meno som počul v arabčine. Nie je to zvláštne, že vlastnité práve dve také zbrane, ako boli tie, o ktorých som toľko počul?"

"Kde ste o nich počuli?"

"Pri Tigride. Poznáte tú rieku?"

"Áno. Každý školák ju pozná z hodín zemepisu. Vy ste tam teda boli, mister Džafar?"

"Áno, pred rokom. Som totiž Peržan, a doma vo vlasti ma nazývajú mirza Džafar. Vy asi neviete, čo to znamená?"

"Ba áno. Mirza pred menom je titul učenca. Ak stojí mirza za menom, označuje princa šľachtického rodu."

"Skutočne to viete! Slovom, volám sa mirza Džafar a cestoval som cez Bagdad do Konstantinopolu. Moja cesta viedla po brehu Tigridu do Mósulu, a cestou som bol hosťom kmeňa Haddedínov, u nich som počul o tých zbraniach."

"Aj oni mali henryovky a medveďobijky?" spýtal som sa s napätím.

"Nie. Patrili istému cudzincovi. Volal sa Kara ben Nemsí efendi."

"To je predsa arabské meno, ten muž teda zrejme nebol cudzinec."

"Ale áno! Ak rozumiete arabsky, iste viete, že Nemsí znamená Nemec. Šejk Haddedínov mi rozprával o ňom a jeho zbraniach. A ešte viac som sa dozvedel od istého bojovníka tohto kmeňa."

"Ako sa ten bojovník volal?"

"Bol to malý, no udatný a múdry mužík a volal sa hadži Halef Omar ben hadži Abul Abbas ibn hadži Davud al Gossarah."

"To je meno! Dlhšie ako veľhad!" uškrnul som sa.

"Viem, vám to znie akiste smiešne, no v Oriente je taká obyčaj, že na znak úcty sa k vlastnému menu pripájajú aj mená predkov. Ostatne, hadži Halef Omar ozaj oprávnené nosil také dlhé meno, pretože to bol slávny muž, ktorý sa mohol pochváliť mnohými hrdinskými skutkami. Poľoval na leva i na pantera, a bojoval proti mnohým nepriateľom."

Viete si predstaviť tú radosť, keď som znenazdajky počul o mojom malom hadži Halefovi. Pre vlastné pobavenie som zamlčal, že ten Kara ben Nemsí efendi som bol ja, a spýtal som sa:

"Bol ten Nemec svedkom týchto činov?"

"Pravdaže. Dokonca sa na nich zúčastnil. Jemu vďačia Haddedíni za to, že dodnes existujú, pretože ich ochránil pred porážkou, ktorá by im privodila zánik. Aj ja spomínam naňho s veľkou úctou, som mu mimoriadne zaviazaný."

To bola pre mňa novinka. Na môj spýtavý pohľad pokračoval:

"Jedného môjho príbuzného zachránil pred smrťou, pomohol mu v boji. Potom ho sprevádzal do Bagdadu a pomáhal mu vo všetkých ťažkých situáciách, bohužiaľ, nemohol však zabrániť tomu, aby tohto môjho príbuzného neskôr predsa len neprepadli a nezavraždili."

Keď na americkom divokom západe vyslobodíte perzského mirzu z indiánskeho zajatia, určite je to udalosť, ktorú možno nazvať nezvyčajnou.

No keď sa od tohto mirzu dopočujete, že ste v minulosti pri Tigride zachránili pred smrťou istého jeho príbuzného, potom je slovo "nezvyčajné" určite ešte prislabé.

Hoci som chcel mlčať, od prekvapenia mi vyklzla z úst netrzeplivá otázka:

"Máte azda na mysli Hasana Ardšira mirzu?"

Teraz sa zase čudoval Džafar. Prudko zastavil koňa, takže som aj ja zastal, od prekvapenia rozhodil rukami a zvolal:

"Hasan Ardšir mirza, princ, ktorý ušiel! Vy poznáte to meno! Alah ešte aj dnes robí veľké zázraky. A kde ste o ňom počuli?"

"Že počul? Ja som ho videl a kľáčať som pri jeho mŕtvoľe, keď ma už mor zvieral vo svojich hrozných pazúroch."

"Mŕtvoľa...! Mor...!"

"Veď ňo ležala Džanah, jeho žena a pýcha, ktorú zavraždili naraz s ním."

Bola to nezvyčajná scéna. Stáli sme oproti sebe a vydávali vzrušené výkriky, Perkins si mohol myslieť, že sme sa zbláznili. Džafar vypliesťal na mňa oči a ani nemihol. Rozdával ústa a zasekol sa mu hlas. Potom napol všetky sily a doslova na mňa zreval:

"Džanah, jeho duša, jeho perla! Je to práve ona, podľa ktorej som s ním rodina! Ach, mister Shatterhand, dovoľte, aby som sa vás opýtal, či sa mi sníva, alebo blúznim. Vy ste navštívili Haddedínov?"

"Áno."

"Boli ste pri tom, keď umrel ich slávny šejk Muhammad Amin?"

"Bol som pri jeho pohrebe. Umrel, keď sme Hasanovi Ardšir mirzovi pomáhali v boji proti Kurdom."

"Je to tak! No potom ste teda..."

Tľapol sa po čele a pokračoval:

"Ale potom musíte byť onen Kara ben Nemsí efendi!"

"To aj som. Moje krstné meno Karl zmenili na Kara. Ben Nemsí znamená moju národnosť, a titul efendi mi udelili bez skúšky a zásluhy."

Nato ma zahrnul množstvom otázok, ktoré som mu musel zodpovedať, až som ho napokon zastavil:

"Neuveriteľné stretnutie! Ale teraz to nechajme, musíme sa ponáhľať ďalej. Najprv myslíme na súrnu povinnosť a potom, keď ju splníme, na minulosť. Teraz rýchlo k výmoľu!"

"Ako si želáte, sir. No verte mi, tak ma to rozrušilo, že sa neviem z toho spamätať. Old Shatterhand a Kara ben Nemsí efendi sú jedna a tá istá osoba! Musíte mi to všetko porozprávať!"

"A vy mne tiež. Rád sa dopodrobna dozviem, kde a ako ste našli môjho malého, verného hadžiho Halefa. Teraz však ďalej! Poďte!"

Pokračovali sme v ceste, ktorú sme prerušili z takej podivuhodnej príčiny. Obaja by sme boli najradšej zotrvali v rozhovore. Bolo však treba sústrediť sa výlučne na prítomnosť a uvažovať, čo je práve teraz najnaliehavejšie.

Aj na Perkinsa zrejme prešlo naše rozrušenie a na tvári sa mu zračil taký údiv, akoby stál pred ním sám sultán z Istanbulu aj s čínskym cisárom.

Môj odhad bol správny, nezmýlil som si cestu k výmoľu. Tmavý pás, ktorý sme zazreli asi po hodine, nemohol byť nič iné ako les.

Les tvoril obdĺžnik o neveľkej ploche. Sedemdesiat Indiánov ho mohlo za hodinu tak dôkladne prehľadať, že by sa pred nimi neskryla ani duša. Okrem toho sme nemohli vedieť, kde sa Komančovia utáboria. Ktorékoľvek miesto by sme si vybrali, museli sme počítať s tým, že aj oni tam môžu doraziť. A keby aj nie, predsa by nám hrozilo odhalenie, mohlo by nás prezradiť napríklad erdžanie Džafarovho koňa. Toto zviera totiž nemalo zálesácky výcvik a každý necvičený kôň začne nahlas erdžať, len čo sa priblížia iné žrebce. Keď sa ma teda Perkins spýtal, kam sa ukryjeme, odvetil som:

"Neskryjeme sa, ostaneme na voľnej, nezalesnenej rovine, aspoň vy dvaja."

"Ale veď nás uvidia."

"Nie. Táto rovina je za dnešných okolností najlepším úkrytom."

"Ako môžeme oslobodiť zajatcov," pýtal sa Perkins ďalej, "keď ostaneme tu, a Indiáni budú v lese?"

"To už nechajte na mňa! Pôjdem do lesa a vy ostanete tu, kým sa vrátim."

"Ale čo, ak červení medzitým predsa prídu sem?"

"Tak odcvátate na západ, a keď zmiznú, vrátite sa zasa späť. V každom prípade ich musíte zbadat' skôr, ako oni vás."

"No ak by sme museli ujsť, a nemohli sa k vám vrátiť?"

"O mňa sa nebojte! Predbežne ostanem pri vás, a keď odhadnem, že by Indiáni mohli čoskoro prísť, odidem do lesa."

Trúfam si sám vyslobodiť šiestich zajatcov, či už v otvorenom boji, alebo ľst'ou. Už neraz sa mi také čosi podarilo, dnes si to teda znova vyskúšam. Ak sa zmocním náčelníka, tak sme vyhrali. Získa slobodu jedine výmenou za zajatcov."

"Z ktorého konca na to pôjdete?"

"Všetko záleží na okolnostiach, a keby neboli priaznivé, tak to urobím inak. Som napríklad schopný skočiť rovno medzi Komančov, priložiť starému nôž na krk a pohroziť, že okamžite bodnem, ak by niekto zdvihol proti mne ruku a ak okamžite nevydajú bledé tváre. Strach je v takýchto prípadoch nejlepší spojenec. No kto sa už vopred bojí, nech sa do takýchto podujatí radšej nepúšťa. A teraz oderieme zajace. Dreva na oheň sa nájde."

Z lesa, ako predvoj, vybiehalo na pláň riedke krovie. Kry siahali až po nás a mnohé z nich vyschli pre nedostatok vlhky. Perkins nazhánal palivo a čoskoro blkotal oheň, nad ktorým sa opekali zajace. Počas tejto príjemnej činnosti a potom aj pri jedle som musel Džafarovi dopodrobna vyrozprávať pominulé udalosti. O riskantnom podujatí, ktoré som si naplánoval, nepadlo ani slovo, kým som nevstal, neprehodil si zbrane a nepoberal sa preč. Vtedy sa Perkins opýtal: "Beriete si so sebou aj tieto vzácne zbrane, sir? Ak by vás Indiáni chytili, tak o ne nenávratne prídete."

"Pshaw! Koľko ráz ma už chytili a zobrali mi zbrane, a ešte vždy som im ušiel, aj so zbraňami. Takže sa o mňa nebojte." S týmito slovami som odišiel.

Starý náčelník

Veľmi úzkostlivo som dbal na to, aby som nezanechal po sebe viditeľné stopy. Až po les to bola hračka, pretože som stúpал na holé, nezatrávnené miesta. Slnko ich vypálilo na kameň a stopy sa na nich vôbec neodtláčali. Veril som však, že Indiáni na túto stranu neprídu.

Zato v lese sa to už sťažilo. Pôda bola mäkká a musel som sa plaziť štvornožky. Postupoval som naisto. Poznal som miesto, odkiaľ Komančovia vyrazia, a vedel som si teda predstaviť, kde asi vojdú do lesa. Odtiaľ sa poberú pravdepodobne priamo k výmoľu, aby sa dostali k vode. A práve tam som sa chcel skryť.

Normálnym krokom by mi to trvalo nanajvýš päť minút, takto som však potreboval vyše hodiny, kým som sa priplazil k vode. Začal som sa obzerať po vhodnom úkryte. Nemusel som dlho hľadať. Ležal tam starý vyvrátený kmeň, celý opradený divým brečtanom, ktorý bujel vókol na všetky strany a tak dusil okolité krovie, že pomaly chradlo. Hustá zelená brečtanová strecha ponúkala spoľahlivú skrýšu. Pravdaže, musel som rátať s tým, že nebudem asi prvým tvorom, čo tu hľadá útočisko, pichal som teda pred sebou do krovia medveďobijkou. Naozaj som vyplašil kadejakú chamraď, zazrel som dokonca aj dva štrkáče, ktoré sa dali na útek. Neboli by veru najpríjemnejšími spoločníkmi, ešte šťastie, že sa neobrátili proti opovážlivcovi, čo rušil ich pokoj. Zrejme sa nedávno nasýtili, a preto neboli až natol'ko nebezpečné, ako keď ich trápi hlad.

Učupil som sa pod brečtan a dával som si veľký pozor, aby som nezlomil dajaký konárik, lebo by ma to mohlo prezradiť pred Indiánmi. Predpokladal som, že sa na tomto mieste zdržím dlhšie, takže som sa usalašil čo najpohodlnejšie a čakal som, čo bude. V takýchto situáciách sa čas veľmi vlečie, minúty sa zdajú hodinami. Mohlo sa stať aj to, že Indiáni nepôjdu priamo a vniknú do lesa celkom inde, čo by mi dosť skrížilo plány.

Úprimne som sa teda zaradoval, keď som konečne začul šuchot, ktorý sa približoval ku mne. Komančovia prichádzali.

Najprv som zazrel dvoch jazdcov na čele, ktorí hľadali táborisko. Poobzerali sa a jeden povedal:

"Toto bude dobré miesto. Môj brat môže zostúpiť z koňa, a ja sa vrátim po ostatných."

Obrátil koňa, kým jeho spoločník zostúpil zo sedla a išiel ho napojiť. Onedlho sa vynoril celý oddiel, ibaže bez náčelníka. Videl som dvoch Peržanových sluhov a dvoch sprievodcov - všetci boli poviazaní - a čo ma najviac potešilo, zočil som aj Ňucháčov. Neporanení sedeli na svojich muliciach, Indiáni teda naleteli na moju lešť. Teraz stiahli zajatcov zo sediel a položili ich na zem. Aj oni si sadli a kone nechali popásat' sa v kroví na listí a tráve. Až teraz som mal istotu, že neodhalia moju stopu.

To, že náčelník neprišiel zároveň s nimi, sa mi celkom hodilo. To-kei-chunovi pripadalo pod dôstojnosť jazdiť uprostred obyčajných bojovníkov, a preto za nimi kúsok zaostával. Ak by sa tejto svojej zásady držal aj naďalej, dalo sa očakávať, že nevyrazí odtiaľto naraz so svojimi ľuďmi, ale pár minút počká. A to by bola príležitosť zmocniť sa ho, ak by sa, pravdaže, už predtým nenaskytla iná možnosť.

Konečne prišiel To-kei-chun, o dobrú štvrt'hodinu neskôršie. Zostúpil z koňa a sadol si blízko na vývrat so zelenou brečtanovou strechou, pod ktorou som sa skrýval. Napchal si fajku mieru a bez jediného slova z nej pomaly bafkal. Aj jeho ľudia takisto mlčali. Keď naposledy vtiahol do seba dym, znova si zavesil fajku okolo krku a prikázal tým dvom, čo prišli ako prví:

"Nech moji mladí bojovníci dovedú dve bledé tváre zvané Ňucháči!"

Jima a Tina dovliekli ako dva zochy a zložili ich pred To-kei-chuna. Dlhو skúmal pohľadom ich tváre a potom povedal:

"Nech dvaja Ňucháči vypočujú moju reč a nech mi konečne dajú pravdivú odpoveď. Na Makik-Natune ich čaká smrť na mučiarskom kole. Ak však úprimne prehovoria, darujeme im slobodu. Poznali ste bieleho muža, ktorý bol naším zajatcom a včera večer tak tajomne zmizol v tme?"

Jim odvetil:

"Kladieš nám túto otázku už po tretí raz, a ja po tretí raz odpovedám to isté: Nepoznali sme ho."

"Ale viete, kam sa podel?"

"Nie."

"Bol tak mocne spútaný, že sa nemohol vyslobodiť sám."

"Asi sa mýliš. Vyslobodil sa sám."

"Krátko predtým som osobne preskúmal jeho putá, boli v poriadku. Musel prísť niekto, kto mu rozviazal remene."

"Vytiahnuť zajatca spomedzi sedemdesiatich Indiánov? To by musel byť šialenec. Nijaký rozumný človek by sa na to neodhodlal."

"Jedného takého poznám, ale ozaj len jediného."

"Kto by to mal byť?"

"Old Shatterhand. Poznám toho bieleho, prašivého psa. Bol raz mojím zajatcom a donútil nás, že sme ho museli prepustiť. To, čo sa stalo včera večer, vyzerá presne naňho. Keby som nevedel, že sa zdržiava ďaleko odtiaľto, na severe, aby pomstil smrť svojho pokrvného brata, takého istého prašivca, dal by som krk na to, že je nablízku. Vpadol si aj s bratom do nášho tábora práve vtedy, keď zmizol náš zajatec, musíte teda poznať toho, kto ho vyslobodil."

"O ničom nevieme."

"Toto klamstvo vás bude stáť život. Keby ste nám povedali pravdu, darovali by sme vám slobodu."

"Aj to je klamstvo! Viem, že nám týmto príslubom chceš len rozviazať jazyk."

"Čo To-kei-chun sľúbi, to aj dodrží!"

"Pshaw! Ak vyfajčíš s nami na to kalumet, tak ti uveríme."

"To-kei-chun nikdy nefajčí so zajatcom fajku mieru."

"Tu to máme - chceš nás podviesť. Vykopali ste vojnovú sekeru, a každý beloch, ktorý vám padne do rúk, je stratený. Aj keby si sa domnieval správne a my by sme ti to potvrdili, nedodržel by si slovo a dal by si nás popraviť."

Dosiaľ zachoval náčelník pokoj. Dúfal, že pohne Jima k tomu, aby prehovoril. Ten ho však sklamal, a tak už zlostne vybuchol:

"Čo na to druhý Ňucháč? Ani on nič neprizná?"

"Nie," odvetil Tim úsečne ako vždy."

"Dobre, poviem vám teda, že ste predpokladali správne - aj tak by ste boli synmi smrti. No dostali by ste guľku, takže by ste mali rýchlu smrť. Keď však vaše papule stratili reč, rozdáväme vám ich, aby ste mohli kvíliť a stenáť. Pretrpíte všetky muky, aké si len vieme vymyslieť!"

"Pshaw, nebojíme sa."

"Čuš! Skončil som s vami. Zajatec zmizol, a my nevieme ako; všetko je možné! Namiesto neho sme však chytili vás dvoch a máme teda náhradu. Dnes večer dôjdeme na Makik-Natun, a zajtra ráno vás priviažeme k mučiarskemu kolu." Pyšne sa zdvihol a mocným hlasom rozkázal:

"Mojí bratia sa môžu vydať na cestu, ich kone sú už napojené. Ja pôjdem čoskoro po nich."

Pri jeho posledných slovách som sa musel ovládnuť, aby som od radosti neurobil neopatrný pohyb, ktorý by ma prezradil. Vrástla vo mne nádej, že moje podujatie dobre vypáli. Zajatcov znova pripútali o kone, Komančovia nasadli a odeválali. Náčelníka nebolo vidieť. Jeho kôň stál za mojou skrýšou a obžieral lístie z konárov. Ak si náčelník pôjde po koňa, musí prejsť popri mne.

Vo veľkom napätí som čakal päť minút, desať minút, takmer štvrt hodiny. Vtom sa vynoril To-kei-chun. Zbraň mal v pravej ruke a ľavou si vpredu pridržal prikrývku prehodenú cez plecia. Nechal som ho prejsť. Siahol po uzde svojho koňa.

Tomu však chutilo šľavnaté lístie a nechcel sa podriaďť.

Jeho dupajúce kopytá prehlušili šuchot brečtanu, keď som vyliezol z úkrytu. Niekoľkými krokmi som sa ocitol Indiánovi za chrbtom. Práve trhol uzdu a už dvíhal nohu do strmeňa, keď som mu položil Pavú ruku na plece, pravou som namieril naňho revolver a vyzval som ho:

"Nech To-kei-chun ešte počká. Chcem sa s ním porozprávať."

Poobzeral sa. V tom čudnom oblečení ma na prvý pohľad nespoznal, no potom mu preletela hrôza po tvári a zvolal:

"Old Shatterhand! Old...!"

"Áno, stojí pred tebou Old Shatterhand," prikývol som. "Ten prašivý pes, o ktorom si si myslel, že je na severe. Ani hnúť, lebo strelím!"

To-kei-chun sa však tak ľahko nezľakol. Jeho tvár nadobudla okamžite ľahostajný výraz a povedal úplne pokojne:

"Uff! Naozaj si to ty. Ako vidím, odpočúval si nás. O čom sa chceš so mnou zhovárať?"

Za pasy sa náčelník nemienil so mnou pustiť - jednak som mal nad ním prevahu, jednak videl ústie revolveru, a bolo mu jasné, že pri najmenšom pohybe vystrelím. Uprene som sa zahľadel náčelníkovi do očí, chcel som z nich vyčítať, aké má úmysly. Bočil pred mojím pohľadom, pootočil trochu hlavou a obzrel sa za seba. Aha, chce rýchlym skokom ujsť do krovia! Mám si dovoliť ten žart a nechať ho? Prečo nie? Nemôže mi ujsť. Preto som ani okom nemihol a pokojne som odvetil:

"Chcem sa s tebou porozprávať o zajatcoch, ktorých máš prepustiť."

"Prepustiť? Vykopali sme tomahavk proti bledým tváram, a každého belocha, ktorého chytime, priviažeme o kôl a..."

To-kei-chun nedopovedal. Pri poslednom slove sa bleskurýchle zvrtol a skočil do krovia. Pomaly som šiel za ním,

plieskal som rukami po kroví, aby šuchotalo, a kričal som za ním, ako vo veľkej súde:

"Stoj, stoj! Zastaň, lebo ťa zastrelím!"

Chcel som v ňom vyvolať dojem, že za ním bežím. Potom som sa vrátil k jeho koňovi a vytiahol som z vrecka remeň, čo som si doň zastrčil včera pri vyslobodení Džafara. Týmto remeňom som priviazal koňa zadnou nohou o koreň najbližšieho kra a rýchlo som zaliezol späť do svojho úkrytu. Kôň pokojne stál a ďalej chrúmal listie.

Predpokladal som, že Indián na kuse pobeží, no potom sa opatrne vrátil po koňa, pretože ho potrebuje a má na krku jeho medicínu, za ktorú by Indián stokrát aj život položil. A keby bol môj odhad nesprávny, mohol som ho prenasledovať a dohoniť na jeho vlastnom koni. Opatrne som odhrnul listie, takže som mal rozhlád na všetky strany. Určite sa nevráti tou cestou, ktorou ušiel a po ktorej som ho, podľa jeho predstáv, mal prenasledovať. Tam som sa teda ani nedíval.

Asi po piatich minútach som zbadal, že sa presne pred mnou ticho pohol ker. Konáre sa rozhrnuli a ukázala sa medzi nimi náčelnikova tvár. Keďže ma nikde nevidel, myslel si, že ho ešte vždy hľadám. Bleskovo priskočil ku koňovi a chcel odtiaľto čím skôr zmiznúť. Nezbadal remeň, nasadol a popchol koňa, ten sa však nepohol z miesta. Začal skúmať, čo je vo veci, a keď zistil, že kôň má zachytenú jednu nohu, zoskočil a chcel si to zblízka obzrieť. No len čo sa zohol, ozval som sa mu za chrbtom:

"Ja som to vedel, že To-kei-chun sa chcel iba prejsť. Preto som ho pustil a čakal, kým sa vráti."

Vztýčil sa a ohromene na mňa pozeral. S úsmevom som mu hľadel do grimasou pokrivenej tváre a pokračoval som:

"No aby sa znova nevybral na prechádzku, ukážem mu, že je v moci Old Shatterhanda."

To-kei-chunovi vypadla zbraň z rúk, siahol však po opasku a chcel vytiahnuť nôž. Tu ho moja päšť zasiahla do hlavy a klesol na zem.

Najprv som odviazal koňa a vysadol som naň, bol som zvedavý, či ma bude poslúchať. S troma puškami a Indiánom pred sebou som si nemohol dovoliť nejaké bravúrne jazdecké kúsky. Kôň sa vzpíeral len krátko, veľmi skoro uznal, že akýkoľvek odpor je márne. Znova som zostúpil, prevesil som si tri pušky na chrbát, náčelníka som zodvihol hore a položil križom pred seba, a takto vystrojený som sa pobral späť k Džafarovi a Perkinsovi.

Spočiatku som sa ťažko predieral krovím, až keď som mal les za sebou, pustil som sa cvalom. Tí dvaja ma už z diaľky zbadali a Perkins zvolal:

"Chvalabohu, že ste zase tu! Ach, vy nesiete pred sebou Indiána. Kto to je?"

"Pozrite si ho!" vyzval som ich, keď som zastal pri nich.

"Alah, ó, Alah!" vybehlo Džafarovi z úst. "Veď je to náčelník, ktorý nás chcel zabiť!"

"Presne toho potrebujeme. Zložte ho! Musíme ho poviazať."

Kým sme Komančá vzázovali, porozprával som im, ako sa mi ho podarilo zajať. Moji spoločníci nevychádzali z údivu a ich prekvapené výkriky nemali konca, až som ich musel zastaviť, lebo som videl, že sa To-kei-chun preberá. Najprv prešiel po nás pohľadom, ale viečka mu znova klesli. Čoskoro však opäť otvoril oči, zabodol do mňa zrak plný nezmieriteľnej nenávisti a precedil cez zuby:

"Tento pes sa ma zmocnil, no moji bojovníci sa vrátia, vyslobodia ma a zahlušia ho palicami!"

Na túto urážku som len pokojne odvetil:

"Starý náčelník Komančov by múdrejšie urobil, keby sa vyjadroval zdvorilejšie. Jeho život spočíva v mojich rukách."

"Nepripraviš ma oň, pretože moji bojovníci ťa prinútiť, aby si ma pustil!"

"Tých tvojich pár Komančov? Pshaw!"

"Je ich desaťkrát sedem! Rozdrví vás."

"Pshaw! Čo je sedemdesiat Komančov proti Old Shatterhandovi!" ohradil som sa sebavedomým tónom, ktorý platí na takýchto ľuďoch.

"Sedemdesiat mocných bizónov oproti jednému nezuživému psovi!" protirečil ďalej náčelník.

"Mám sa ti vysmiať, aj keď tvoju hlavu pokryli šediny? Hovorí z teba bezmocná nenávisť. Ležal som uprostred tvojich sedemdesiatich Komančov, ale ani raz sa mi nerozbúšilo srdce - nezuživý pes medzi sedemdesiatimi bizónmi! Boli naňho krátki. Zato on odviekol v zuboch najmocnejšieho bizóna. Je tvoja šedivá hlava vôbec v poriadku? Mala by tam sídlieť múdrosť zreých rokov, a nie nerozum zelenáča."

To-kei-chun neodpovedal, zahanbil sa a zachmúrene pozeral pred seba. Využil som pauzu na to, aby som prezrel vaky, ktoré viseli po oboch stranách jeho sedla. Jeden obsahoval sušené mäso a iné potraviny, aj strelivo a všelijaké predmety, ktoré potrebuje Indián na vojnových výpravách. V druhom vaku boli iné veci. Najprv som vytiahol náprsnú tašku.

"Tá patrí mne," zvolal Džafar. "Nosím v nej dôležité poznámky, papierové peniaze a inštrukcie."

"Skontrolujte si, či z nej nič nechýba!"

Podal som náprsnú tašku Peržanovi. Prezrel ju a vyhlásil, že nič nechýba. Nato som vytiahol jeho peňaženku a hodinky. Potom prišli všelijaké veci, ktoré odcudzili jeho sluhom, sprievodcom a napokon aj obom Ťucháčom. Náčelník si ponechal korisť pre seba. Zúrivé pohľady, ktoré na nás vrhal, prezrádzali, ako v ňom vrie. Nakoniec sa už neovládal a rozreval sa na mňa:

"Len si to berte! Všetci prídu moji bojovníci a všetko pekne vrátite!"

"Omyl. Nie oni prídu, ale ja pôjdem za nimi, a neurobia mi takisto nič ako vtedy, keď som bol tvojím zajatcom, a hoci si mal stovky bojovníkov, neopovážili ste sa položiť na mňa ruku."

"Vtedy si daroval život môjmu synovi, a on prosil za teba. Tým si si zachránil život aj ty."

"To nie je pravda. Áno, tvoj syn mi bol vďačný. No život sebe aj ostatným som zachránil jedine tým, že som ťa zajal."

Dnes si v podobnej situácii. Si mojím zajatcom a ja ti rozkážem, čo máš robiť."

"Som To-kei-chun, náčelník Komančov, a nebudem poslúchať bledú tvár."

"Tak si stratený!"

"Neodvážiš sa siahnuť mi na život. Nie si azda pyšný na svoju povesť, že zabiješ človeka ozaj len v najkrajnejšom prípade?"

"Pyšný síce nie, ale som rád, že sa to o mne hovorí."

"Potom som si pred tebou istý, nepripustíš predsa, aby ťa obvinili z vraždy To-kei-chuna, náčelníka Komančov."

"Mýliš sa, pretože tu nemôže byť reči o vražde, jedine o potrestaní."

"O potrestaní? A za čo?"

"Že chytáš bledé tváre a chceš ich zabiť."

"Podľa zákonov prerie ma môžeš usmrtiť iba vtedy, ak som preliat krv. Urobil som to?"

"Nemôžem, pravdaže, tvrdiť, že si zabil belocha. Ale viacerých belochov si zajal."

"Za to však nie je smrť."

"Ba veru je. Ako sa tresce lúpež alebo krádež koňa?"

"Smrťou."

"A krádež človeka? Za to má byť miernejší trest?"

"To-kei-chun belochov zajal, ale neukradol!"

"Pshaw! Keď chytím koňa, ktorý mi nepatrí, a odvečiem ho, je to krádež koňa. Ty si chytil bledé tváre a násilne si ich odvliekol; to je krádež ľudí. A krádež sa podľa mňa tresce smrťou. Ak ti za trest vpálím guľku, nemôže mi to nikto zazlievať."

"Aj tak ma nezabiješ," opakoval náčelník zaryto svoje.

"Veľmi sa mýliš! Koniec mojej trpezlivosti, ak nepristúpiš na môj návrh, ktorý ti predostriem."

"Poznám ho. Nemusíš mi nič vravieť. Chceš získať späť zajaté bledé tváre, a za to prepustiš mňa."

"Správne. Čo na to povieš?"

"Ty si ponechaj mňa, a my si ponecháme ich."

"Tak si stratený!"

"Pshaw! Si Old Shatterhand, ktorý nikdy nepreleje krv. A preto ostanú zajatci v našej moci."

To-kei-chun nadobudol presvedčenie, že má nado mnou prevahu, lenže ja som si bol svojou vecou istý. Perkinsa však tá bezočivá zanovitosť tak pobúrila, že sa už neovládol a nahnevane spustil:

"Stručnejšie, sir! Načo toľko reči s tým červenokožcom, veď si len o to viac trúfa. Treba mu vpáliť zaslúženú guľku, potom sa poponáhľame za jeho chlapmi a oslobodíme belochov. Nesmie sa im skriviť ani vlasok na hlave. Komančom treba oznámiť, že sme zajali ich náčelníka, a kvôli nemu nesmú zajatcom nič urobiť. Že mu medzitým vpálime guľku do tej jeho tvrdej kotrby, to sa nemusia dozvedieť. Urobte teda krátky proces!"

Prikývol som a obrátil som sa k náčelníkovi:

"Počul si, čo povedal tento beloch. Má pravdu a ja vykonám, čo žiada. Naposledy sa ťa teda pýtam: pristúpiš na výmenu zajatcov?"

"Nie," odvetil posmešne. "Pre mňa - za mňa ma zastrel'te!"

"Myslíš si, že ťa nezastrelím, a po jednej stránke máš aj pravdu. Apeluješ na moju ľudskosť, no zrejme ešte nepoznáš prefikanosť Old Shatterhanda. Zabijem ťa, nie však tvoje telo, ale tvoju dušu."

"Moju dušu?" začudoval sa. "Ako možno do duše človeka vpáliť guľku?"

"Ja ti to ukážem. Dušu červeného muža možno rozstrieľať tak, že bude stratená pre večné loviská. Mister Perkins, pre potešenie by som si rád trochu zastrieľal z revolvera. Boli by ste taký dobrý a podržali vec, na ktorú budem strieľať? Pristúpte, prosím, sem a vystrite rameno!"

Postavil som ho asi tridsať krokov od náčelníka a napravil som mu rameno do vodorovnej polohy. Potom som prikročil k náčelníkovi mu koňovi, zvesil vrecúško s medicínou, dal som ho Perkinsovi do ruky a povedal som:

"Tak, mister Perkins. V tejto medicíne väzí duša To-kei-chuna, náčelníka Komančov. Najprv ju prevráť guľkami a potom vrecúško spálím, aby som si bol úplne istý, že náčelník nikdy nevstúpi do večných lovisk. Potom ho pustíme. Jeho telu sa teda nič nestane a nemôže povedať, že ho Old Shatterhand zavraždil. Nesmie sa však vrátiť k svojim, pretože jeho meno vyhaslo v príboji potupy, a nemôže ho znova nadobudnúť zadovážením novej medicíny, pretože tú pôvodnú neustratil v boji. Bola mu odňatá ľst'ou a tak potupená, že jej majiteľ nikdy nemôže získať späť svoju česť." So zadosťučinením som videl, že som sa neprerátal. Oči To-kei-chuna nadobudli meravý, sklený výraz. Chcel čosi povedať, ale hlas sa mu zasekol. Až navela mu vyšiel z úst zachrípnutý, klokotavý výkrik.

Napínal putá, nasilu sa chcel postaviť, a napokon, keď som už zodvihol revolver a namieril na vrecúško s medicínou, prenikavo vykrikoval:

"Zadrž! Preč s tou zbraňou! Nestrieľaj - nestrieľaj!"

Nespustil som ruku a naďalej som mieril, len som obrátil tvár k náčelníkovi a spýtal som sa:

"Pripúšťaš teda, že by tvoja česť a tvoja duša boli naveky zatratené, keby som teraz vystrelil?"

"Áno."

"A prosíš ma, aby som to neurobil?"

"Áno. Ale odlož už tú zbraň!"

Tu som spustil ruku s revolverom a vyhlásil som:

"Uznávaš teda, že si Old Shatterhanda predsa tak celkom nepoznal. No pokiaľ ide o moju dobrotu, v tom si sa nemýlil. Som ochotný preukázať ti milosť, ak urobíš, čo od teba žiadam."

"Urobím. Súhlasím s výmenou bledých tvárí za moju osobu!"

"Pshaw! To som žiadal predtým, no teraz žiadam viac."

"A čo žiadaš, čo?" preľakol sa náčelník.

"Myslíš si, že si múdrejší ako ja, a posmešne si odmietol moju oprávnenú a skromnú požiadavku. Zachoval som pokoj,

lebo som vedel, že utrpíš porážku. Old Shatterhanda len tak ľahko neprekabátiš. Moja požiadavka siaha teraz ďalej ako predtým. Rýchlo sa rozhodni, lebo začnem strieľať." Znova som namieril revolver na vrecúško s medicínou, ktoré držal Perkins, a pokračoval som: "Súhlasíš, aby ste zajaté bledé tváre okamžite prepustili a vrátili im do poslednej maličkosti všetko, čo im patrí?"

"Áno."

"Zhotovíš mi teraz totem, ktorý stačí ukázať, aby mi ich tvoji bojovníci bez ohrozenia vydali?"

"Urobím to."

"Nikdy viac nepodnikneš voči tým mužom, ani voči mne nijaké nepriateľské kroky?"

"Uff! Žiadaš priveľa!"

"Povedz áno! Nečakám. Jeden... dva...!"

"Stoj, nestrieľaj! Sľubujem aj to."

"Nestačí mi len príslub. Na čom sa teraz dohodneme, to spečatíme fajkou mieru."

"Veľký Duch sa odo mňa odvrátil a vydal ma do tvojej moci. Musím urobiť, čo odo mňa žiadaš. Kedy ma prepustiš?"

"Kedy ťa prepustím? O tom nemôže byť ani reči. Navrhol som ti, že ťa vymením za zajatcov. Ty si na to vo svojej zaslepenosti nepristúpil a tvojou odpoveďou bol povýšený výsmech. Preto som svoju požiadavku pozmenil. Prepustiš zajatcov zato, že nezničím tvoju medicínu, ostaneš však mojím zajatcom. Ako s tebou naložím a či ťa neskôr prepustím, to záleží úplne od mojej blahovôle."

"Uff, uff!" zvolal náčelník zdesene. "Na to nemôžem pristúpiť. Ich slobodu za moju! Ich je šesť, a ja som sám. Ja dávam teda viac ako ty."

"To je reč To-kei-chuna, ktorý sa považuje za najväčšieho náčelníka Komančov? Ja by som neváhal vymeniť svoju slobodu iba za niekoľko stoviek červených bojovníkov. Prekvapuje ma, že náčelník Komančov sa tak nízko cení."

Moje slová ho zrejme zahanbili. Usiloval sa celú vec prekrútiť:

"Vieš, že to nie sú obyčajné bledé tváre. Sú medzi nimi vynikajúci bojovníci."

"Práve preto sa musíš cítiť poctený tým, že si tvoju osobu cením vyššie, než ako sa vy medzi sebou ceníte. V nijakom prípade neodstúpim od tejto poslednej požiadavky."

"A ja zase žiadam slobodu za slobodu."

"Predtým by som to bol uznal. No tvoje správanie vystupňovalo moje nároky. Z Old Shatterhanda si nebude nik beztrestne robiť posmech. Súhlasíš teda, alebo nie?"

"Nie."

"Tak sa dívaj, čo sa stane. Mister Perkins, vyššie ruku!"

Perkins poslúchol, a stisol som spúšť. Vrecúško s medicínou sa rozkývalo, guľka sa oň šuchla. Náčelník zúfalo vykrikol:

"Zadrž, nestrieľaj!"

"Vyhotovíš teda totem?"

"Áno. Ale nemám tu nič, na čo by som mohol namaľovať písmo."

"Výrezávate svoje znaky do kože a potom ich pošúchate červenou farbou. Nemáme naporiadzi kožu, ako by sme potrebovali na tento účel. Dám ti teda papier a ceruzku."

"Nenaučil som sa písať, ako píš bledé tváre. Nevim vystanoviť "hovoriaci papier".

"To ani netreba, veď to nebudú čítať biele tváre, ale tvoji bojovníci. Dám ti zopár stránok zo svojho zápisníka a ceruzkou sa ti budú znaky maľovať omnoho ľahšie, ako keby si ich mal vyrezávať do kože."

Náčelník poznamenal:

"Ako si želáš, skúsím to. No v tejto chvíli nemôžem, lebo som spútaný."

"Na ten čas, kým budeš písať, ti uvoľníme putá na rukách."

Tak sa aj stalo. Nepohol som sa od neho, aby sa náhodou nepokúsil o útek. Písanie mu trvalo dlho. Potom mi papiere bez slova podal a pokojne si dal znova spútať ruky.

Musel som totem dôkladne preskúmať, lebo keby tam bol čo len jeden zákerný znak, ktorému by som nerozumel, doviedlo by nás to do nešťastia. Nenašiel som však nič podozrivé, totem bol v poriadku. Skladal sa z malých figurálnych skupín, ako kreslia neumelou rukou deti. Prvá skupina zobrazovala muža ležiaceho na zemi, s perami na hlave, teda náčelníka. Bol poviazaný, a nad tým bol znak To-kei-chuna. Pri ňom stála postava, ktorá mala v každej ruke zbraň. Ruky boli neúmerne veľké, a nad hlavou bola ešte tretia ruka. To som mal byť ja, Old Shatterhand. Po mojom boku sedeli dve postavy. Jedna mala vysokú, okrúhlu čiapku, to mal byť Džafar. Charakteristickým znakom druhej boli vysoké čizmy, ktoré znamenali bieleho muža. Táto skupina hovorila: Old Shatterhand, Džafar a ešte jedna bledá tvár zajali To-kei-chuna.

V podobnom štýle sa niesli aj ďalšie skupiny, ktorými náčelník vyjadril, v čom spočíva naša dohoda. Keďže postavy nakreslil veľmi primitívne, nebolo také jednoduché uhádnuť, čo ktorá znamená. No potom vyplynul význam už sám od seba. Hlavná vec, že som neobjavil na totome nič, čo by vzbudilo pochybnosť o jeho pravdivosti.

To-kei-chun si sadol a čakal, ako ohodnotím jeho umelecké dielo. Vyjadril som to takto:

"Som s totemom spokojný, obsahuje všetko, ako som si želal. Teraz pripútame náčelníka Komančov na koňa a vydáme sa za jeho bojovníkmi na Makik-Natun. Možno ich dohoníme skôr, ako sa tam dostanú."

"Nedohoníš ich, jazdia veľmi rýchlo."

"Myslím si, že sa spočiatku nebudú veľmi ponáhľať, aby si ich dobehol."

"Nečakajú na mňa, vedia, že rád zaostávam a jazdím sám. Nepodari sa ti hovoriť s nimi skôr ako na Makik-Natune."

Bolo síce nezvyčajné, že mi to povedal tak úprimne, nemal som však dôvod myslieť si, že nevraví pravdu. Nemohlo nám uškodiť, ak sa zariadime podľa jeho slov. Preto som povedal:

"Musíme sa teda poponáhľať. Rád by som videl bledé tváre na slobode ešte dnes, takže sa s bojovníkmi musím dohovoriť pred zotmením."

Perkins vysadol na To-kei-chunovho koňa a poviazaného náčelníka si posadil pred seba. Pustili sme sa hľadať stopu jeho bojovníkov, aby sme nestrácali čas. Keď sme na ňu narazili, po jej dôkladnom preskúmaní som zistil, že Indiáni cválali naozaj rýchlo. Ich náčelník hovoril pravdu. Perkins s náčelníkom šli prví, Džafar a ja sme sa držali za nimi, lebo som ho chcel mať To-kei-chuna stále na očiach. Peržan sa rozhovoril o našich dnešných zážitkoch a vyslovil nádej, že oslobodíme zajatcov.

Pritom ticho poznamenal:

"Náčelník rozumie anglicky a počúva, o čom sa za jeho chrbtom zhovárame. No načo má o všetkom vedieť?"

Nerozprávali by sme sa radšej inou rečou?"

"Veľmi rád! Ale ktorou?"

"Ako Kara ben Nemsí efendi ste iste zbehlý v arabčine. Tak hovorme arabsky!"

"Prečo nie perzsky?"

"Vy viete aj perzsky?"

"Obstojne. Aspoň si myslím, že sa dorozumieme."

Či sa Džafar potešil, že môže hovoriť svojou materčinou! Nezvyčajne ožil a rozprával najmä o vlasti a aké sú tam pomery. Čakal som, že sa rozhovori aj o sebe, no nestalo sa tak. Zrejme však chápal, ako ma to zaujíma, lebo len tak medzi rečou preriekol:

"Iste očakávaš, že poviem niečo aj o sebe. No čo mám rozprávať o sebe v tejto krajine, kde som cudzincom a nič neznamenám?"

Nepovedal som na to nič, a Džafar pokračoval:

"Prezradím ti, že som pod ochranou nášho vládu. Je prívržencom západoeurópskej vzdelanosti a občas vyšle niekoľkých svojich mladých poddaných do Európy, aby tam získali vzdelanie."

"Vyhľadáva si však na to len nadaných ľudí, však?"

"Old Shatterhand vie hovoriť aj lichotivé veci? Dostalo sa mi tej milosti, že vládca oči spočinuli na mne, a vyslali ma do Istanbulu, Paríža a Londýna. V Anglicku som pobudol dlhší čas. Možno si počul, že šach bol nedávno v Londýne?"

"Čítal som o tom v novinách."

"Počas pobytu v anglickej metropole sa rozpomätal na mňa a prikázal mi predstúpiť pred jeho obličaj. Na záver tejto audiencie som dostal pokyn, že mám spoznať aj Spojené štáty americké. Keď som sem prišiel, netušil som, že budem mať to šťastie zoznámiť sa so statočným Kara ben Nemsim, o ktorom mi hadži Halef Omar toľko rozprával. A už vôbec sa mi nesnívalo, že ti budem vďačiť za svoju slobodu a život. Vidím, že cestovať po týchto krajoch je veľmi riskantné. Spočiatku som tomu neveril. Keď sa dostaneme z prerie, pomínie už nebezpečenstvo?"

"Práve naopak, v horách sa nebezpečenstvo ešte zvýši." Musel som ho informovať, ako to vyzerá na západe. O svojej osobe sa viacej nezmienil.

Prečo to tajnostkárstvo? Má azda nejaké poverenie, o ktorom nesmie hovoriť? Nebolo to pravdepodobné, veď aké by to muselo byť poslanie, pre ktoré by Peržan musel prejsť krížom Amerikou? Alebo bol taký zdržanlivý preto, že sa chcel robiť dôležitým? Voči mne by to bolo nepochopiteľné. Keď Orientálec dvetisíc päťsto zemepisných míľ od vlasti stretne človeka, s ktorým sa môže porozprávať v materčine, bolo by predsa absurdné, že by sa pred ním chcel vyťahovať. A tak som sa rozhodol, že zásadne nebudem zavádzať reč na osobné otázky.

Výmena zajatcov

Cesta nám ubiehala rýchlo. Stopa Komančov sa stále črtala, takže nás nič nezdržovalo. Indiáni postupovali aspoň tak rýchlo, ako sme ich prenasledovali, a zrejme sa neobávali o bezpečnosť svojho náčelníka, pretože naňho nikde nečakali. Do večera zostávali ešte dve hodiny, keď som oznámil svojim dvom spoločníkom, že sa blížíme k Žltému vrchu. Perkins sa spýtal:

"Pôjdeme priamo tam?"

"Nie. To by bola pre nás istá prehra."

"Ale prečo?"

"Pretože je s nami náčelník. Indiáni ho nesmú vidieť skôr, ako prepustia svojich zajatcov, a možno ani potom, veď som mu nesľúbil slobodu."

"Ale musia sa predsa dozvedieť, že sme ho zajali! Kto im to má oznámiť?"

"Vy, mister Perkins," odvetil som vážne, hoci som to myslel žartom.

"Ja?" preľakol sa. "Ja im mám odniesť totem? Ustrážiť náčelníka je desaťkrát ľahšie, ako vyjednávať s jeho bojovníkmi. Obávam sa, že by som pri tom narobil nejaké hlúposti a ešte by som vás vystavil nebezpečenstvu."

"Úprimná reč, to mám rád. No ako môžem na vás zveriť náčelníka, keď spochybňujete svoje rozumové schopnosti?"

"O to sa nebojte, sir," ubezpečil ma s úľavou. "Keď sa vrátite, odovzdáme vám náčelníka v takom istom stave, ako ste nám ho zanechali."

"Môžete sa spoľahnúť," prisvedčil Džafar. "Nepatrím k zbabelcom a napokon nie som ani celkom zadubený."

Džafar skutočne nebol hlúpy ani zbabelý. Jemu som dôveroval viac ako Perkinsovi, a okrem toho, čo som mal robiť?

Jeden z nás musel ísť za Indiánmi, a toto podujatie vyžadovalo celého muža. Peržan sa na to nehodil, pretože vonkoncom nepoznal pomery, a Perkinsovi zas chýbala odvaha. Musel som im teda zveriť To-kei-chuna.

Poznal som miesto, kde sa nachádzali hroby náčelníkov. Na južnej strane Makik-Natunu bola tiesňava, zovretá vysokými skalnými stenami. Štyri náčelnícke hroby ležali vedľa seba na západnej strane tiesňavy, kde nerástli nijaké stromy, iba kry. Indiáni sa pravdepodobne utáborili v úzadí, kde zo žltej skaly vyvieral prameň. Okolo hrobov bolo voľné miesto. Pôvodne aj tam rástli kry, no keďže sa tu dosť často konali slávnosti mŕtvych, postupne vymizli. Zato však napravo aj naľavo od tiesňavy, teda na východ a na západ, sa šírila krovina, čo bolo pre mňa veľmi výhodné. V tejto tiesňave sa zrejme malo rozhodnúť o osude zajatcov. Pravdaže, môj život visel pri tom na vlásku, lebo ak by sa Indián kdekoľvek inde dal nahovoriť na mier, pri mohylách v boji padlých náčelníkov ho ovláda iba nenávisť a napätie ho jedine pomstychtivosť. Preto to vlastne nebolo najvýhodnejšie miesto na naše podujatie, ale čo sa dalo robiť, nemohli sme čakať, pretože do zajtra by stihli zajatcov popraviť.

Sledovali sme stopu Komančov, až kým sme na severe nezazreli pred sebou Žltý vrch, vzdialený asi pol hodiny jazdy. Potom sme sa odklonili od stopy na západ, najprv sme postupovali súbežne s vrchom a nato sme sa k nemu priblížili, no aj tak sme zastali kus od neho.

"Máme už zosadnúť?" spýtal sa Perkins.

"Áno," odvetil som. "Keby sme zašli až po vrch, kde rastie krovie a stromy, mohli by vás za mojej neprítomnosti znenazdajky prepadnúť. Jediný Indián by vás mohol z úkrytu odstreliť a vyslobodiť náčelníka."

"Hm, máte pravdu."

"Tu je však terén otvorený a každého, kto by sa k vám blížil, z diaľky uvidíte, o nečakanom prepade nemôže byť teda ani reč. Ak by sa nebodaj blížili viacerí Indiáni, čo je však nepravdepodobné, mohli by ste páliť z pušiek na všetky strany a držať ich v šachu. A keby sme predpokladali aj ten najhorší prípad, že by ste sa nemohli ubrániť proti veľkej presile, stačí hrozba, že zabijete ich náčelníka, a tým ich udržíte ďalej od seba. Ja idem teraz za Komančmi, no neviem vopred povedať, koľko času budem potrebovať na túto úlohu."

"Well! Ostaňme teda tu! Dolu z koní!"

Zosadli sme a zložili To-kei-chuna zo sedla. Potom som ho osobne spýtal, aby som sa pokojne mohol vzdialiť. Keď si Džafar a Perkins uviazali kone o kolík a sadli si k náčelníkovi, povedal som im na rozlúčku:

"Tak dobre strážte! Nedajte sa zajatcovi oblúzniť nijakými rečami, prosbami a sľubmi, a nepripusťte k sebe ani nohu!"

"Môžete byť spokojný! Želáme vám veľa šťastia vo vašom podujatí a o našu ostražitosť sa ozaj nemusíte báť."

Vlastne som sa nemal čo znepokojovať, no keď som znova vysadol na koňa a pohol som sa ďalej, predsa mi nebolo všetko jedno. Do zotmenia ostávalo už len pol druhu hodiny a za ten čas som musel belochoch vyslobodiť.

Vedel som však, že jednačky s Indiánmi bývajú vždy na dlhé lakte, musel som sa teda ponáhľať. Klusom som zamieril k mohylám náčelníkov, a pre istotu som si pritom skontroloval pušky aj revolver. Museli byť spoľahlivé, ak by som ich náhodou použil.

Spomenul som už, že sa krovie ťahalo po úpätí aj na západ. Aby ma predčasne nezbadali, zakrádal som sa od kra ku kru, až som sa dostal k tiesňave a skočil som za skalný útes. Mal som odtiaľ dobrý rozhľad a videl som, že Indiáni sa utáborili vzhľadom na vodu, ako som predpokladal. Iba niekoľkí sa pohybovali vľavo pri mohylách. Vyzdobovali ich na zajtrajšie slávnosti, vešali na zapichnuté kopije svoje medicíny. Kone sa pásli v popredí.

Zazreli ma, len čo som skočil za útes. Bledá tvár na tomto ich posvätnom mieste! Teraz, keď vykopali vojnovú sekeru! Bolo to také neslýchané, že v prvej chvíli sa rozhostilo hlboké ticho. Potom spustili doslova drásavý rev a ryk. Indiáni sa chopili zbraní a vrhli sa ku mne.

"Ticho, buďte ticho!" prekríchal som ich rev. "Počúvajte, čo vám chcem oznámiť!"

Rozháňal som sa ťažkou medved'obijkou napravo a naľavo, dozadu a dopredu, aby som si udržal od tela Indiánov, ktorí sa príliš tlačili ku mne. Pritom sem-tam prišiel niektorý aj do nepríjemného dotyku s pažbou. Ich rev ešte zosilnel a prebýjali sa ku mne. Tu všetkých prekríchal starý podnáčelník:

"Uff, uff! Mlčte, bojovníci Komančov! Manitou nám zoslal veľkú korisť. Tento muž je najslávnejší spomedzi všetkých bledých tvárí. Zajtra zomrie pri mučiarskom kole s ostatnými, čo ležia tamto vzhľadom."

Pozrel som ponad červené tváre. V úzadí ležalo šesť bielych zajatcov.

Keď Indiáni poslúchli a stíchli, starec víťazoslávne pokračoval: "Na prvý pohľad som nespoznal tohto bieleho muža, pretože nie je oblečený ako lovec. No počujte jeho meno, bojovníci Komančov! Je to Old Shatterhand!"

"Old Shatterhand... Old Shatterhand!" ozývalo sa vôkol ohromene i výhražne.

Zato tí, čo sa prebili do mojej blízkosti, mimovoľne cúvli. "Áno, som Old Shatterhand, priateľ a brat všetkých červených mužov, ktorí milujú dobro a nenávidia zlo," zvolal som. "Nezomriem pri vašom mučiarskom kole, pretože ma vyslal za vami To-kei-chun, váš náčelník. Prichádzam ako jeho posol, a ak by sa niekto opovážil ublížiť mi, nemusím ho zabiť, pretože ho potresce sám To-kei-chun."

Moje slová zneli tak vierohodne, že sa neminuli účinkom. Indiáni sa stiahli ešte o kus dozadu a potíchu si šepkali medzi sebou. Ich oči sa síce upierali na mňa nepriateľsky, ale ako na takého nepriateľa, ktorého sa neodvážia napadnúť. Iba starec postúpil o krok ku mne a zakríčal:

"Vraj ťa poslal To-kei-chun? To je lož!"

"Kto môže povedať, že Old Shatterhand niekedy klamal?" spýtal som sa.

"Ja," znela odpoveď.

"Kedy a kde?"

"Vtedy, keď si bol naším zajatcom a predsa si nám unikol."

"Ty sám klameš! Povedz, akú lož som vyriekol?"

"Neklamal si slovami, ale skutkom. Predstieral si, že si náš priateľ, a konal si ako náš nepriateľ."

"Z tvojich úst vychádzajú samé nepravdy. Nemal som v moci náčelníkovho syna? Nedaroval som mu život a nedoviedol ho k vám? No ako ste sa mi odmenili? Zaobchádzali ste so mnou ako so zajatcom! Kto sa tu zachoval

hanebne? Ja, či vy?"

"Dovolili sme ti odísť a vyslobodil si ešte aj ostatných zajatcov!" povedal na to starec, ale už nie tak isto.

"Boli to moji druhovia a vaša rada starších ich prepustila."

"Pretože si ju k tomu donútil päsťou a zbraňami. Ty nie si náš priateľ a brat, a To-kei-chun ťa k nám neposlal."

"Hovorím čistú pravdu: poslať ma za vami!"

"Môžeš to dokázať?"

"Áno."

"Uff! Ako dokáže štrkáč, že nie je jedovatý? Prehovor a potom zistíš, či sme ti uverili!"

"Uveríte mi, pretože vám mám odovzdať totem."

"Totem? Od To-kei-chuna? Zaostal za nami. Prečo vyslať posla? Prečo nepríde sám?"

"Pretože nemôže. Kto zastupuje náčelníka v jeho neprítomnosti?"

"Ja."

"Vieš čítať totem?"

"Áno. Viacerí z nás to vedia."

"Tu ho máš."

Vytiahol som z vrečka papiere a podal som ich starcovi. Vzal papiere a rozkázal svojim ľuďom:

"Obkľúčte túto bledú tvár a nepusťte ju ani na krok! Chce nás oklamať. Totem sa maľuje na kožu, a nie na takéto čosi, čo bieli nazývajú papierom. Taký papier nemôže mať nikdy platnosť totemu."

Aha! Nikdy nemôže mať platnosť totemu! Preto teda ten náčelníkov spokojný výraz, keď som mu povedal, aby písal na papier! Táto kresba nemá platnosť totemu, nechráni ma! Nevadí, mám svoju ochranu. Na podnáčelníkovú výzvu sa Indiáni znova začali tiskať ku mne. Tu som chytil henryovku a zvolal som:

"Odstúpte odo mňa! Nepočuli ste o tejto zázračnej puške, z ktorej môžem bez zastávky strieľať? Kto siahne po zbrani, prevrta ho guľka! Odstúpte sa! Nechcem ujsť, ale môžem si ísť, kam sa mi páči!"

Natiahol som kohútik opakovačky a chytil som ju do pravej ruky ako pištoľ, popchol som svojho sivočierneho koňa a ten začal biť kopytami a skákať do kruhu, uvoľňoval mi cestu k zajatcom, ktorí ležali v úzadí. Vedel som, čo si môžem trúfať. Medzi Komančmi nebolo asi človeka, ktorý by nepočul o mojej "zázračnej zbrani". Vo svojej poverčivosti si mysleli, že proti tejto zbrani sa neslobodno vzoprieť. Keď videli v mojej ruke henryovku pripravenú na strelbu, cúvli. Až keď som sa predral pomedzi nich, pokročili za mnou. Jedine starec sa opovážil pristúpiť bližšie a zvolal:

"Ty chceš ísť k zajatým bledým tváram?"

"Áno."

"To nesmieš!"

"Pshaw!"

Nedal som sa zastaviť, a tu pristúpil tesne ku mne, načahoval sa rukou po mojej uzde a kričal: "Ani krok ďalej, lebo ťa zajmem!"

"Skús! Kto sa opováži Old Shatterhandovi zakazovať, čo chce urobiť?"

Pridrжал som koňa a namieril hlavu na starca.

"Uff, uff!" vykrikoval zdesene a zmizol medzi svojimi bojovníkmi. Každého iného na mojom mieste by Komančovia strhli z koňa a poviazali - mne sa to nestalo. Prečo? Z viacerých dôvodov. Po prvé, teraz predsa len vedeli, že ma vyslal ich náčelník. Po druhé, svoje vykonala bázeň pred mojou zbraňou. A po tretie, požíval som medzi nimi takú povest', že som si to mohol dovoliť. U iného by to bola možno šialená odvaha, no ja som si to jednoducho spočítal a využil situáciu. A napokon som si uvedomil aj to, že ich mojím správaním musím ohúriť. Moje počínanie nebolo v ich očiach odvahou šialenca, lež konaním osoby obdarenej "vyššou medicínou".

Poháňal som koňa ďalej do úzadia, odkiaľ sa mi ozývalo v ústrety hlasné volanie:

"Old Shatterhand! Chvalabohu! Vidieť vás tu, to je vrchol blaženosti!"

Nereagoval som na tieto slová Ňucháča Jima, pretože som nechcel Komančov ešte viac rozčúliť. Zastavil som v blízkosti zajatcov pri skalnej stene, zostúpil som z koňa a sadol som si tak, že som sa opieral o stenu a chrbát som mal voľný. Indiáni utvorili okolo mňa polkruh, ale v úctyhodnej vzdialenosti, pretože som pušku držal ešte vždy v pohotovosti. Bol som v bezpečí, aspoň predbežne. Starec, ktorý sa pred chvíľou tak zľakol, sa znova ukázal. Kývol som naňho a vyzval som ho:

"Nech si teraz môj červený brat prečíta totem! Uvidí z neho, že som prišiel, aby som To-kei-chuna, náčelníka Komančov, zachránil pred smrťou."

"Pred smrťou?" preľakol sa. "Hrozí mu nebezpečenstvo?"

"A veľké. Ak sa odteraz do času, ktorý my bieli voláme pol hodinou, nevrátim, musí zomrieť."

"Uff - uff - uff - uff!" rozľahlo sa zdesene v polkruhu.

Starec sa usadil oproti mne, vzal papiere a začal ich lúštiť. Pritom som si pozornejšie prezrel jeho tvár. Zrejme to bol múdry, a možno aj prefikáný veliteľ. Po chvíli zdvihol hlavu a prevrtať ma pichľavým pohľadom. Rozlúštil prvú skupinu figúr a už vedel, že jeho náčelník sa stal mojím zajatcom. Potom namáhavo čítal totem ďalej.

Od tejto chvíle sa mu nepohol v tvári ani sval. Keď odložil posledný list, dlho zadumane hľadel do zeme. Rozmýšľal, a nepovažoval som za správne rušiť ho pri tom. Potom vrhol na mňa taký pohľad, že keby som si menej dôveroval, aj by som sa o seba trochu bál.

Vzápätí kývol na mocného a navidomoči šikovného Indiána, ktorý si musel sadnúť k nemu. Potichu sa spolu zhovárali, no na mňa nepozrel pomedzi ani jeden, ani druhý. Trvalo hodnú chvíľu, kým sa ten druhý zdvihol a odstúpil späť do polkruhu.

Nepozdávalo sa mi, ako zvláštne na nich totem zapôsobil. Očakával som veľké rozčúlenie a zúrivé vyhrážky, a tu zrazu

ten pokoj! Trvalo to tak dlho, že mi už začínalo byť všelijako. Starec ešte stále nič nehovoril, zase len nemo pozeral pred seba. Indiáni stáli okolo nás a viseli na ňom dychtivými očami, no on ich zvedavosť nijako neuspokojil. Napokon som sa už nezdržal:

"Rozumel môj červený brat náčelníkovmu totemu?"

"Áno," prisvedčil.

Potom pomaly vstal a obrátil sa na svojich bojovníkov výzvou, ktorá tiež znela akosi zvláštne:

"Stalo sa čosi takmer neuveriteľné. Moji bratia si to hneď vypočujú; nech sa však zdržia slov a zachovávajú pokoj. Je to môj rozkaz a vydávam ho kvôli nášmu náčelníkovi."

Nato sa obrátil zase ku mne a spýtal sa:

"Old Shatterhand zajal To-kei-chuna?"

"Tak je," vyhlásil som.

"Bol náčelník pri tom zranený?"

"Nie."

"Boli pri tom dvaja bieli muži, aj ten, ktorý nám včera pri potoku záhadne zmizol?"

"Áno."

"Čo sa stane s To-kei-chunom?"

"Ak sa do štvrt' hodiny k nemu nedostavím, musí zomrieť. Zamysli sa teda dobre nad rozkazmi, ktoré ti dáva na toteme!"

"Hovorí mi, že si ochotný prepustiť ho. Za čo?"

"Za týchto šesť zajatcov. No vlastne je to trochu inak. Za to, aby si zachránil svoju medicínu, mi chce dať týchto šesť bielych mužov. A záleží len na mojej dobrej vôli, kedy dostane slobodu."

"Tak to stojí na toteme. No my nemusíme ten totem poslúchnuť, lebo nie je na koži. To-kei-chun to veľmi dobre vie."

"Tak príde o život!"

"To-kei-chun nezomrie. Old Shatterhand je síce múdra bledá tvár, ale tentoraz sa prerátal."

"Ja som rátal správne, na to sa môžeš spoľahnúť."

Povedal som to preto, aby sa podnáčelník z neopatrnosti nejako podriekol. Tušil som za jeho počínaním nejakú zákernosť, a chcel som jej prísť na koreň.

Aj sa mi to podarilo, pretože jeho odpoveď znela:

"Mýliš sa a zakrátko sa o tom presvedčíš. Vydrž chvíľu, kým sa poradím so staršinami!"

"Tak sa poponáhľajte, lebo keď vyprší lehota, náčelníkovi už nič nepomôže."

Napriek tomu, že som ho takto súril, veľmi pomaly vybral niekoľkých Indiánov, s ktorými zasadol a potichu sa radil. Ostatní sa správali pokojne, ako im rozkázal, no iskriace pohľady, ktoré vrhali na mňa, prezrádzali ich vnútorné napätie.

"Mýliš sa a zakrátko sa o tom presvedčíš?," znela jeho posledná odpoveď, ktorá bola pre mňa veľmi dôležitá. Mal za lubom čosi, o čom som nemal vedieť. Možno sa to už aj rozbehlo! Ale čo? Mohlo ísť jedine o oslobodenie náčelníka.

Keby sa im to podarilo, Džafar a Perkins padnú do zajatia, a mňa tu premôžu.

Ak podnáčelník skutočne kul takýto plán, mohol ho aj celkom poľahky uskutočniť. Z totemu sa dozvedel, že náčelníka strážia len dvaja muži. Lehota, ktorú som stanovil, mu približne prezradila, ako ďaleko je miesto, kde zadržiavame To-kei-chuna. A to miesto hravo nájdú, stačí, keď pôjdu po mojej stope. Ak som sa domnieval správne, záležalo už len na tom, ako sa Džafar a Perkins zachovajú, či budú konať tak, ako som im prikázal.

Starec potichu vykladal čosi ďalším poradcom, ktorí sa nezdržali a vrhali na mňa posmešné pohľady. Toto, dovedna s prefikaným výrazom jeho tváre, ma utvrdilo v presvedčení, že som uvažoval správne. Pomedzi sa pohrával s papiermi, rozkladal ich a znova skladal. Keďže mojej pozornosti nikdy nič neujde, aj teraz som zbadal, že jeden papier chýba.

Ach, že by ho bol dal Indiánovi, s ktorým sa zhováral ako s prvým? Celkom pokojne to mohol potajomky urobiť. A týmto papierom ľahko zvedú mojich dvoch spoločníkov k neobozretnosti. Stačí, ak sa k nim priblíži iba jeden Indián, vytrčí im papier a povie, že pochádza odo mňa a obsahuje pokyny. Nebolo mi všetko jedno. Musel som zistiť, na čom som. Vedel som, koľko má Indiánov byť, a musel som ich prepočítať. Pretože som sedel na zemi, nemal som prehľad, a tak som sa postavil. Aby to vyzeralo celkom nevinne, siahol som do sedlového vrečka a vybral kus zajačieho mäsa, ktoré som si tam položil. Postojacky som sa doň pustil a pritom som očami počítal Indiánov.

Zbystrili pozornosť, no keď videli, že jem, nepripisovali zmene mojej polohy význam. Beloch, ktorý si pokojne ujedá, hoci sa nachádza v nepriateľskom indiánskom tábore, nemá iste nebezpečné úmysly. A tak som rátal: chýbajú piati muži, medzi nimi aj Indián, s ktorým sa starec rozprával ako s prvým. Mám pokojne vyčkať, čo sa stane? Nie! Ak náčelníka vyslobodia a dorazí včas do tábora, tak sme prehrali. Ak by sa mi ho však podarilo stretnúť cestou, možno by som ešte mohol chybu napraviť.

Hoci som pôvodne sedel, medved'objku som mal krížom cez chrbát a henryovku v ruke, takže som nemusel predčasne vzbudiť pozornosť tým, že siaham po zbraniach. Starec vyslal iba piatich bojovníkov určite preto, že odchod viacerých by som si musel všimnúť. Iba piati, to ma do určitej miery upokojovalo, ale koľko ich stálo ešte tu, a všetky ich guľky mi budú hvizdať za chrbtom!

Tu starec kývol na ďalších Indiánov, ktorí si mali prisadnúť k nemu. Pohľady sa upreli teraz na to miesto, a mňa si momentálne nik nevšímal. Využil som tento priaznivý okamih, vyšvihol som sa do sedla, popchol koňa ostrohami a vrazil som rovno do hufu Indiánov.

Naschvál som poháňal svojho sivého koňa tam, kde ich stálo najviac, pretože čím väčší zmatok spôsobím, tým neskôr sa spaniatujú, aby ma začali prenasledovať.

Piatich či šiestich som prešiel, najmenej toľkých som zrazil na zem, a hnal som sa k bralu, spoza ktorého som prišiel. V prvej chvíli ohromení bojovníci onemeli, potom však spustili divý rev a pravdepodobne skočili ku koňom. Lenže ja som

už zahol za bralo a pustil som sa po vlastnej stope. Bleskový pohľad mi povedal, že po nej šli predom mnou aj piati Komančovia.

Každá chvíľa bola vzácna. Hnal som koňa z celej sily. Leteli sme cez riedke krovie ako víchor. Po chvíli som z neho vybočil a prebleskol som pohľadom celú planinu. Aha, tamto cvála k vrchu a ku krovine skupina jazdcov! Piatim Komančom sa úskok podaril. Oslobodili svojho náčelníka a Džafara s Perkinsom zajali. Mal som teda pred sebou šesť Indiánov, a za chrptom vyše šesťdesiatčlennú skupinu. Na úvahy nezostávalo času. Znova som sa musel zmocniť náčelníka a oboch spoločníkov vyslobodiť. Pravda, na kone som nemohol brať ohľad, ak som chcel dosiahnuť svoj cieľ, museli padnúť. Cválal som ďalej až potiaľ, kde stopa vychádzala z krovia na otvorenú rovinu. Tam som zastavil koňa a pohladil som ho po šiji, aby pokojne stál, pretože moje zásahy museli byť presné, a nemohol som zosadnúť, lebo ma okolnosti mohli donútiť koňom zraziť na zem niekoľkých Indiánov. Opakovačku som držal naporúdzi a striehol som spoza krajného kra. Pôjdu Indiáni okolo mňa? Áno, klusali rovno ku mne, už som im videl aj do tváre.

Na čele sa niesol náčelník, v ruke mal pušku, opretú o koleno. Za ním nasledovali vedľa seba traja Indiáni, a dvaja na konci viedli na uzde koňa, na ktorom sedeli spoločne Perkins s Džafarom. Keď sa priblížili asi na štyridsať krokov, namieril som. Môj kôň stál nehybne ako múr. Prvá guľka zasiahla náčelníkovho koňa. Niekoľko ráz sa ešte zopál a potom sa zvalil. Ako dopadol To-kei-chun, to som nestačil všimnúť, pretože som sa musel sústrediť na kone jeho bojovníkov. Päť ďalších výstrelov, a zrútili sa rýchlo jeden za druhým. Až teraz som sa obzrel po náčelníkovi. Ležal pod svojím koňom a namáhal sa vyliezť spod neho. Zbraň mu vypadla z ruky a ďaleko odletela. Dvaja Indiáni sa ešte váľali na zemi. Ďalší traja sa už zvíchali a naľakane zízali tým smerom, odkiaľ prileteli výstrely. Vydal som indiánsky bojový výkrik a rozbehol som sa k nim. Keď ma zočili, ani nepomysleli na odpor a dali sa na útek. Dvaja ďalší jačiac utekali za nimi. Tak som sa ich teda zbavil, a na výstrahu som za nimi ešte dvakrát vystrelil.

A teraz za náčelníkom! Práve sa vyslobodil a postavil. Hnal som koňa popri ňom a tak som ho ovalil pažbou, že sa znova zvalil a stratil vedomie. Až teraz som sa mohol obzrieť za svojimi spoločníkmi. Držali sa na koni, ale boli bezmocní, pretože mali zviazané ruky. Nohy im pripúťali o strmene. Rýchlo som zoskočil, prerezal som im putá a povedal som:

"Porozprávame sa neskôr, teraz čím skôr preč! Prenasleduje ma asi šesťdesiat Indiánov. Prehodte mi chytro na koňa náčelníka!"

Znova som sa vyšvihol do sedla. Džafar a Perkins zostúpili a vydvihli To-kei-chuna na môjho koňa. Preložil som si ho krížom pred seba a cvalom som sa vzdŕľoval po planine. Netrvalo ani minútu, a začuli sme za sebou mnohonásobné zavýjanie. Keď som sa obzrel, moji prenasledovatelia sa práve vynorili z krovia, došli k zastreleným koňom a zbadali svojich piatich kamarátov, ktorí sa zastavili na úteku a z diaľky ma sledovali. Uvideli nielen nás, ale aj náčelníka, ktorého som niesol pred sebou na koni, začali teda ešte strašnejšie jačať a rútili sa za nami.

"The devil, dohonia nás!" lamentoval naľakaný Perkins.

"To by som rád videl," upokojil som ho. "Nemáte sa čo báť, už sme vyhrali."

"Dal by Pán Boh, aj keď mi nie je celkom jasné ako."

"Príliš sa neponáhľajte! Nechajte ich, nech sa k nám radšej priblížia."

Indiáni boli tak ďaleko za nami, že som ich mohol zasiahnuť jedine medveďobijkou, ale opakovačkou nie. Tu sa náčelník začal mechriť. Museli sme sa zastaviť a poviazať ho. Keď sme mu spúťovali ruky za chrptom, už sa úplne prebral. Videl, že sa blíži jeho družina a začal sa vzpierať, aby nás pripravil o drahocenný čas.

Jeho pokus bol však márnny, nerobili sme s ním veľké orácie.

"Vysaďte ho na koňa mistra Džafara," požiadal som, "a dobre ho priviažte!"

"Prečo na koňa?" spýtal sa Perkins.

"Aby jeho bojovníci jasne videli, aký výborný terč poskytuje mojej zbrani."

To-kei-chun musel uznať, že myslím svoju vyhrážku vážne, a poddal sa. Jeho odpor nás však tak zdržal, že sa Komančovia povážlivo priblížili.

"Hneď budú tu!" horekoval Perkins.

"Naopak, hneď sa zastavia," odvetil som. "Vyzvem ich, aby ostali stáť."

Namieril som medveďobijku a vypálil z oboch hlavní. Zrútili sa dva kone aj s jazdcami. Ostatní Indiáni však cválali ďalej. Tu som namieril na nich opakovačku a šiestimi výstrelmi som zložil šesť koni. Teraz sa zastavili a začali zúrive zavýjať. Ja som medzitým chytro nabil pušku a výhražne som povedal To-kei-chunovi:

"Pozri sa na slnko, ako už zachádza! Len čo zapadne, zastrelím ťa, ak mi dovtedy nevydáte zajaté bledé tváre. Old Shatterhand sa nikdy nezapisaháva, no toto slovo platí ako prísaha. Nepočítaj naďalej s mojou zhovievavosťou. Už stačilo!"

Povýšene sa na mňa uškrnul z koňa a odvetil: "Tvoja rozvážnosť ti v tom zabráni. Som tvojím rukojemníkom a nesmieš ma zahubiť. Chceš zachrániť bledé tváre, a to sa ti podarí jedine tak, že si ma ponecháš vo svojej moci. Tvoja vyhrážka je mi na smiech."

Teraz som sa mu zasmial do tváre zas ja:

"To-kei-chun si myslí, že je najmúdrejší, a je presvedčený, že pri svojej prefikanosti prejde Old Shatterhandovi cez rozum. Lenže to, v čom ty vidíš leš, je krátkozrakosť. Áno, považujem ťa za rukojemníka, ktorého chcem vymeniť za bledé tváre. Preto som ťa vyzval, aby sme výmenu uskutočnili. Ty sa však vzpieraš, konáš tak proti sebe. Slobodu za slobodu, život za život! Ak mi vydáš zajatcov, tak ťa prepustím. Ak mi ich nevydáš, tak chceš ich smrť - no v tom prípade ťa zastrelím. Nevyjednávaj viac a nemrhaj vzácnym časom. Slnko je od západu už len na dve piade, a keď zapadne, vyhasne aj tvoj život!"

Náčelník hnal spor na ostrie noža, chmúrne hľadel do zeme a striehol, kedy sa dotkne slnko obzoru, čo sa muselo stať najneskôr o minútu. Tu Džafar chytil do ruky zbraň a vyhlásil:

"Čas sa naplnil, mister Shatterhand. Kto ho má zastreliť? Vy, či ja?"

"Obidvaja," odvetil som.

"Nie, všetci traja," obrátil sa ku mne Perkins a zamieril na náčelníka. "Prečo by ste iba vy mali tú prednosť, že zbavíte ľudstvo tohto podliaka? Len dajte znamenie, sir!"

Chytil som do ruky henryovku, potom som uprel zrak na slnko a vyhlásil som:

"Dobre, súhlasím. Mierť mu do hlavy! Nech ho smrť zasiahne do slaboduchého mozgu. Potom ho oskalpujeme, odnímeme mu medicínu a oboje hodíme vlkom prerie, aby jeho duša nemala prístup do večných lovísk."

Keď To-kei-chun videl, ako mu mieria na čelo tri hlavne, vzdal sa a zvolal:

"Nestriehajte! Urobím všetko, čo chcete."

"Rozkáž svojím bojovníkom, aby zajatcom rozviazali putá a poslali ich k nám!" žiadal som. "Najprv im však musia vrátiť všetko, čo im vzali. Keby chýbala akákoľvek maličkosť, vpálime do teba guľky, ktoré sme ti prisúdili."

"Dostanú všetko späť. No prepustiť potom na slobodu aj ty mňa?"

"Áno. Zmilujem sa nad tebou a pustím ťa, keď sa bledé tváre dostavia sem so všetkým, čo im patrí. Spečatíme to fajkou mieru."

"Zavolám teda jedného zo svojich bojovníkov a rozkážem mu, čo sa má stať."

"Urob to! Bude to lepšie, akoby si mal vydávať rozkazy na diaľku."

Zakričal meno jedného bojovníka, prikázal mu, aby prišiel k nám, a ubezpečil ho, že sa mu nič nestane. Indián poslúchol a nedôverčivo sa priblížil na koni. To-kei-chun mu povedal, čo majú urobiť. Navidomoči bol sklamaný, no neprotirečil a vrátil sa k svojim. Dávali sme sa za ním v napätí, ako zapôsobí jeho posolstvo na jeho bojových druhov.

Zhĺkli sa okolo neho a vypukol medzi nimi rozruch, ale nič nebolo počuť. Videli, že musia poslúchnuť, a mlčky sa s tým zmierili. Po chvíli sa kruh rozostúpil a zjavili sa bieli zajatci na koňoch. Mali svoje zbrane a cválali k nám. Viedli so sebou aj Perkinsovo koňa. Nesledoval ich nik z Indiánov. Obaja Nucháci prichádzali na svojich muliciach. Jim volal na mňa už z diaľky:

"Chvalabohu, že sme zase pri vás, mister Shatterhand! Poviem vám, nevieme si predstaviť väčšiu blaženosť. Do smrti vám to nezabudneme, inak nech nás zožerie prvý medveď, ktorého stretne! Však, starý Tim?"

"Yes. Tentoraz krúžila smrť okolo nás čertovsky blízko. No ako sme aj mohli byť takí hlúpi..."

"Už sa nad tým nezožierajte, mister Tim," zasmial som sa, "a nehovorte o vďake. Aj ja som už neraz zažil takú nedobrovoľnú sánkovačku. Ozaj, vrátili vám, čo vám vzali?"

"Áno."

"Všetko? Ak niekomu niečo chýba, nech sa prihlási!"

Vysvitlo, že si Indiáni nechali iba zopár maličkostí. Boli to ozaj len bezvýznamné predmety, ktoré v podstate nikomu nechýbali. Nechcel som sa teda zbytočne zdržiavať ich ďalším vymáhaním, lebo sa už začínalo stmievať. Náčelníka sme zbavili pút, takže mohol slobodne zosadnúť z koňa. Ďalší oslobodení sa chceli s Džafarom a Perkinsom podeliť o svoje skúsenosti, no upozornil som ich, aby to odložili na neskôr, a vyzval som náčelníka, aby si sadol. Keď to urobil, prisadol som si k nemu a napchal som svoju fajku mieru.

Zopakoval som podmienky, ktoré som stanovil, a zdôraznil som najmä tú, že sa v budúcnosti musí voči každému z nás zdržať akýchkoľvek prejavov nepriateľstva. Potom som si z fajky šesťkrát potiahol, ako predpisuje zákon, vyfúkol som dym na všetky štyri svetové strany, proti nebu i do zeme, a vyzval som ho, aby to po mne zopakoval. Vyhovел mi, potom mi fajku vrátil, vstal a opýtal sa ma: "Vyfajčili sme kalumet. Som teraz voľný?"

"Áno," prisvedčil som. "Môžeš sa vrátiť k svojim bojovníkom."

To-kei-chun prešiel pár krokov, potom sa zastavil, obrátil sa ku mne a vyhlásil:

"Old Shatterhand je najprefikanejší spomedzi všetkých bledých tvárí. Pozná obyčaje červených mužov bezmála tak dobre ako oni sami. No niečo predsa nevie." S týmito slovami sa vzdialil.

"Počuli ste to, sir?" spýtal sa Jim. "Znelo to ako vyhrážka. Rýchlo naňho vypáľte!"

"Ešteže čo! Daroval som mu život a slobodu, a slovo dodržím."

"Len či ho dodrží aj on?"

"To je jeho vec. My musíme teraz predovšetkým čím skôr odísť. Nasadajte!"

"Kam pôjdeme?"

"V prvom rade sa stratíme Indiánom z očí."

Indiáni privítali svojho náčelníka takým istým mlčaním, ako pred chvíľou jeho rozkaz, a keď videli, že odchádzame, nikto z nich sa nás nepokúsil sledovať. Čoskoro sme im zmizli z dohľadu.

Vydali sme sa na západ, pretože tam bol pre nás najvýhodnejší terén, a držali sme sa tohto smeru, až kým sa celkom nezotmelo a Komančovia nás už nemohli zazrieť, aj keby nás predsa len sledovali. Tu som zastavil koňa a povedal som: "Teraz sa musíme najprv poradiť, kam ďalej. Vy, mister Džafar, chcete ísť do New Mexika. Už ste si presne premysleli cestu?"

"Áno," odvetil miesto neho Perkins. "Od Beaver Creeku chceme ísť k Hazelstraitu, ak to poznáte, sir."

"Bol som tam už."

"Well. Ibaže už nie sme pri Beaver Creeku, ale pri Makik-Natune, a ísť nocou nebude také jednoduché."

"S tým si nemusíte robiť starosti. Povediem vás, kým vám samým nebude ďalšia cesta jasná."

"Len potiaľ, sir? Nie ďalej?"

"Nie. Musím odbočiť na juh, keď už budete poznať cestu, nebudete ma viac potrebovať." Tu sa zamiešal do reči Džafar:

"Možno by sme nejako potrafili, aj keď nepoznáme ten kraj tak dobre ako vy, no sme veľmi odkázaní na vašu osobnú pomoc. Pomyslite si, koľkým nebezpečenstvám sme práve unikli a koľké nás ešte čakajú!"

"Určite ste vedeli, aké nebezpečenstvá tu hrozia, mister Džafar, aj ste sa na to dobre pripravili. Máte pri sebe troch sprievodcov a dvoch sluhov, a keď pripočítate k tomu ešte dvoch Ňucháčov, dovedna vás je osem mužov, ktorí sa ozaj nemajú čo báť. Ja som zišiel sám z pohoria Gros Ventre, takmer stále územím nepriateľských Indiánov, a nebál som sa."

"No dobre, to ste vy! Nemohli by ste ostať s nami aspoň dovtedy, kým nebudeme v bezpečí pred Komančmi?"

"Hm, na to nemám dosť času."

"Napriek tomu vás o to prosím. Som pre vás cudzinec a kvôli mne neprinesiete takú obeť. Urobte to však pre vášho hadžiho Halefa Omara, ktorého som bol hosťom!"

"Yes, urobte to, sir!" ozval sa Ňucháč Tim, inak taký nezhovorčivý. "Môžem vám dokázať, že vás nevyhnutne potrebujeme."

"Skutočne? Tak mi to teda dokážte, starý Tim!"

"Nič ľahšie. Vezmite si týchto šiestich džentlmenov: tohto cudzinca, jeho dvoch sluhov a troch scoutov! Nepadli všetci do rúk Indiánov?"

"Padli, to je pravda!"

"Uznáte teda, že by privítali pomoc?"

"Majú predsa vás."

"Nás? Pshaw! Dvaja Ňucháci! Dosiaľ sme si, pravdaže, namýšľali, čo sme my za hrdinov, no teraz by som to veru už netvrdil. Vbehli sme červenokožcom rovno do rúk ako dajakí sopliaci. Myslíte, že my dvaja sme pravou oporou pre týchto šiestich gentlemanov? Bez vás by nás zajtra ráno všetkých umučili. To je dôkaz, že vás stále potrebujeme. Mám pravdu, či nie?"

"Ale čo je to s tebou, starý Tim!" zvolal ohromený Jim. "Nepoznávam ťa. Za celý život si nevyriekol súvisle toľko slov."

"Well! Všetci mi to ani nepadlo ľahko. Stokrát radšej by som prenocoval s grizlym v jeho brlohu, ako toľko rečniť. No pomyslel som si, že teraz to treba!"

Džafar zopakoval svoju prosbu, pridali sa k nej aj ostatní, a tak som napokon privolil:

"Dobre teda, nech je po vašom. Odprevadím vás až po hranice New Mexika, no urobím to iba pod jednou podmienkou."

"A síce?" spýtal sa Jim.

"Ak sa budete správať podľa toho, čo poviem, a nepodniknete nič, na čo by ste sa ma vopred nespýtali."

Jim zaváhal pri tejto nepriekáženej požiadavke, zato jeho brat okamžite zareagoval:

"To je predsa samozrejmé! Keď je s nami Old Shatterhand, musíme sa podriaďiť jeho vôli."

Džafar veľmi rád súhlasil a dvaja sluhovia nemali k tomu čo dodať. Perkins si uvedomoval, ako sa previnil, a neprotirečil. Obaja ďalší sprievodcovia boli veľmi skromní ľudia, ktorí sa tešili, že sa zbavia všetkej zodpovednosti. Vďaka súhlasili, takže sa Jim napokon zmohol iba na poznámku:

"Ani ja nemám nič proti. Len som si myslel, že sem-tam aj ja môžem otvoriť ústa. Ste teda presvedčený, že aj teraz v noci nájdete správnu cestu?"

"Áno."

"A ako dlho pôjdeme koňmo? Bez zastávky až do svitania?"

"Nie. Takej námahe vás nemôžem vystaviť. Boli ste spútaní a určite ste veľa nespali."

"Tak je. Aspoň ja som nezažmúril oka a priznám sa, že si dnes musím aspoň hodinu pospať."

"Môžete spať aj dlhšie. Pôjdeme iba potiaľ, kým budeme mať istotu, že ráno budeme pred Komančmi v bezpečí."

"Ach! Vy im teda nedôverujete? Hoci ste vyfajčili spolu fajku mieru?"

"Ani tak! Náčelníkove slová, ktoré mi nakoniec zakričal, znamenali skutočne vyhrážku."

"Myslel som si to! Tvrdil, že niečo predsa len neviete. Keby sme mohli uhádnuť, na čo narážal!"

"Ja nemusím hádať, pretože to už viem. Vyfajčili sme môj kalumet, ale nie jeho."

"Je v tom rozdiel?"

"Vlastne nie. Medzi čestnými ľuďmi nezáleží na tom, či kalumet patrí jednej, alebo druhej strane. No keď má Indián nečestné bočné úmysly, neposkytne na obrad vlastnú fajku mieru a fajčí sa iba z protivníkov. V prípade potreby sa môže potom vyhovoriť, že dohoda platí len vtedy, ak ju spečatil vlastným kalumetom. Aspoň má ospravedlnenie na zradu, nad ktorou si lámal hlavu od samého začiatku."

"Myslíte? Ale na to ste mali pamätať!"

"Všetci som aj pamätal."

"A predsa ste vytiahli vlastnú fajku. Prečo?"

"Pretože by bol všelijako odďaľoval, kým by vybral svoju. Pritom by sme boli stratili čas, a tak by dosiahol svoje."

"A čo vlastne chcel dosiahnuť?"

"Aby sa zotmelo. Neboli by sme už mohli pozorovať jeho ľudí, tí sa k nám mohli prikradnúť a napadnúť nás. Hral o čas. Aby sa mu to nepodarilo, radšej som ho o fajku ani nepožiadaval."

"To-kei-chun však teraz nedodrží slovo a bude nás prenasledovať."

"To je veľmi pravdepodobné, ibaže nás nenájde. Zašli sme už tak ďaleko; že zajtra ráno Indiáni voľným okom neodhalia naše stopy. Pomýlime ich tým, že ich zlákame na nesprávny smer. Krovinaté porasty, nazývané Hazelstraits, ležia na západe odtiaľto, no my poženieme svoje kone na juh, a to až potiaľ, kým neprídeme na tvrdú pôdu, a potom sa obchádzkou vydáme na západ."

"Well! To je nápad! Komančovia nás budú prenasledovať na juh a budú sa držať tohto smeru. Takto sa ich strasieme. Choďte prvý a vedte nás, kam myslíte! Nebolo by dobre, aby sme sa tu ešte dlhšie zdržiavali."

"Veru nie, musíme ísť. Indiáni videli, že sme sa pobrali na západ, a predsa si len mohli zmyslieť, že nás aspoň kus budú sledovať."

"Áno, a treba s tým počítať, hoci by nás aj tak neprekvapili, lebo by sme ich už zďaleka počuli."

Do polnoci sme smerovali na juh a potom sme v pravom uhle odbočili na západ. Bol som presvedčený, že ak by sem Indiáni dorazili zajtra okolo jedenástej predpoludním, našu stopu už neuvidia, a tak by ani nezistili, že sme kľučkovali ako utekajúci zajac. Potom sme pokračovali ešte vyše hodiny, no jazdci padali od únavy, preto sme zastali. Utáborili sme sa.

Muži si už cestou, bez mojej účasti, porozprávali posledné dobrodružné zážitky, dalo sa teda čakať, že raz-dva zaspia.

Len pre poriadok som zadelil strážu a podujal som sa strážiť prvé dve hodiny. Keď ubehli, nezobudil som nasledujúceho, ale ostal som na stráži, kým sa nerozvidnelo. Až potom som zobudil spáčov, ktorí mi boli veľmi povďační za túto obeť. Džafar sa na výpravu hojne zásobil, no ťahúň, ktorý niesol náklad, tiež padol do rúk Komančov. Väčšinu potravín strovi, no našťastie ešte čosi zvýšilo a to museli vrátiť. Mali sme teda čo jesť a nemuseli sme strácať čas poľovačkou. Hneď po krátkych raňajkách sme sa vydali na cestu.

V predchádzajúci večer som šiel sám na čele a nezapájal som sa do rozhovoru. Ani som mu nevenoval pozornosť, pretože som sa v tej tme musel úplne sústrediť na krajinu, ktorou sme prechádzali, a na tých pár hviezd, čo svietili na oblohe a ukazovali nám smer. A načo by som bol počúval - veď aj čo som nevidel na vlastné oči a nepočul na vlastné uši, mohol som si ľahko domyslieť. Zato dnes ráno, keď sa Perkins dostal na koni do mojej blízkosti, využil som príležitosť a spýtal som sa:

"Včera ste asi celkom pozabudli na to, o čo som vás tak naliehavo prosil: že máte dobre strážiť náčelníka a nijako sa nedať prekabátiť."

"Myslel som si, že nás neminú výčitky, mister Shatterhand."

"Azda si ich nezaslúžite?"

"Hm! Dnes sa vám to ľahko hovorí. Viete, na čom sme, aj ako sa všetko zomlelo. Lenže my sme to nemohli predvídať."

"Pshaw! Boli ste na rovine a každého ste mohli odplášiť výstrelom. Náčelník bol dobre spútaný a nemuseli ste sa oňho obávať. Viete si teda predstaviť, ako som otváral oči, keď som pri svojom návrate zrazu videl tú pohromu. A kto to dokázal? Zopár úbohých Komančov, ktorých ste mohli zbraňami poľahky zložiť. Vlastne ani to nebolo potrebné. Stačilo im len ukázať pušky a neboli by sa odvážili priblížiť na dostrel."

"Však sme im ich aj ukázali."

"A predsa vás premožli? Ako sa vám vlastne podaril ten majstrovský kúsok?"

"Všetkému je na vine ten hlúpy papier."

"To som si mohol myslieť!"

"Na ten nás červení nachytali. Keď sme na nich zakričali, aby zastali, ak nechcú dostať guľku do tela, zosadli na dostrel z koni a jeden z nich zamával nad hlavou papierom. Zvolal, že tento "hovoriaci papier" ste napísali nám, a on nám ho má doručiť."

"A vy ste tomu uverili?"

"Prečo nie? Povedal, že je už všetko v poriadku a vy ste pri zajatcoch, ktorých okamžite pustia, len čo dovedieme náčelníka - všetko toto ste nám vraj napísali na ten papier. Chceli sme si teda prečítať a pripustili sme tých chlapíkov až k nám."

"Taká neopatrnosť! Bolo by predsa stačilo, aby vám to doniesol jeden. Ostatným ste mali zakázať, aby sa k vám priblížili."

"Máte pravdu, ale kto by bol na to myslel, keď nám tí podliaci predložili dôkaz, čierne na bielom? Prevzal som ho, no skôr než som ho stačil prečítať, vrhli sa na nás. Boli pritom takí rýchli, že sme sa nezmohli na odpor, a ani sme sa nespamätali, už nás spúťali. Viete si predstaviť, že náčelníka okamžite oslobodili."

"Samozrejme, že si to viem predstaviť. No kým budeme spolu, dám si dobrý pozor, aby som viac tak ľahkomyselne neplytval svojou dôverou."

Perkins namosúrene zašomral čosi do brady a chytro sa pratal preč. Ostatní tiež nemali čistejšie svedomie ako on. Všetci sa dopustili chyby a z obavy, že by som o tom začal, držali sa čím ďalej odo mňa, takže som jazdil na čele sám. Iba Džafar prišiel zopár ráz ku mne, keď mi chcel prečítať nejaké mimoriadne krásne miesto zo svojho Hafiza. Často vyťahoval knihu a tak zaostával, že som musel naňho občas aj varovne zakričať.

Na poludnie sme dožičili koňom dvojhodinový odpočinok a večer sme sa utáborili pri jedinej stojatej vode na okolí. Aj keď sme sa z nej osviežiť nemohli, aspoň sme napojili kone. Dnes som strážnu službu zadelil tak, že seba som preskočil a mohol som celú noc spať, čo som už nevyhnutne potreboval. Včera som sa vysilil a unavil rovnako ako ostatní, takže som mohol teraz od nich vyžadovať túto ohľaduplnosť, najmä keď ešte aj zodpovednosť za cestu a jej bezpečnosť ležala na mojich pleciach.

Vlastne sme mohli už dnes večer doraziť do údolia Hazelstraits, keďže sme však iba päť hodín postupovali na juh, stratili sme toľko času, že sme tam mohli byť až na druhý deň okolo poludnia. Kým sme prišli k dnešnému táborisku, už sa zmrklo, takže som nemohol preskúmať okolie. Nebol by som rozoznal dokonca ani odtlačky v pôde.

Krovie okolo vody som však predsa prečesal a presvedčil som sa, že nablízku niet nikoho.

Keď sme sa ráno zobudili, naraňajkovali sme sa. Kone sa celú noc popásali vôkol a chrúmali krovie. Môj sivočierny kôň si ešte aj teraz pochutnával na lístí a mladých výhonkoch. Pristúpil som k nemu a chcel som ho osedlať, no vtom mi padol pohľad na krík, ktorý kôň obhrýzal, a hneď som zbadal, že tu už krátko pred nami museli byť nejakí ľudia a kone. Pochodil som od kríka ku kríku a moja domnienka sa potvrdila. Potom som začal pátrať po stopách na zemi.

Moji spoločníci si to všimli a Nucháč Jim sa spýtal:

"Niečo ste stratili, sir? Pomôžeme vám hľadať."

"Nestratil som nič," odvetil som, "ale hľadám stopy jazdcov, ktorí tu boli včera pred nami."

"Jazdci? Tu? Ako ste na to prišli?"

"Pozrite si tie obhryzené konáriky na kríkoch!"

Jim si ich pozrel a vyhlásil:

"Máte pravdu, mister Shatterhand, vidieť istý rozdiel. Niektoré vetvičky sú nalomené čerstvo, iné dávnejšie. Ale to sa dá ľahko vysvetliť."

"A síce?"

"Tie dávnejšie nalomené ohrýzli naše kone včera večer, a tie čerstvé obžrali dnes ráno."

"Pozrite si tento konár! Svedčí o tom, že ho neodškľbli včera, ale už skôr, pretože na zlome už otmavel."

"To by predsa museli byť v pôde ľudské šľapaje a odtlačky po kopytách."

"Určite aj boli, ibaže ich už nepoznať, lebo sme to vôkol dostúpali. No možno ani neboli, lebo stopy od včerajšieho poludnia už nevidieť, jedine ak by boli v mäkkej pôde okolo vody. Poďme hľadať tam!"

Len čo sme všetci pristúpili k vode, vydal prekvapený výkrik hneď Jim, hneď Tim. Našli sme stopy mužov i koní. Muži mali mokašiny a kone neboli podkované.

"Indiáni, boli to Indiáni!" zvolal Ťucháč Jim. "Nemyslíš aj ty, starý Tim?"

"Yes," znela odpoveď a Tim, nakláňajúci sa nad stopou, ju priam zbožne skúmal.

"A zdá sa, že ich bolo veľa! Čo poviete, mister Shatterhand?"

"Áno, nebolo ich málo," odvetil som. "Škoda, že sme sem včera prišli už za tmy, takže sme stopy nezbadali! Mohli sme ich porátať."

"Nemohli by sme to ešte aj teraz?"

"Dost' ťažko! Odhadujem, že ich bolo hodne vyše tridsať. Presnejšie sa to už nijako nedá určiť."

"Kto to mohol byť?"

"Komančovia, pretože nateraz sa v tomto kraji nik iný nepohybuje."

"Hádam len nie To-kei-chun so svojimi ľuďmi?"

"Hm! Nemôžeme to vylúčiť. Musel by však bez otáľania viesť svojich bojovníkov celú noc bez zastávky k Hazelstraits."

"Ale čo by tam hľadali?"

"Tú istú otázku si kladiem aj ja. Chceli predsa pri hrobch náčelníkov tancovať vojnový tanec a veštiť z medicín. O Hazelstraitse nebolo ani reči. No moment, čosi mi napadá! Náčelník sa mohol dozvedieť, kam mienime ísť my."

"To by mu musel povedať niekto z nás."

"Presne tak."

"Ale kto? Nik by predsa nebol taký hlúpy, aby mu to prezradil."

"Ach, koľko hlúpostí sa už narobilo. Nezhovárali sa napríklad zajatci medzi sebou o Hazelstraitse pred indiánskymi strážami?"

"Ani slovo," odvetil jeden zo sprievodcov, ktorí boli v zajatí. Aj druhý to potvrdil a obaja sluhovia sa tiež pridali.

"Ani vy, Jim a Tim?"

"Nie," vyhlásil Jim. "My sme o tom vôbec ani nemohli hovoriť, pretože o Hazelstraitse sme sa dozvedeli včera, keď ste nás vyslobodili zo zajatia Komančov."

"Potom by bola ešte jedna možnosť, že sa o tom zhovárali mister Džafar a mister Perkins, keď som ich zanechal strážiť náčelníka a ja som sa vybral za Indiánmi."

Perkins sa rozhorčil:

"Čo si o mne myslíte, sir! Hádam som len nestratil rozum, aby som tým červeným diablom prezradil našu cestu!"

"Teda tiež nie. Tak máme zrejme do činenia s iným oddielom Komančov. Odkiaľ prišli, nemôžeme zistiť, pretože stopa sa už nedá čítať. Neostáva nám teda nič iné, len vystopovať, kam šli, no neviem, či sa nám to aj vôbec podarí."

Obišiel som dookola celé táborisko, ale nenašiel som už nijaké odtlačky. Skrátka, nemali sme dôvod na vážne obavy, jediná znepokojujúca okolnosť bola tá, že sa tu vôbec nachádzali Indiáni. Odkiaľsi prišli a niekam zase odišli. Nemuseli ísť práve k Hazelstraitsu. Musíme cestou dávať veľký pozor, to je všetko, čo môžeme urobiť.

Opustili sme teda táborisko a dostali sme sa na planinu, ktorá sa dvíhala od juhu na západ. Vedel som, že vedie k Hazelstraitsu - Lieskovému údoliu, pomenovanému podľa hustého lieskového krovia, ktoré dorastalo do takej výšky, že sa v ňom mohol skryť aj väčší oddiel jazdcov.

Cestou som opäť musel viac ráz pobádať Džafara, aby sa trochu poponáhľal. Tohto perzského vzdelanca stále väčšmi zaujímal jeho básnik ako krajina, ktorou sme prechádzali.

Nové prekážky

Celou cestou, takmer do poludnia, sme nenarazili na stopu, ktorá by potvrdila, či sa tu včera alebo dnes zdržiavali nejakí ľudia. Moji spoločníci sa cítili bezpečne, zato ja nie. Skrslo vo mne isté podozrenie. Keď som sa spýtal Perkinsa, či náhodou nespomenul Hazelstraits, odpovedal až príliš vehementne, zatiaľ čo Džafar mlčal. Bolo mi to nápadné. Ak sa preriekli, tak sa nás To-kei-chun vynasnaží predbehnúť, aby nás prekvapil na mieste, keď dorazíme. Vedel som, kde by to bolo preňho najvýhodnejšie, a rozhodol som sa, že sa poplazím dopredu a preskúmam terén. Keď sa pred nami zazelenali prvé lieskové kry, mal som ešte dost času, pretože boli od nás dobrú hodinu jazdy.

Spočiatku sa vynárali kry ojedinelé, potom postupne hustli, až napokon vytvárali jednoliatu húštinu po oboch strmých

svahoch tiesňavy, na dne ktorej tiekol potok. Ešte zo slávnych čias lovcov bizónov ostali tu vyšliapané bizónie chodníky, po ktorých sa mohol jazdec predierať krovím. To-kei-chun, ak tu vôbec bol, musel na nás striehnúť v tejto úžľabine. Z ničoho nič sme mohli padnúť medzi Indiánov poskrývaných poza kry, v momente by nás strhli zo sedla a premohli, ak by nás, pravdaže, jednoducho nezostrelili z koní. Predvídavo som ešte zbystril pozornosť, len čo sme sa dostali k prvým krom, takže som sa nemohol starať o to, čo sa deje za mojím chrbtom. Upozornil som spolujazdcov na nebezpečenstvo a teraz bolo už na nich, aby si dávali pozor.

Napredovali sme potichu. Mäkká pôda tlmila kroky našich koní a len sem-tam zašuchotal alebo zapraskal krík, ak ho niekto z nás zachytil. Moje zmysly boli mimoriadne vybičované.

Vďaka tomu som zrazu začul čosi, čo by mi inokedy bolo uniklo. Mohol to byť aj nejaký zvuk vychádzajúci z prírody, no mne sa zdalo, akoby to bol ľudský hlas stlmený diaľkou a húštinou.

"Pst, ticho, čosi počujem!" prikázal som a zarazil som koňa.

Áno, vtom sa to znova zreteľne ozvalo kdesi za nami:

"Faryahd... faryahd!..."

Niektó po perzsky volá o pomoc. Je známe, že človek aj v cudzine, aj keby dokonale ovládal miestny jazyk, vo chvíľach prekvapenia, strachu alebo nebezpečenstva volá o pomoc zväčša v materčine.

"Preboha! Kde je mister Džafar?" znepokojil som sa, lebo som ho nevidel.

"Nie je tu... zase zaostal," odvetili ostatní, a Perkins, ktorý šiel ako posledný, dodal: "Myslel som si, že ide tesne za mnou."

"Neopatrný človek! Keď kričal o pomoc, zrejme mu hrozí nebezpečenstvo! Musím sa vrátiť a pomôcť mu."

Obrátil som koňa.

"A my?" spýtal sa Ňucháč Jim. "Máme ostať tu a čakať?"

"Nie. Nevieme, kde sa skrývajú Indiáni. Môžu byť aj nablízku. Poďte so mnou!"

Ponáhľali sme sa späť najrýchlejšie, ako nám len dovolilo krovie, no aj tak sme prišli neskoro. Keď sme dorazili na miesto, kde rástli kry ešte riedko, zbadal som vedľa našej stopy kónskými kopytami rozvŕtanú zem.

"Potiaľto prišiel mister Džafar, a tu ho prepadli," povedal som. "Pozrite, tu odbočuje jedna stopa doprava do krovia! Sú to odtlačky jedného koňa a troch mužov v mokasínach. Striehli tu na nás, kedy sa priblížime. Na nás všetkých si netrúfali, pretože nás bolo viac ako ich. Potom však zbadali Peržana, ktorý zaostal ďaleko za nami a rozhodli sa, že ho zajmú."

"Tí prefikani podliaci!"

"Nekonali vôbec prefikane, lebo sa tým prezradili. Teraz je viac než isté, že v tom má prsty To-kei-chun a jeho ľudia."

"Čo urobíme, sir?"

"Musíme oslobodiť mistra Džafara."

"Otvorene zaútočíme na tých červenokožcov?"

"Áno, ak to nepôjde inak. Možno si pomôžeme aj ľst'ou. No rozhodne treba vyzvedieť, kde sa skrývajú Komančovia."

"Niekoľkí z nás musia teda ísť na prieskum. My s bratom by sme šli. Čo ty na to, starý Tim?"

"Yes," prikývol.

"Nie, vy nie!" vyhlásil som. "Na prieskum pôjdem ja. Keď sa To-kei-chun dozvie, akú hlúposť spáchali jeho vyzvedači, domyslí si, že sme zbadali zmiznutie mistra Džafara a zvrtili kone. Vie, že odhalíme stopy prepadu a po tejto výstrahe sa stiahneme späť. Pravdepodobne vyšle niekoľko mužov dopredu, aby zistil, kde sa zdržiavame. Keď títo zvedovia prídu sem, zadržte ich, ale pri tichosti! Zbrane by mi teraz zavadzali, nechám ich tu pri vás, aj koňa. Dúfam, že si uvedomujete, čo som vám zveril."

Celý rozhovor sa odohral bleskovo, pretože som nemohol strácať čas. Čo, ak by som tých troch Indiánov s Džafarom dohonil skôr, ako sa dostanú do utajeného tábora Komančov? Keby sa mi to podarilo, nepochybujem, že by som im zajatca znova poľahky ukradol. Dal som teda zbrane svojim spoločníkom a pustil som sa po stope, ktorá viedla do krovia.

Taja Indiáni iste vedeli, že sme pred nimi. Nešli teda k svojim priamou cestou, pretože by narazili na nás, ale obišli nás oblúkom. Keby som išiel po ich stope, musel by som tú istú okľuku urobiť aj ja, a nemohol by som ich dohoniť. Preto som sa rozhodol, že si oblúk nadídem jeho tetivou.

Spočiatku som, pravdaže, ostával na ich stope, aby som zistil, aká je okľuka veľká. Keď som sa o tom presvedčil, odpútal som sa od ich stôp a kliesnil som si cestu krovím priamo. Pritom som musel postupovať čo najrýchlejšie, ale tak, aby ma nepočuli. Nebolo to ľahké.

Keď som prešiel asi takých päťsto krokov, narazil som opäť na stopu, ktorá sa oblúkom vracala späť. Veľmi pravdepodobne som sa nachádzal v blízkosti Komančov. Len čo som zazrel stopu, začul som pred sebou šuchot a zbystril som sluch. Šuchot sa vzdŕaľoval. Žeby tí traja s Džafarom práve prišli tesne predom mnou? Prikrádal som sa najtichšie, ako sa len dalo. Čoskoro som však musel zastať, lebo som začul hlasy.

"Uff!" zvolal niekto. "Prichádzate z druhej strany a..."

Zasekol sa, asi od prekvapenia, že dovliekli belocha. Spoznal som po hlase náčelníka To-kei-chuna.

"Áno, prichádzame z ľavej strany," znela odpoveď, "a vedieme túto bledú tvár."

"Uff! Veď je to beloch, ktorý nám znizol! Zložte ho z koňa a poviažte ho! Kde ste ho dolapili?"

"Videli sme prichádzať Old Shatterhanda. Ostatní bieli sa držali pri ňom. Tento však bol sám a zaostal. Počkali sme teda, kým došiel, a zajali sme ho."

"Uff! Kam ste podeli rozum? Teraz sa môžeme rozlúčiť s naším krásnym plánom! Old Shatterhanda nedostaneme. Čo vás bolo po tejto bledej tvári! Keď ste z diaľky zazreli belochov, mali ste okamžite prísť sem a oznámiť mi to. Museli ísť okolo nás a všetkých by sme ich boli zajali, veď netušili, že sme tu. Zato teraz to vedľa!"

"Odkiaľ by sa to dozvedeli?" bránil sa Indián.

"Od vás! Zbadali, že im tento biely muž chýba, a čakali naňho. Keď nechodil, zvrtili sa späť, pretože museli zistiť, čo s ním je. A prišli až potiaľ, kde ste ho zajali. Bránil sa?"

"Bránil, ale iba rukami. Aj to márne."

"No po zápase museli ostať stopy, a jeho spoločníci ich našli."

"Dali sme si záležať, aby sme nezanechali zreteľné odtlačky."

"Aj keby ich nik nezbadal, Old Shatterhand ich uvidí. Teraz dostali výstrahu, a asi ich už nechytíme. Zlý duch vám našepkal najhoršiu myšlienku, akú len mohol."

Chvíľu nebolo nič počuť, pravdepodobne rozmýšľal. Nachádzal som sa v blízkosti indiánskej skrýše, delilo nás len zopár kríkov.

Vtom som znova začul náčelníkov hlas:

"Vidíte, že nik neprichádza, Old Shatterhand zobral varovanie vážne. Pravdepodobne nám unikne aj so svojimi mužmi, pretože na celej savane niet prefikanejšej líšky ako on. Zato tento biely muž nám už neujde! Aspoň on zomrie na Makik-Natune pri hrobách náčelníkov! Teraz musíme v prvom rade zistiť, kde sa skrývajú bledé tváre."

"Mám ich pohľadať?" spýtal sa jeden. "Nech mi to To-kei-chun dovolí."

"Nie, pôjdem ja. Nech sú moji bratia veľmi opatrní a nech dávajú veľký pozor, kým budem preč. Old Shatterhand tiež vyšle zvedov, aby nás vysledili, a možno sa vydá na prieskum sám. Ak sa neprezradíme, vbehne nám do rúk. Teraz teda idem a..."

Viac som nepočul, pretože som sa tu nemohol zdržať ani o chvíľu dlhšie.

Uvažoval som nasledovne: náčelník nás chce vyšpehovať, išlo len o to, ktorým smerom sa vydá. Predpokladal, že ich pôjdem hľadať, a musel si položiť aj otázku, ktorým smerom. Bolo samozrejmé, že sa vydám po stope troch Komančov s Džafarom. Ak ma chce dostihnúť, musí sa aj on držať tejto stopy. S istotou som teda mohol počítať, že sa vynorí tu, kde som teraz zaľahol. Chcel som ho zajať, ale nie tak blízko k Indiánom, ktorí by mu na prvé volanie priskočili na pomoc. Preto som sa stiahol ďalej.

Teraz som ticho ležal a čakal. Ubehlo päť minút, desať minút - a náčelníka nikde. Nešlo mi to do hlavy. Starý, skúsený bojovník musel uvažovať presne tak, ako som si to vyrátal. Možno sa ešte zdržal pri svojich mužoch a dával im pokyny, čo majú robiť. Vyčkal som teda ešte ďalších päť minút, no To-kei-chun sa ešte vždy neukázal, a to sa mi už nepozdávalo. Keď vyhlásil: "Idem teraz...", nemohol som predsa predpokladať, že sa nepohne z miesta ešte celú štvrt' hodinu. Nedalo mi, aby som tu ešte ďalej nadarmo striehol, radšej som sa ponáhlal za svojimi spoločníkmi, ktorým som, bohužiaľ, úplne nedôveroval. Ako ľahko sa mohli dať zviazať - alebo aspoň jeden z nich - na dajakú nerozvážnosť!

A veruže som sa nemýlil! Keď som sa k nim vrátil, vidím, že Jim chýba.

"Čo to má znamenať, mister Tim? Váš brat tu nie je. Kam išiel?" spýtal som sa Tima.

"Preč," odvetil svojím jednoslabičným štýlom.

"To vidím? Ale kam konkrétne?"

"K Indiánom. Chce sa k nim prikradnúť."

"Čo ste to za ľudí! Viete predsa, že sa nik nemal vzdialiť!"

"Veď sa on vráti."

"Nepotreboval som vašu pomoc, sám som zistil všetko, čo som chcel vedieť. Náčelník Komančov sa nás vydal hľadať. Ak sa mu váš brat pritrafí do cesty, stane sa niečo, čo si už nikdy nezodpovie."

"Jim si to zodpovie!"

"Ako?"

"Tak, že zajme náčelníka."

"Alebo náčelník jeho, čo je pravdepodobnejšie. Keby bol Jim ostal tu, mohli sme pokojne vyčkať, kým náčelník príde, a dostali by sme ho. Teraz musím ísť za vašim bratom. Možno sa ešte niečo dá..."

Nedopovedal som, pretože z tej strany, kde sa nachádzali Indiáni, zapraskalo a zašumelo krovie. Ktosi sa k nám dychčiac blížil, a potom sa objavil... Ťucháč Jim. Bol veľmi rozrušený a pravá ruka mu krvácala. Keď ma zazrel, zvolal:

"Tu ste, sir! Ach, keby ste boli bývali pri tom, už by sme náčelníka mali! Zajať ho, to by bol pre mňa vrchol blaženosti!"

"Počúvajte, pre mňa by bol vrchol blaženosti dať vám poza uši, a ešte ako!"

"To sú ozaj nemiestne žarty! S Ťucháčom Jimom sa takto nezaobchádza."

"Ale veľmi by ste si to zaslúžili!"

"Ohó! A prečo?"

"Preto, že ste odtiaľto ušli. Nepotrebujem spoločníka, ktorý koná na vlastnú päsť ako vy. Čo vám to napadlo, zobrať sa preč?"

"Bol som zvedavý, kde trčia červení. Zrazil som sa s náčelníkom. Len škoda, že som vás nemal pri sebe. Boli by sme toho psa zajali!"

"Kde ste naňho natrafili?"

"Tristo krokov odtiaľto. Potichu som sa plazil krovím, on sa zas potichu plazil smerom sem. Nepočuli sme sa, a odrazu sme len stáli zoči-voči, takže sme sa takmer zrazili hlavami. Začali sme sa ticho pasovať. On chcel dostať mňa, a ja som chcel dostať jeho."

"A nepodarilo sa to ani jednému, ani druhému."

"Well, to je pravda. No ešte vždy lepšie, že ma nemá on, akoby som ja mal jeho. Ten chlap bol klzký ako úhor, zakaždým sa mi vyšmykol. Držal v rukách nôž, a ja som nestihol vytiahnuť dýku. Musel som teda dávať veľký pozor, aby ma nepichol. Chcel som mu nôž vytrhnúť, ale čepeľ sa mi pritom zabodla do ruky. To však ešte nie je také veľké

nešťastie, malá rana sa rýchlo zahojí."

"A ako ste sa rozišli?"

"Vzájomnou dohodou. Červený uznal, že mi nemôže nič urobiť, a ja som takisto videl, že bude lepšie, ak ho pustím. Tak sme sa teda odtrhli jeden od druhého. On skočil do krovia na jednu stranu, ja na druhú, ani farewell sme si nepovedali. Vravím, keby ste tam boli bývali, asi by sme ho boli zajali."

"To sa aj mohlo stať, keby ste neboli konali podľa vlastnej hlavy."

"A podľa čoho mám konať, keď mám len túto jedinú hlavu. Nemyslíš aj ty, starý Tim?"

"Nie," odpovedal brat celkom proti Jimovmu očakávaniu.

"Nie? Ako to?" zarazil sa.

"Našou hlavou je mister Shatterhand. Mal si ostať tu!"

"Ach! Aj ty sa teda staviaš proti mne?"

"Yes."

"Radšej buď ticho a pozri, ako krvácam! Vyber plátno zo sedlového vaku a obviaž mi ranu! Čo sa raz stalo, už sa neodstane, škoda nad tým lamentovať. Povedzte, mister Shatterhand, myslíte, že Indiáni splnia svoj úmysel a prepadnú nás?"

"Pochybujem."

"Tak to teda otočme a prepadnime my ich!"

"My, hŕstka mužov? A ich bude zo sedemdesiat!"

"Čo je na tom? Dokázalo sa, že sa nás boja."

"O to teraz vôbec nejde."

"A o čo?"

"Aby sa zamedzilo krviprelievaniu."

"Teda opäť použijeme lest? Váš obľúbený spôsob!"

"To ešte nie je také isté. Obávam sa, že sa lest môže minúť účinkom, pretože som ju musel pričasto použiť. Ledva človek oslobodí jedného, druhý im z vlastnej hlúposti vbehne rovno do náručia. Musím sa teraz znova prikradnúť ku skrýši Indiánov, aby som videl, ako to tam vyzerá. Znova teda idem, ale pamätajte si, keď sa vrátim a zase bude niekto z vás chýbať, vydám sa svojou cestou a vy si robte, čo chcete. Zariadte sa podľa toho!"

Musel som teda znova vyhľadať skrýšu Komančov, nemohol som však použiť tú istú cestu ako predtým, čo keby mi ju To-kei-chun skrížil? Keďže som vedel, kde sa Indiáni skrývajú, mohol som sa k nim prikradnúť z hociktorej strany. Rozhodol som sa, že pôjdem z opačného smeru, aj keď to dlhšie potrvá, no bude to pre mňa bezpečnejšie.

Trvalo mi takmer pol hodiny, kým som sa priblížil natoľko, že by som mal Indiánov počuť, keby sa zhovárali. Vôkol však vládlo hlboké ticho, čo neveštilo nič dobré. Posúval som sa len po piadach, až sa mi vynorilo indiánske táborisko. A bolo... pusté.

Bol to azda trik? Obišiel som celý priestor a zistil som, že Komančovia skutočne odišli na koňoch. Musel som ich teda sledovať, aspoň kým neuvidím, že skutočne opustili Hazelstraits. Ved' mohli ísť o vojnovú lest. Aj keď som bol presvedčený, že okamžite vyrazili na spiatocnú cestu k Makik-Natunu, pre istotu som si to chcel ešte overiť.

Práve som došiel po ich novej stope k vode, keď som začul, ako Jim na mňa dvakrát zavolať: "Mister Shatterhand, mister Shatterhand!" Keďže kričal tak nahlas, musel si byť istý, že ho Indiáni nepočujú. Preto som aj ja odvetil takisto nahlas:

"Čo je?"

"Zbytočne hľadáte. Podťte chytro sem, ak chcete čosi vidieť!"

Poslúchol som a náhlil som sa popri vode. Keď ma Jim zazrel, ukázal na otvorenú rovinu:

"Sir, pozrite, Indiáni sa dali na útek. Nie je to od nich úbohá zbabelosť?"

Skutočne, uháňali na sever tak rýchlo, ako len vládali ich kone. Poráтал som jazdcov, aj so zajatcom ich bolo sedemdesiatdva. To-kei-chun doviedol teda do údolia všetkých bojovníkov a tí, ktorým som odstrelil kone, museli ísť na ťahúňoch. To znamenalo, že na Makik-Natune, kde zanechali všetok svoj náklad, nie je teraz ani jediný Komanč.

Všetko mi to prebleslo hlavou, keď som videl vzdáľujúcich sa Indiánov.

"Skutočne je to zbabelosť," odvetil som, "no jediné, čoho sa boja, je moja opakovačka. Keby som ju nemal, určite by boli na nás zaútočili."

"Pshaw! Boja sa nielen vašej pušky, ale aj nás. Ba či vzali so sebou aj mistra Džafara?"

"Samozrejme."

"To je na zlosť! Ideme za nimi?"

"Ihneď, len čo napojíme kone. Je celkom možné, že do zajtrajšieho večera zostanú bez vody."

"Neviem prečo. Indiáni predsa cválajú na sever, a ak sa nemýlim, narazia na riekku Cimarron, ku ktorej prideme aj my, ak sa vydáme za nimi. Tam je vody dost."

"Indiánom ani nenapadne ísť na sever," usmial som sa, "chcú sa vrátiť na Makik-Natun."

"Viete to iste?"

"Áno. Keď ste prišli na ten geniálny nápad a vybrali ste sa hľadať Komančov, ležal som v ich blízkosti a načúval som. A vtedy náčelník povedal, že keď nás nedostali, odvedú na Žltý vrch aspoň mistra Džafara a tam ho umučia na smrť."

"Tak sa musíme ponáhľať, aby sme ich predbehli. Pokiaľ ide o mňa a môjho brata, my teda rozhodne urobíme všetko, aby sme mistra Džafara vyslobodili. Je tak, starý Tim?"

"Yes," prisvedčil Tim.

Dôkladne sme napojili kone a vydali sme sa na spiatocnú cestu. V duchu ma tá časová strata zlostila, keby bolo všetko prebehlo podľa mňa, dávno sme už mohli mať od Komančov pokoj.

Keď sa zmrklo, došli sme znova k vode, kde sme včera nocovali, a urobili sme si krátku zastávku, aby si kone trochu odľúkli. Potom sme pokračovali ďalej celú noc až do rána a hodinku sme si odpočinuli. Cesta bola pre naše kone veľmi náročná. Na mojom sa námaha tak neprejavovala, ale ostatné mlie z posledného, a keď sa pred nami po tej skutočne vypätej jazde znova vynoril Makik-Natun, úplne ich opúšťali sily.

"Tak sme zasa tu," ukázal Perkins s povzdychom na vrch. "Som ustatý ako štvaný pes. Dva dni a dve noci, len s dvoma krátkymi prestávkami trčať v sedle, to je už priveľa aj pre zálesáka. Ideme priamo k hrobom, sir?"

"Áno," odvetil som.

"Neviem, či to nebude chyba."

"Začnite od svojich chýb, mister Perkins! Pozrite sa, tamto vľavo je miesto, kde ste mali strážiť náčelníka a kde vám prešiel raz cez rozum. To bola chyba. Ale keď teraz smerujem priamo k pohrebisku, viem čo robím. Naše kone úplne vysmädli a jedine tam je voda. Stoj čo stoj sa musíme k nej dostať. Zrejme narážate na to, že na Makik-Natune mohli ostať nejakí Komančovia, no v tom sa mýlite. Porátal som Indiánov ešte v Lieskovom údolí a boli v plnom počte. Žltý vrch ostal teda voľný, nanajvýš tam nájdeme batožinu Komančov."

"Máte pravdu, mister Shatterhand. Zanecháme tam však stopy, ktoré Indiáni potom objavajú."

"Potom? Čo pod tým rozumiete?"

"Čas ich príchodu. Tak isto, ako sme došli sem my, môžu čoskoro doraziť aj červení."

"Nie. Po prvé, Komančovia nemajú dôvod hnať sa v jednom kuse, lebo sú určite presvedčení, že nás prekabátili a dali sme sa smerom na sever. A po druhé, nezabúdajte, že práve preto, aby nás oklamali, urobili veľkú okľuku. Aj keby teda jazdili takou rýchlosťou ako my, nemohli by ešte byť tu."

"Vy teda predpokladáte, že prídu až zajtra?"

"Alebo dnes v noci, alebo až zajtra. Pretože Indiáni nenájdu vodu pre kone, je nepravdepodobné, že by sa medzitým ešte utáborili. Pôjdu rovno sem, skôr by som teda povedal, že ich môžeme očakávať už v noci."

"Well! Akým spôsobom oslobodíme Peržana?"

"To teraz netuším, musíme počkať, kým naši nepriatelia prídu. Až potom uvidíme, ako ďalej."

"Vy sa teda nemienite utáboriť tu pri náčelníckych hroboch a vyčkať na nich?"

"Ešteže čo! Napojíme kone a odoberieme sa niekam, odkiaľ môžeme nerušene sledovať príchod Komančov."

Práve sme došli k štyrom náčelníckym hrobom a zostúpili sme z koní. Kým kone pili a jazdci sa prechádzali hore-dolu, aby si rozhýbali údy stípnuté od dlhej jazdy, dôkladne som preskúmal okolie.

Mal som totiž taký plán, že sa priplazím do tábora Indiánov a odvláčim odtiaľ Džafara. Nevedel som ešte, či na to postačí lesť a šikovnosť, no pevne som sa odhodlal v krajnom prípade použiť aj násilie a siahnúť po svojich zbraniach. Pomoc spoločníkov som od začiatku vylúčil, nechcel som si dať hru ešte raz zbabrať.

Nepochyboval som, že sa mi podarí prikradnúť k zajatcovi. Indiáni nemali podozrenie, že by sme boli nablízku, a ak aj postavili stráže, tie budú dávať pozor iste len na savanu v domnienke, že nebezpečenstvo môže hroziť jedine odtiaľ. Na druhej strane, ako som už spomenul, sa totiž vypínali do polkruhu strmé skalné útesy, ktoré sa im budú zdať nedostupné, aspoň v noci. Vychádzal som pritom z toho, že Komančovia ako národ prerie nevedia dobre liezť po skalách, takže útesy budú považovať za neschodné, no ja azda nájdem miesto, kde by sa dalo zhora zliezť dolu. Musel som sa rozhodnúť pre túto cestu, lebo od savany som sa nemohol priblížiť.

Čoskoro som našiel, čo som hľadal. Práve tam, kde minule ležali v úzadí zajatci a teraz tam zanechali Komančovia v prikrývkach zabalenú batožinu, bol svah vysoký najviac sedem metrov a vytváral široký výbežok, na ktorom vyrástli mocné stromy. Stena nad výbežkom nebola skalnatá, pokrývali ju stromy a kry. Vypínala sa síce strmo do výšky, no videl som, že ani v noci nemohlo byť príťažkou úlohou vyliezť tadiaľto hore alebo zliezť dolu, pretože ste sa všade mohli zachytávať rukami konárov. Stačilo sa dostať na výbežok, tam si upevniť na niektorom strome laso a pokojne sa spustiť po ňom dolu.

Keď sa kone napili, znova sme nasadli a dovtedy sme obchádzali úpatie, kým sme nenašli vhodné miesto na skrýšu.

"Tu vás zanechám, džentlmeni," oznámil som im, "a zverím vám koňa aj svoje zbrane. Nie že sa odtiaľto pohnete!

Skutočne očakávam, že aspoň tentoraz budete rešpektovať moje rozhodnutie!"

"Vy chcete odísť?" spýtal sa ustarostene Jim.

"Áno. Chcem nájsť miesto, odkiaľ by som mohol pozorovať Indiánov, keď sa budú blížiť."

Zamlčal som svoj úmysel, lebo by opäť mohli čosi vyparatiť.

Jim hneď aj poznamenal:

"Hádám by sme mohli aj my ísť s vami."

"Krásne! Teraz som vás vystrihal, a už mi zase chcete skrížiť plány. Naozaj vám až tak ťažko padne vykonať, o čo vás prosím?"

Tu sa Ťucháč Tim zhlboka nadýchol, akoby sa chystal na dlhú reč, a povedal:

"Nebojte sa, sir! Jim ostane tu!"

"Môžete mi to sľúbiť?"

"Yes."

"A zadržíte Jima, ak by chcel odísť?"

"Yes."

"Ani nikto z ostatných nesmie odísť!"

"Well! Kto by sa chcel vzdialiť, bude mať do roboty so mnou, vrazím mu nôž pod rebrá. Dodržím slovo, akože sa volám Ťucháč Tim."

Po tomto veľkom rečníckom výkone sa znova zhlboka nadýchol a na zdôraznenie svojej výstrahy si tľapol po opasku, za ktorým mal zastoknutý nôž.

"Srdečná vďaka, starý Tim! Konečne múdra reč. Dúfam, že vám toto dobré predsavzatie vydrží, kým sa vrátim." Odchádzal som v presvedčení, že mi dnes nehrozí nijaký podraz. Vzal som si laso a k tomu aj zopár mocných remencov.

Na Žltom vrchu

Na moje podujatie nezostávalo veľa času, lebo slnko práve zapadalo, takže som mal čo robiť, aby som sa dostal k výbežku, kým sa celkom nezotmie.

Znova som zamieril k hrobom náčelníkov, no došiel som iba potiaľ, kde mi terén dovolil započat' výstup. V polovičnej výške som preliezol k stene nad hrobmi a odtiaľ som zliezol zase dolu. Zdola to vyzeralo omnoho ťažšie než v skutočnosti. Pri troške opatrnosti môžem zostúpiť aj v noci bez toho, že by mi hrozilo nebezpečenstvo úrazu. Dostal som sa k výbežku pomerne za vidna, a rozoznal som ešte údolie pod sebou. Preskúmal som stromy. Boli na moje podujatie dostatočne pevne zakorenené a jeden koniec lasa som uviazal na najmocnejší z nich. Potom som si ľahol na zem.

Pravda, môj odhad ešte vždy nemusel byť správny. Čo všetko mohlo Komančom prekaziť cestu sem, či znemožniť mi uskutočnenie plánu! Spoliehal som sa však na svoj inštinkt, ktorý ma ešte nikdy nesklamal.

Míňala sa hodina za hodinou a hviezdy svietili čoraz jasnejšie. Podľa ich postavenia bolo hodne po polnoci, keď som konečne zachytil z diaľky akýsi zvuk. Načúval som. Sú to Komančovia? Zvuk sa blížil - to kopytá duneli po mäkkej pôde savany. Áno, boli to oni!

Čoskoro som začul aj ich hlasy a potom sa zrazu vynorili, zosadli z koní a rozložili viacero ohňov. V ich svetle som všetko dobre videl. Cítili sa tak bezpečne, že im ani nenapadlo preskúmať okolie. Napojili kone a zahnali ich trochu obďaleč na pašu. Potom si Indiáni posadali okolo vatier, nad ktorými sa čoskoro začala šíriť prenikavá vôňa pečienky. Cestou sa im zrejme podarilo niečo uloviť.

Videl som aj Džafara. Založili mu putá a odviekli ho k ohňu, čo bol odo mňa najďalej. Komančovia boli unavení, ved' mali za sebou dlhú a rovnako namáhavú cestu ako my. Preto sa správali ticho a dalo sa očakávať, že hneď po jedle zaľahnú. Aj sa tak stalo. Náčelník vydal rozkazy, zadelil strážu, utiahol sa od vatier na úpatie brala, bokom od svojich bojovníkov a zakrútil sa do prikrývky.

Všetku pozornosť som sústredil na zajatca a bolo mi hneď jasné, že môj plán bude ťažko splniť. Všetky ohne zhasli, len ten pri ňom udržiavali dvaja strážcovia, ktorí si vôbec nefahli. Ďalší traja strážcovia sa vzdialili. Tí však zároveň dozerali aj na kone a zaujali také postavenie, aby uzavreli táborisko od savany.

Chcel som Džafara nepozorovane odvieť. Podo mnou zavládla tma, mohol som sa teda nebadane spustiť po lase. Ale čo potom? Tí dvaja strážcovia by ma uvideli, ako sa približujem k ohňu. Aj keby som bleskurýchle skočil medzi nich a podarilo by sa mi ich zraziť, aj tak by ešte stačili vykriknúť. Stihol by som vôbec rozviazať Džafarovi putá? A ako ho odtiaľto dostať? Cez savanu? Tam stoja stráže! Alebo hore po lase? Aj keby Džafar vedel dobre liezť, určite by sa všetci Indiáni vrhli na nás skôr, ako by sme stačili dobehnúť k výbežku. Ak som teda ani jedného z nás nechcel vystaviť vrcholnému nebezpečenstvu, musel som sa vzdať pôvodného plánu.

No čo teraz? Džafara musím vyslobodiť! A vzápätí mi svíťlo. Bokom podo mnou leží predsa náčelník. Pri pokuse zmocniť sa ho síce tiež riskujem život, no predsa by to malo byť jednoduchšie, ako dostať Peržana. Keby sa mi to vydarilo, zajatca by som vlastne zachránil, pretože by sa mohla uskutočniť ich výmena.

Chvilku som ešte uvažoval, potom som spustil dolu druhý koniec lasa, ktoré bolo dostatočne dlhé, a zošplhal som dolu. Chvilu som načúval, nič sa nepohlo. Náčelník ležal iba pár krokov odo mňa. Asi spal, lebo inak by musel začuť slabý šramot, ktorý som nechtiac narobil. Nemohol som zabrániť tomu, aby som sa pri šplhaní sem-tam nešuchol o skalu, aj keď len slabo, ale predsa tak, že by to čujné ucho na malú vzdialenosť zachytilo.

Ľahol som si na zem a priplazil sa k náčelníkovi. Hlava mu spočívala vedľa skaly. Nastavil som ucho a počul som tichý, pravidelný dych. Nadvihol som sa, ľavú ruku som mu pevne ovinul okolo krku a súčasne som mu pravou päsťou vrazil do hlavy. Celým telom mu prebehol křčovitý záchvev, potom znehybnel. Nepohol sa ani vtedy, keď som povolil stisk ruky na jeho krku.

Prvá polovica triku sa mi teda podarila, teraz už len nebadane dostať náčelníka hore. Postavil som sa a odniesol ho k pripevnenému lanu. Tam som ho znova položil a vrhol som pohľad na strážny oheň. Nič nezbadali, no vtom sa jeden z Indiánov zdvihol a pomalým krokom sa pobral od ohňa tým smerom, kde som sa nachádzal. To mohlo pre mňa znamenať záhubu.

Chcel som náčelníka najprv spútať a zapchať mu ústa, no teraz nezvýšilo času, lebo strážca sa už medzitým mohol ocitnúť pri mne. Vedel by som ho síce zneškodniť, no zapochyboval som, či by sa mi to podarilo pri tichosti. Musel som teda chytro zmiznúť.

Prevliekol som náčelníkovi koniec lasa popod pazuchy, zaviazal som uzol a po pevnom, päťnásobne spletenom remeni som sa rýchlo vyšplhal. Keď som sa dostal hore, chytro som sa poobzeral po strážcovi. Bol už nablízku. Ak by nezmenil smer, prešiel by okolo To-kei-chuna asi na pätnásť krokov. Najskôr som myslel, že nechám strážcu prejsť, no rýchlo som tú myšlienku zavrhol. Čo ak zbadá, že náčelník neleží na svojom mieste? Muselo by mu to byť podozrivé a dalo sa očakávať, že by prišiel až sem. Usiloval som sa teda omráčeného náčelníka vytiahnuť čím skôr za sebou hore. Nebolo to ľahko, a na nešťastie stenu, vedľa ktorej sa laso napínalo, netvorila pevná hornina. Odlomil sa z nej zvetraný kúsok a spadol dolu. Indián začul zvuk a zrýchlil krok. Náčelník visel ešte hádam meter podo mnou a snažil som sa ho rýchlo vytiahnuť, čo sa však nezaobišlo bez šramotu. Indián ho zachytil a rýchlo priskočil až ku skale. Keď sa pozrel hore, aj v tej tme zbadal telo, visiace nad ním na lase.

"Uff!" vykrikol ohromene a bežal na miesto, kde ležal pôvodne náčelník. Keď videl, že je preč, znova sa vrátil.
"Čo robí To-kei-chun tam hore?" spýtal sa práve vo chvíli, keď som omdletého náčelníka vytáhoval cez okraj skaly.
"Vie azda náčelník Komančov lietat'?"

Nedostal odpoveď. To ho znepokojilo, veď keby človek, ktorý práve zmizol vo výške, bol skutočne náčelník, určite by mu odpovedal. Indián v prvej chvíli zrejme nevedel, ako ďalej. Čo urobiť? Kričať? Náčelník nevydal ani hláska a iste si želal, aby jeho záhadný výstup na skalu ostal utajený. Strážca skutočne nevedel, či má byť ticho, alebo zburcovať tábor.

Kým bojovník pochyboval a váhal, odviazal som To-kei-chuna z lasa, spýtal som mu dovedna nohy a obe ruky som mu priviazal pevne k telu. Bohužiaľ sa pri tom prebral. Keby pokojne ležal, iste by bol dlhšie v bezvedomí, no ako som ho ťahal hore, sem-tam narazil do skaly, takže precitol skôr. Ešte som mu len priväzoval ruky, a už sa pohol. Cítil, že ho údy neposlúchajú, a to ho ešte skôr priviedlo k vedomiu. Otvoril oči. Nakláňal som sa k nemu tak blízko, že ma aj v tme spoznal práve v tej chvíli, keď zmätený strážca opätovne zavolať:

"Prečo To-kei-chun neodpovedá? Ako sa dostal hore a čo tam chce? Nemá sa nik dozvedieť, že sa vzdáva?"

Tu sa doďaleka rozľahol náčelníkov mocný, prenikavý hlas:

"Je tu Old Shatterhand, Old Shatterhand! Uniesol ma! Pomoc! Prebehnite chytro poza..."

Mocne som mu pritisol ľavú ruku na ústa, pravou som mu oprel o prsia nôž a výhrazné som zasipel:

"Čuš!"

To-kei-chun dobre vedel, že nebudem, veď ak som ho chcel využiť ako rukojemníka, nemohol som ho zabiť. Išlo mu teraz o to, povedať svojim ľuďom, čo majú robiť, aj sa mu to podarilo, pretože mohol hýbať hlavou. Rýchlo ňou mykal z boka na bok a pomedzi si vždy uvoľnil ústa. Zakaždým som mu ich síce hneď znova upchal, no zase sa prudko šklbol, takže chvíľu mal ústa zavreté, a chvíľu zase nie.

Využil to a v opakovaných intervaloch kričal dolu:

"Obehnite poza... kde sa dá... vyliezť hore... ležím... tu na... brale... a..."

Musel som zajatca umlčať. Nemohol som mu však strčiť nič do úst, lebo by ma bol uhryzol. Zostávala teda jediná možnosť, znova ho poriadne omráčiť.

Všetci Komančovia sa pobudili. Bolo by mi milšie, keby kričali, lenže oni boli takí múdri, že zachovali ticho a rozumeli každé slovo svojho náčelníka. Keďže som mu znova a znova zapchával ústa, zneli jeho výkriky mimoriadne nebezpečne. Veľmi ich to rozrušilo, a keď zrazu stíchol, spustili taký nenávisťný rev, že to z ľudských úst znelo takmer neuveriteľne. Zrejme sa rozbehli tým smerom, ktorý im udal náčelník. Prirodzene, chcel som zabrániť tomu, aby splnili jeho rozkaz, prekričal som ich teda hromovým hlasom: "Stáť! Zastavte sa a počúvajte, čo vám poviem!"

Započúval som sa do ticha, ktoré zavládlo. Podľa všetkého sa zastavili, a ja som pokračoval:

"Som Old Shatterhand a opätovne som zajal To-kei-chuna. Ak zachováte pokoj a ostanete v tábore, nič sa mu nestane. No ak vyleziete sem hore, tak ho prebodnem. Chcem, aby ste pustili na slobodu zajatú bledú tvár. Keď sa rozvidnie, vypočujete si odo mňa, čo od vás žiadam za vášho náčelníka."

Chvíľu panovala hlboká tíšina, Indiáni uvažovali. Potom sa ozval hlas:

"Uff! Old Shatterhand nezabije bezbranného zajatca. Nech moji bratia urobia, čo prikázal To-kei-chun!"

"Uff, uff, uff, hiiiiiii!" odpovedali Indiáni vojnovým revom a počul som, že utekajú preč.

Moja situácia nebola na závidenie. Mali pravdu, nemienil som náčelníkovi siahnuť na život. Darmo som sa vyhrážal, že bo zabijem. Jeho bojovníci liezli hore. Lenže niešť náčelníka a uniknúť prenasledovateľom s týmto bremenom v tmavej noci, nebola veru hračka. Keby boli všetci ušli, bez ťažkostí by som im unikol. Zošplhal by som sa so svojim zajatcom dolu z brala, rozbehol by som sa cez opustené táborisko, a po rovine oblúkom až k svojim druhom. Akokoľvek odvážne to znie, nebolo by to nebezpečné. Bohužiaľ však časť Komančov ostala tu. Sprísnili stráž pri Peržanovi, teraz ich striehlo pri ohni päť či šesť, a ostatní - bolo ich vyše desať - stáli pod bralom a číhali na mňa. Dolu som sa teda nemohol spustiť.

Neostávalo mi iné, ako podniknúť nebezpečnú cestu po skalách. Ruky som musel mať pritom voľné, aby som sa mohol zachytávať, a tak som si náčelníka priviazal na chrbát. Začal som zostupovať tou istou cestou, ktorá ma doviedla prvý raz sem hore. Rev Indiánov sa stlml a nepočul som nič okrem šramotu, ktorý som nechtiac spôsoboval. Veď koľko ráz som sa musel zachytávať o skalné výstupky a stromy, aby som sa nezrútil! Suché haluze prašťali a do hĺbky sa kotúľali kamene. Indiáni, ktorí sa ticho zakrádali za mnou, museli všetko počuť. Nemo vystupovali hore a rachot, ktorý som spôsoboval, im ukazoval cestu. Mojou jedinou nádejou bola znalosť terénu. Postupoval som hneď vzpriamený, hneď plazmo popod stromy a pomedzi ne, alebo som musel liezť po skalách a zavše sa aj zošuchnúť dolu strminou, a to všetko s náčelníkom na chrbte.

Nanešťastie som To-kei-chunovi ešte dosiaľ nezapchal ničím ústa, a ako som zistil podľa jeho pohybov, pomaly prichádzal k vedomiu. Nemohol odtiahnuť ruky od tela, ani nohy jednu od druhej. Zato však mohol krčiť kolená a pohybovať nohami hore dolu, čo aj robil z celej sily a narážal mi odzadu do kolien. Veľmi mi to sťažovalo lezenie, no predsa som postupoval dopredu. Potom si rozmyslel, že bude radšej pracovať ústami ako nohami, a začal vykrikovať:

"Sem sa, vy bojovníci Komančov! Tu som! Vlečie ma preč!"

"Mlč!" okríkol som ho. "Celkom vážne, ak nestíchneš, prebodnem ťa!"

"Len bodni!" odvetil výsmešne. "Ako chceš dostať zajatca na slobodu, ak ma zabiješ?"

Výblakoval ďalej, iba čo sa občas pomedzi nadýchol. Vytiahol som teda nôž, priložil som mu čepeľ na krk a pohrozil som mu:

"Ak okamžite neprestaneš, podrežem ťa!"

Starý Indián sa natoľko spoliehal na svoju ľudskosť, že aj keď cítil na krku ostrý nôž, reval ďalej:

"Tu som, Komančovia! Sem sa, sem!"

Musel som nejako zasiahnuť. Ten krik nielenže prezrádzal jeho ľuďom, kde sa nachádzam, no nepočul by som preň ani ich kroky, keby sa dostali do mojej blízkosti. Mal som náčelníka po tretí raz omráčiť? To by som si ho musel odviazať z chrbta a stratil by som pri tom vzácny čas. Načiahol som sa teda nožom ponad plece, namieril som mu hrotom do hornej časti prsa a bodol som, pravdaže, nie hlboko.

"Ty pes!" zrúkol.

"Ešte slovo a vrazím ti čepeľ do tela až po rúčku!"

Teraz už starec zmlkol. Na chvíľku som sa zastavil a načúval som. Nič sa nehýbalo. No vtom - áno, doľahli ku mne nejasné hlasy, nie zo svahu, ale z úpätia. Uhádol som, čo majú červené tváre za lubom. Hore by sa nedostali a náčelníkov hlas im prezradil, že schádzam s ním dolu. Stačilo im teda počkať, kým zídem, a tam ma privítať. Nevedeli však presne, kde to bude, preto sa rozdelili a utvorili reťaz, ktorú môžu ľahko stiahnuť, len čo sa zjavím. A teraz vyvolávali jeden na druhého.

Napínavé bolo, či Indiáni roztiahli reťaz až potiaľ, kde sa skrývajú moji spojenci. Ak je to tak, mohol by som sa ocitnúť vo vážnej situácii. Nebol som si totiž istý, či sa Ňucháčom pri všetkej ich prefíkanosti a výdrži podarí odraziť nepriateľov a kryť môj zostup. Preto som sa odteraz obával viac o nich ako o seba. Najťažší úsek som mal už za sebou a postupoval som rýchlejšie ako dosiaľ. Za desať minút som mohol byť dolu. Vtom znenazdajky zarachotil výstrel a ozval sa výkrik:

"To máš za svoju zvedavosť, červený ničomník! Teraz vieš, kto sme."

Bol to hlas Ňucháča Jima. Komančovia teda odhalili našu skrýšu. Účinok sa okamžite dostavil, najprv spustili rev niekoľkých Indiáni, potom sa pridali ďalší. Podľa toho sa dala uhádnuť dĺžka reťaze, ktorú utvorili. Zakrátko som začul ďalší výstrel, a síce hodne ďaleko od miesta, kde padol prvý, a hneď nato sa ozval Jimov hlas:

"Tento rachot poznám. Všetci si to vystrelili ty, starý Tim?"

"Yes."

"Správne! Len im daj! Veď uvidíme, či sa nám dostanú na telo! To by bol pre Komančov vrchol blaženosti!"

Padlo ešte zopár výstrelův, na ktoré Indiáni odpovedali krikom. Počul som podľa neho, že sa vzdávajú. Dostali priučku, o ktorú si koledovali. Šťastlivo som zišiel dolu. Našiel som iba kone a jedného z Džafarových dvoch sluhov.

"Vy ste tu sám? Kde sú ostatní?" spýtal som sa.

"Preč," odvetil. "Červení prenikli k nám príliš blízko a Ňucháč Jim tvrdil, že ich treba zahnať."

Vtom zašuchotalo listie, približovali sa kroky a zjavil sa ten, ktorého sme spomínali.

"Sú preč," povedal a v prvej chvíli ma nezbádal, "a tuším sa ani tak skoro nevrátia. Len keby už prišiel mister Shatterhand. Z toho kriku, čo doliehal zhora, nebol človek múdry. Znelo to skoro tak, akoby..."

Vtom mu pohľad padol na mňa a zanemel, pokročil ku mne a až po chvíli zahabkal:

"Zounds! A to že je kto? Takého tučného chlapa ako tento som..."

"To len vyzerá taký tučný," prerušil som ho. "Ono sú to dvaja chlapi, mister Ňucháč!"

"Ach, to ste vy!" zaradoval sa. "Chvalabohu, že ste..."

"Ticho, ticho!" varoval som ho. "Kričíte, akoby vás mali počuť až dolu v Mexiku. Neviete, ako blízko sú Indiáni?"

"Že blízko?" zasmial sa. "Ani nápad! Áno, boli blízko, ale už nie sú. Na vlastné oči som videl, ako vzali nohy na plecia. Prichádzali po úpäti, jeden za druhým, zrejme chceli utvoriť reťaz na naše privítanie. Lenže sme im podkúpili."

"Ozaj sa vám to podarilo?"

"Yes, a ešte ako! Môj starý Tim s ostatnými ich naháňajú, a ja som vás prišiel privítať."

"Keď je to tak, urobili ste to výborne a musím sa vám poďakovať, že ste oddurili Indiánov a striasol som sa ich. Podajte mi ruku, mister Jim. Presvedčil som sa, že sa môžem na vás spoľahnúť."

"Ach, ozaj mi nemáte čo ďakovať, veď včera ste nás vytiahli z oveľa nebezpečnejšej kaše. No aj tak - sem s tou rukou! Poviem vám, že stisnúť ruku Old Shatterhandovi, to je pre mňa vrchol blaženosti. Ale povedzte, kto je ten chlapík?"

"Nože mi ho zložte! Nespoznali ste ho podľa hlasu? Veď sa dosť nareval."

Jim chytil zajatca, a keď som rozmotal laso, pustil ho na zem. Potom mu pozrel do tváre a zdúpnel:

"Zounds! Veď je to To-kei-chun, ten starý diabol! Ako ste sa k nemu dostali? Nebodaj náhodou?"

"Nie, naschvál."

"To nie je možné! Hádám len nechcete povedať, že ste od nás odišli už s tým úmyslom, že ukradnete červeným ich milovaného náčelníka?"

"To nie. Šiel som vyslobodiť mistra Džafara. To sa však nedalo, lebo ho príliš ostro strážili. Tak som opäť potiahol náčelníka, čo je to isté, pretože keď máme jeho, už akoby sme mali mistra Džafara."

"Váš ďalší majstrovský kúsok!"

"Tentoraz to ozaj nebol špás... No ale musíme rozmýšľať o inom. Indiáni budú chcieť za každú cenu vyslobodiť svojho náčelníka. Vo dne si na nás netrúfnu, vtedy sa nás boja. No v noci môžu niečo vyšpekulovať. Podľa výstrelův vedía, kde sa nachádzame. Sme presne na okraji roviny, na úpäti vrchu. Stačí, ak utvorí líniu, ktorá naľavo od nás opíše polkruh po rovine a vpravo od nás dosiahne po úpäti - boli by sme v pasci a Indiáni by mohli..."

Nedokončil som, lebo prišiel Ňucháč Tim.

"Počúvaj, starý Jim," povedal, "zdá sa, akoby Indiáni... Ach, tu ste, mister Shatterhand! Kto to tu leží?"

"To-kei-chun," odvetil som.

"Heigh-day! Chytili ste ho?"

"Áno. Máte nejakú správu?"

"Yes, mister Shatterhand. Zdá sa, že Komančovia majú čosi za lubom!"

"Podľa čoho ste to zistili?"

"Pomaly sa rozťahujú po rovine."

"Nemal som pravdu, Jim? Komančovia postupujú presne tak, ako som predpokladal. Bežte rýchlo po ostatných! Nech prídu potichu sem a pripraví sa na odchod. Ja medzitým zahradiť Indiánom cestu."

Vzal som si henryovku a pomedzi krovie som vyšiel do otvorenej prerie. Odtiaľ som sa plazil ďalej po polomeri predpokladaného indiánskeho polkruhu. Keď som podľa svojho odhadu zašiel už dosť ďaleko, zastavil som sa a čakal som. A naozaj, prikrčení Indiáni sa pomaly prikrádali zľava jeden za druhým.

Keď bol prvý odo mňa už len na štyri kroky, vypálil som štyri výstrely, nemieril som však naňho, ani na nikoho iného. "Späť!" zvolal som. "Tu je Old Shatterhand! Kto sa opováži ďalej?"

Rozľahlo sa viacero preľaknutých hlasov a Indiáni zmizli. Niekoľko ráz som ešte vystrelil do vzduchu, potom som sa zdvihol a ponáhlal som sa späť k našej skrýši.

Celá naša skupina bola už pokope a Ťucháč Tim sa spýtal:

"Strieľali ste, sir. Na koho?"

"Na červené tváre! Hádám si len nemyslíte, že som si pre potešenie chcel zostreliť z oblohy zopár stálic?"

"Komančovia sa teda skutočne prikrádali?"

"Áno."

"A potom?"

"Dali sa na útek."

"Môžeme teda zostať tu?"

"Nie - som presvedčený, že svoj pokus zopakujú, ibaže sa natoľko nepriblížia. Teda sa pohnime, a čím skôr preč!"

Náčelník počul všetko, čo sme hovorili. Nevidel som dôvod, prečo by sme to museli pred ním tajiť. Nepovedal ani slovo a nejavil ani iné známky života. Keď som si prevesil zbrane a vysadol na koňa, kázal som, aby vyložili hore aj náčelníka, a prehodil som si ho krížom pred seba. Potom sme cválali po rovine až potiaľ, kde sme už raz vymieňali teraz opätovne zajatého náčelníka. Tam sme zostúpili z koní, priviazali sme ich a posadali sme si. Komanča sme zložili do prostriedku. Zvýšilo trochu času, aby som porozprával svojim spoločníkom, ako som sa zmocnil náčelníka. Počúvali ma s otvorenými ústami.

No nestačil som ani skončiť, keď sa od vrchu ozvalo zavýjanie mnohých hlasov.

"To sú červenokožci," povedal Perkins. "Čo asi znamená ten krásny spev, mister Shatterhand?"

"Odpoveď je veľmi jednoduchá. Hoci som ich zahnal, predsa sa nevzdali svojho úmyslu a chcú nás prepadnúť."

Obklúčili našu skrýšu a na povel tam všetci odrazu vtrhli."

"Lenže vtáčkovia už predtým vyleteli!"

"Na naše šťastie. No a Komančov to tak nazlostilo, že teraz revú!"

Rozzúrený náčelník sa už nezdržal. Zasyčal na mňa:

"Hovoríš, že revú od zlosti. Ja ti však vravím, že čoskoro budú revať od radosti!"

"Pshaw!" odvetil som. "Ich rev svedčí len o ich hlúposti a tvoje slová sú ešte hlúpejšie."

"Mlč! Čo povie To-kei-chun, to nikdy nie je hlúpe. Vie, čo hovorí."

"A ja zas poznám aj tvoje myšlienky. Bojovníci kmeňa Komančov vedia, že chcem vymeniť zajatú bledú tvár a zajtra ich musím osloviť. Vedia, že sa preto nevzdialim veľmi od ich tábora. Teraz sa radia, kde sa utáborím a budem s nimi vyjednávať. Odpoveď na to je jasná: tam, kde sa už raz vyjednávalo. Využijú teda noc na to, aby sa nás ešte raz pokúsili prepadnúť."

"Uff!"

"Pokus sa im však nevydarí," pokračoval som, "aj keď sa naň tak spoliehaš. Keby si neživil v duchu túto nádej, nebol by si sa nám ďalej vyhrážal. Vidíš, že tvoje reči svedčia o takej istej zadubenosti a sprostosti ako pred chvíľou rev tvojich bojovníkov."

Naschvál som použil obe slová - zadubenosť aj sprostosť. To-kei-chun porušil slovo a musel som ho teraz tak hlboko potupiť, ako som vôbec bol schopný. Neodpovedal a ja som pokračoval:

"Nie si hoden, aby sa nejaký bojovník vôbec dal s tebou do reči, pretože si znesvätil kalumet a nedodržiš mier, ktorý si nám sľúbil."

"Pre mňa je posvätný len môj kalumet, tvoj nie. Prečo si nefajčil z môjho? Old Shatterhand je ešte oveľa sprostejší, než ľudia, ktorým nadáva."

"Ja som sa nezachoval sprost a vierolomne. Keby som bol fajčil z tvojej fajky mieru, bol by mi daný prísľub rovnako svätý, ako keď sa spečatil mojím kalumetom. Vedel som, aký si prefikaný, aj som povedal svojim ľuďom, aké máš úmysly, a predsa som ťa nenútil, aby si namiesto mojej fajky použil svoju. Nenástojil som na tom, lebo viem, že sa ťa nemusím báť. Si oproti mne mizerný červík, ktorého môžem kedykoľvek rozšliapať."

"Čo by sa potom stalo s bledou tvárou, ktorá je opäť v našej moci?"

"Pshaw! Až tak sa na to nespoliehaj! Vyslobodil by som toho bieleho muža, aj keby som ťa nebol zajal."

Bolo mi jasné, že sa k nám čoskoro začnú znova prikrádať. Nepotrebovali sme, aby náčelník videl, aké protiopatrenia učiníme. Preto som ho dal obrátiť dolu tvárou a potichu som sa radil so svojimi spoločníkmi. Ťucháci, Perkins, obaja ďalší sprievodcovia a ja sa vydáme oproti prípadným zvedom a dvaja sluhovia ostanú pri náčelníkovi. My šiesti sme liezli kus po zemi. Potom som prikázal, aby sa rozmiestili asi štyridsať krokov jeden od druhého v pravom uhle k vrchu, a ja som sa predsunul ešte o kus dopredu. Vyzvedač, ktorého by vyslali preskúmať naše táborisko, musel naraziť na túto líniu.

Ani tentoraz som sa nemýlil. Neležali sme tam ešte ani pol hodiny, keď som začul hlas Ťucháča Jima:

"Ktosi sa tu pchá pomedzi nás. Zadrž ho, starý Tim!"

"Yes."

Bratia ležali za mnou z pravej strany, prvý Tim a za ním Jim. Keď som sa obzrel, videl som, ako sa Tim rozbehol k akejsi

postave, ktorá sa práve zdvihla zo zeme a usilovala sa ujsť. Bol to Komanč a dlhými skokmi sa blížil k miestu, kde som ležal. Pripustil som ho k sebe až na desať krokov, potom som sa zrazu vztýčil. Tak sa preľakol, že zastal. Síce len na chvíľočku, ale to mi stačilo, aby som k nemu priskočil, strhol ho na zem a pridržal, kým mi ho Nucháči pomohli spútať. Nekričal a nekládol odpor.

"Tohto by sme mali!" tešil sa Jim. "Ktovie, či boli s ním aj ďalší?"

"Ako poznám Indiánov, tak nie, boli by sme ich spozorovali. Je sám," odvetil som. "Odpracme ho k náčelníkovi a potom preč odtiaľto!"

"Preč? A kam?"

"Nie ďaleko, ale na iné miesto, kde nás nebudú hľadať. Práve mi čosi napadlo. Pred chvíľou som povedal náčelníkovi, že zajatú bledú tvár vyslobodím aj bez výmeny, a teraz to urobím. Idem k náčelníckym hrobom, kde leží zajatec."

"Ale veď vbehnete rovno Indiánom do náručia."

"Nie sú tam."

"Kto vám to povedal?"

"Tento zved. Utekal pred vami. Snažil sa ujsť k svojim, musia sa teda nachádzať tam, kam smeroval. Prichádzal od vás smerom ku mne, z pravej strany. To znamená, že Indiáni musia byť vľavo, nie vo svojom tábore, ale v našom úkryte, kde zostali, keď nás nenašli. Môj ďalší záver je nasledovný: keď som bol na brale, vyše desať Indiánov sa zoradilo dolu a šiesti stáli pri mistrovi Džafarovi. Akonáhle som sa vzdialil, nebolo to už potrebné. Zajatca budú strážiť najviac dvaja a s tými si ľahko poradím. Ostatní sa pridali k tým, čo nás chcú prepadnúť."

Keď sme sa vrátili k To-kei-chunovi a ten zbadal nového zajatca, premeral si ho dlhým, meravým pohľadom a nepovedal ani slova.

"Tak čo, ešte vždy si si taký istý?" spýtal som sa ho. "Oslobodia ťa tvoji bojovníci? Ich vyzvedača sme chytili."

"Aj tak prídu!" vyprskol.

"Sem možno, ale nie tam, kde budeme. Uvidíš, že ťa tvoja nádej klame, ako si ty chcel oklamať nás."

To-kei-chunovi a vyzvedačovi sme rozviazali nohy, aby mohli chodiť. Potom sme si našli miesto takmer o dva kilometre ďalej. Urobil som to preto, aby Komančovia nezačuli náčelníka, ak by náhodou kričal o pomoc. Dal som svojim spoločníkom pokyny, čo majú robiť, a odišiel som, odhodlaný uskutočniť svoj nový plán. Naše nové táborisko sa nachádzalo dosť obďaleč od hrobov náčelníkov. Kým som sa tam dostal, musela už uplynúť asi hodina od zajatia prieskumníka. Nepochyboval som však o tom, že červené tváre ešte vždy zotrávajú na tom istom mieste, odkiaľ sa vydal na výzvedy. Že bol zved preč celú hodinu, nepovažovali ešte za dôvod na znepokojenie. Dalo sa teda predpokladať, že tam dolu pri hroboch nenarazím na veľký odpor.

Ukazovalo sa, že som sa domnieval správne. Ako som sa predieral krovím, zazrel som ešte stále horiaci oheň a pri zajatcovi sedieť iba dvoch Komančov, aj to, našťastie, obrátených chrbtom ku mne.

Zaľahol som a opatrne som sa k nim priplazil. Krovie tu už nerástlo a tráva bola taká nízka, že ma vôbec nezakrývala. Musel som sa držať v tieni, ktorý vrhali na zem obaja Indiáni. S ťažkosťami sa mi to podarilo. Priblížil som sa k nim napokon len na pár krokov. Potichu som sa zdvihol a s revolverom v ruke som sa dvoma skokmi ocitol Indiánom za chrbtom. Začuli moje kroky a obaja sa obzreli. Onemeli od ohromenia, no mali toľko duchapritomnosti, že siahli po nožoch a chceli vstať.

"Ostaňte sedieť a nepohnite sa, lebo vás zastrelím!" rozkázal som im.

"Uff, uff!" vykoktal jeden z nich. "Old Shatterhand!"

"Áno, som Old Shatterhand. Ak ma neposlúchnete na slovo, ste synmi smrti, aj váš náčelník je stratený. Odložte nože!"

Poslúchli. Prešiel som k Džafarovi a prerezal mu putá, pričom revolverom v druhej ruke som mieril na strážcov a držal som ich v šachu. Potom som požiadal Peržana:

"Vezmite tie remene a zviažte červeným džentlmenom nohy aj ruky."

Vstal a chcel vykonať môj príkaz. Tu jeden z Indiánov vyhlásil:

"Nedáme sa poviazať!"

"Ak neposlúchnete, zastrelím vás a okrem toho vám vezmem medicínu a aj s vašimi skalpmi ich hodím do ohňa. Potom uvidíte, či vás pripustia do večných lovísk."

"Uff!" zhrozili sa.

Ďalej sa už nevzpierali, vyhrážka zaúčinkovala. Peržan ich spútal.

"Orabovali vás, mister Džafar?" spýtal som sa ho.

"Áno," vyhlásil stručne.

"Kto má vaše veci?"

"Náčelník. Ale sú to iba maličkosti. Čo bolo cennejšie, to som dal do vaku na mulici."

"Ten máme."

Potom som sa opäť obrátil k strážcom:

"Vidíte, aké plody prináša vaša zákernosť a vierolomnosť. Váš zajatec je zase slobodný, zato To-kei-chun je opäť v mojej moci. Teraz opustíme toto miesto. Jeden z vás pôjde s nami, aby bol svedkom môjho dohovoru s náčelníkom, a potom sa sem vráti ako jeho posol. To-kei-chuna posadíme na koňa a poputuje s nami, až kým sa nedostaneme do bezpečia. Beriem teda aj jeho koňa."

Džafar si dovedol svojho aj náčelníkovho koňa, okrem toho aj zbrane a ďalšie predmety, ktoré ostali na mieste, kde odpočíval náčelník. Jednému zo strážcov som rozviazal nohy a ruky som mu priviazal o strmene. Jeho druhovi som zapchal ústa, aby nemohol kričať. Potom som zašliapal oheň a vyrazili sme.

Len čo sme sa dostali na voľnú rovinu, Peržan preriekol:

"Za čo všetko vám vďačím, sir! Deň čo deň som vašim väčším dlžníkom. Teraz ste ma znova vyslobodili."

"Ale naposledy!" povedal som vážne.

"Isteže! Ved' hádam už len znova nepadnem do rúk tým diablom."

"Ak budete aj naďalej taký neopatrný ako dosiaľ, tak sa to určite stane."

"Pokiaľ to záleží odo mňa, viacej by sa to nemalo prihodiť."

"Dúfam. Počúvajte!"

Za nami sa ozval hlasný vresk.

"Prečo Komančovia tak revú?" spýtal sa Peržan. "Hádam len nechytli našich spoločníkov?"

"Nie. Sú pred nami. Komančovia revú od zúrivosti, uvedomili si, že nemôžu zachrániť svojho náčelníka. Vrátili sa do tábora a zistili, že ste sa zachránili, ba navyše sme uniesli ešte aj jedného ich bojovníka."

"Budú nás prenasledovať!"

"Nech len skúsia! Mimochodom, môžete sa tešiť, že sa mi ten kúsok podaril, inak by toto bol váš posledný deň."

"Naozaj ste presvedčený, že by ma zabili?"

"Bez milosti a zľutovania."

"Či sú to len hrozni ľudia! Ved' aj u nás žijú polodivošské národy, pred ktorými sa treba mať na pozore, ale zato nie sú takí krvilační ako Indiáni."

"Ja vás z vlastnej skúsenosti môžem presvedčiť o opaku. Koľko ráz mi v Oriente ukladali o život iba preto, že nie som moslim. Indián však nepozná náboženskú nenávisť a nepriateľom bielych sa stal len preto, že mu od nich stále hrozí záhuba. Bráni si svoj vlastný život, to je všetko."

"Tak mi teraz povedzte, čo som týmto Komančom urobil napríklad ja?"

"Po prvé ste beloch, teda ich nepriateľ. Aký je váš osobný postoj k nim, na to nie sú zvedaví. A ďalej, cestujete cez ich územie bez toho, že by ste sa ich spýtali, či sa im to páči, alebo nie."

"Čo už môžu mať proti tomu?"

"Čudujete sa? Smiem napríklad ja putovať po Perzii tak, ako vy tu?"

"Samozrejme!"

"Naozaj? Utáboriť sa a nocovať, kde chcem? Živiť sa, ako chcem? Strieľať byvolý, jelene a tak ďalej, ako sa mi páči? Zákonitým majiteľom pôdy brať potravu bez toho, že by sa mohli proti tomu ohraďovať?"

"Hm!"

"No vidíte! Nemá azda hneď na vašich hraniciach hociktorý šejk právo, od každého cudzinca, ktorý chce ísť cez jeho územie, vyžadovať poplatok?"

"To je pravda."

"Keby tu požadoval čosi také nejaký náčelník, namiesto poplatku by dostal guľku do hlavy. Indiánov tu boli kedysi milióny, a patrili im celý svetadiel. Z týchto miliónov ostala úbohá hŕstka, ktorú nemilosrdne ženú z miesta na miesto. Kto je teda krutý - Indián, či beloch?"

Peržan mlčal, ale Komanč priviazaný o môj strmeň, zrejme porozumel obsah mojich slov a zvolal:

"Uff, uff! Takto hovorí Old Shatterhand, hoci on sám je bledá tvár!"

"Ja som to vždy hovoril."

"Tak si teda ozajstný priateľ červených mužov."

"Áno, to som, a lepšie by ste urobili, keby ste mňa i mojich druhov prestali prenasledovať."

"Rád by som o tom povedal svojim bratom, ale neviem, či sa smiem k nim vrátiť. Prepustí ma Old Shatterhand na slobodu?"

"Áno. Najprv sa však musíš zúčastniť môjho rozhovoru s vašim náčelníkom. Keď sa rozhovor skončí, prepustím ťa, aby si bojovníkom Komančov mohol oznámiť, o čom som sa zhováral s To-kei-chunom."

Medzitým sme sa priblížili k miestu, kde som zanechal svojich druhov. Pretože tu na otvorenej prérii nebolo v noci jediného záchytného bodu, podľa ktorého by som sa mohol orientovať, mocne som zapískal a hneď prišla aj odpoveď - presne som dodržal smer. Zaburčal mi oproti Jimov hlas:

"Haló, sir! Pískali ste to vy, či si to píska niekto iný?"

"To som ja."

"Podarilo sa vám... aha, ved' sú tu traja muži namiesto jedného! Je mister Džafar..."

"Som slobodný!" skočil mu do reči Peržan a zoskočil z koňa. "Mister Shatterhand ma vyslobodil!"

"Zounds! To sa vám zase vydarilo! A kto je ten tretí džentlmen? Komanč? To je už nad všetko očakávanie! Nemyslíš aj ty, starý Tim?"

"Yes," odvetil jeho brat. A proti svojej zvyčajnej málopravdnosti výnimočne dodal: "Bol to veľkolepý kúsok. Priznám sa, že mi nad tým priam zastáva rozum!"

"Zastáva ti rozum? To si vyprosím, pretože brat, ktorému zastal rozum, to by pre mňa rozhodne nebol vrchol blaženosti."

Medzitým som zostúpil z koňa. Keď To-kei-chun videl, že som sa skutočne vrátil s jedným zajatcom a jedným Komančom, iba zlostne zavrčal "uff!", ale inak nepovedal nič. Moji spoločníci vyzvedali, ako som vyslobodil Džafara. Odvetil som im:

"Dozviete sa to, keď budeme mať viac času. Teraz sa musím predovšetkým pohovárať s To-kei-chunom. Chcem sa poistiť, aby znova neporušil slovo."

Potom som oslovil náčelníka:

"Nech To-kei-chun vypočuje, čo mu teraz poviem! Nedodržal slovo a mal by som ho za to zabiť. Jeho život je v mojich rukách, no aj tak mu ho chcem darovať. Na slobodu ho však teraz ešte neprepustím, pretože by nás ďalej

prenasledoval."

"Nebudem vás prenasledovať," precedil cez zuby.

"Ty to síce hovoríš, no neverím ti ani slovo. Kto Old Shatterhanda raz oklame, tomu nikdy viac nevenuje svoju dôveru. Pôjdeš s nami ďalej, pripútaný o koňa! Tvoji bojovníci nás nebudú prenasledovať, ale vyčkajú tu na tvoj návrat! Len čo zbadám, že idú za nami, zastrelím ťa!"

"Uff! Nebudú tu chcieť ostať."

"Zostanú, pretože im to rozkážeš."

"Kto im to má oznámiť?"

"Tento bojovník, ktorého som doviedol."

"Uff! Ty ho pustiš na slobodu?"

"Áno. My však hneď teraz vyrazíme. Predtým ti odnímam tvoju medicínu. Ak budem s tebou spokojný, dám ti ju nazad a vrátiš sa k svojim. No ak nebudete konať podľa mojej vôle, tak tvoju medicínu zničím."

"Naozaj dodržiš slovo a pustiš ma späť aj s mojou medicínou?"

"Áno."

"Čo urobia ostatné bledé tváre?"

"Sľubujem ti, že tomu, kto by konal proti môjmu prisľubu, vpálím guľku do hlavy."

"Verím ti! Spečať me to fajkou mieru!"

"Vlastne to ani nie je potrebné, pretože Old Shatterhand dodrží slovo aj bez kalumetu. Ale nech je po tvojom. Vyfajčíme fajku mieru, teraz však tvoju. Vieš prečo!"

Po skončení slávnostného obradu To-kei-chun vydal svojmu bojovníkovi príkaz, ktorý som požadoval. Rozviazal som mužovi putá a ten zaraz vhuhol do nočnej tmy. Zved, ktorého sme chytali už predtým, ho sprevádzal. Potom som si vzal k sebe náčelníkovu medicínu. Náčelníka sme pripúťali o koňa a cválali sme celú noc až do predpoludnia, kým naše kone neboli už natoľko vyčerpané, že sme im museli dožičiť odpočinok.

Počas tejto prestávky Ňucháč Jim navrhol, že by sa jeden z nás mal vrátiť a preskúmať, či sa Komančovia nevydali za nami. Nepovažoval som to však za potrebné, vedel som, že tentoraz poslušne splnia rozkaz svojho náčelníka. Nešlo iba o jeho život, ale čo bolo ešte vážnejšie, aj o jeho medicínu.

Za tri dni sme sa dostali na hranice New Mexika. Bol už najvyšší čas rozlúčiť sa so spolupútnikmi a pokračovať v pôvodne započatej ceste. Zložil som To-kei-chunovi putá, vrátil som mu medicínu a oznámil som mu, že je voľný.

Nesmie však svoju slobodu zneužiť na uskutočnenie pôvodného plánu a prepadávať osady, pretože nájdem prostriedky a spôsob, ako varovať bielych. Odišiel bez jediného slova. Opätovne som mu daroval život, no bol som presvedčený, že keby sme sa náhodou stretli, bude sa voči mne správať opäť ako k nepriateľovi.

Rozlúčka s Perkinsom a dvoma ďalšími sprievodcami, ktorí do našich podujatí nijako nezasiahli, prebehla krátko. Zato Ňucháč Jim, keď mi podával obe ruky, povedal:

"Sir, naše názory sa cestou završili rozchádzali. Ale rozumný človek musí mať rozum, keď chce konať ako rozumný človek. Preto sme uznali, že ste zakaždým mali pravdu. Môžete nám odpustiť?"

"Veľmi rád, milý Jim."

"Ďakujem vám. Ako ste to povedali? Milý Jim? Za to vám ešte špeciálne ďakujem, lebo keď milým Jimom nazve niekoho Old Shatterhand, tak je to ozaj vrchol blaženosti. Nemyslíš aj ty, starý Tim?"

"Yes!"

"Well! Tak sa teda rozchádzame v priateľstve a bude pre nás veľkým potešením, keď sa s vami opäť stretneme. Kus cesty pôjdeme ešte spoločne s mistrom Džafarom, možno po Santa Fé, kde si nájde dobrých sprievodcov do San Franciska. Majte sa teda dobre, mister Shatterhand, a nezabúdajte na oboch starých Ňucháčov!"

Stisol som mu ruku, potom aj jeho bratovi a sľúbil som:

"Budem na vás rád spomínať. Či by som mal vari na vás zabudnúť, milý Tim?"

"Nie!" odvetil stručne, ale dojatý, otočil koňa a vyrazil za ostatnými.

Ostali sme už len my dvaja s Džafarom.

"Sir," povedal, "nechcem vypočítavať, za čo všetko vám vďačím. Bol by som však veľmi rád, keby som raz mal príležitosť oplatiť vám to. Sniem dúfať, že by to bolo možné?"

"Ako sa hovorí, na svete je možné všetko."

"Prídete azda opäť k šammarským Arabom?"

"Nevylučujem to."

"Alebo dokonca do Perzie?"

"Aj to je možné."

"Nemohli by ste mi približne udať čas, kedy...?"

"Nie. Som ako vták bez hniezda, ktorý poletuje hneď tu, hneď tam."

"Nemôžeme sa teda dohodnúť, kde a kedy sa stretneme. Je vedľajšie, čím som teraz, a neviem, čím budem potom. No som presvedčený, že sa dopyčujete o mirzovi Džafarovi, ktorý je synom mirzu Masuka. Zapamätajte si to meno! A aby ste si završili spomenuli na mňa, dovoľte mi, aby som vám na pamiatku venoval túto zbraň. Vlastne vďaka nej som sa s vami zoznámil a ona bola dôvodom, že ste ma zachránili. Urobíte mi to potešenie a prijmete ju?"

Džafar mi podával handžár, ktorý som mu po jeho oslobodení vrátil.

"Mal by som vlastne dýku odmietnuť, pretože je príliš cenná. Ale chcem..."

"Príliš cenná pre záchrancu môjho života?" prerušil ma. "Bol by som rád, keby som vás mohol obdarit ešte vzácnejšie! Možno sa mi to podarí neskôr. Rozhodne vám však sľubujem jedno: každý, kto mi ukáže tento handžár, môže si byť istý, že urobím preňho všetko, čo si len zažela, pokiaľ to bude vôbec možné. Zbohom, priateľ môj! Ostatní sú už tak

ďaleko, že ich sotva vidím!"

"Zbohom! Vďaka za dýku. Nerád by som však bol dakedy odkázaný na vašu pomoc, ktorú by mi mala sprostredkovať."

Podali sme si ruky a každý odeváľal svojou stranou, on na západ, a ja k Nugget-Tsilu.

Džafarove posledné slová zneli dosť sebavedome, akoby si bol istý, že raz bude mocným a vplyvným mužom. Čím bol teraz? Bola to pre mňa hádanka. Nerozprával o sebe, o svojom postavení a úlohách, a ja som zas nechcel do neho dotierať a nasilu sa ho vypytovať. Vlastne mohol byť voči mne trochu otvorenejší, veď mi vďačil za svoj život. No možno to bolo takto najlepšie, veď ktovie... či sa ešte stretneme? - Maša Allah jekun, wa ma lam ša'a Allah jikun - Čo Boh chce, stane sa, a čo nechce, to sa nestane!

LEV KRVNEJ
POMSTY

So svojím verným hadžim Halefom Omarom som preputoval už mnoho krajín Orientu a bolo mojou dávnou túžbou podniknúť dlhšiu cestu do Perzie, aby som získal ďalšie skúsenosti. Poberal som sa teda k Haddedínom za hadžim, pozvať ho na túto výpravu. Medzitým sa stal šejkom Haddedínov a utáboril sa so svojím kmeňom vo vrchoch, na Džebel Chanuke pri Tigride. Halefa nadchol môj návrh na ďalekú výpravu, lenže najprv bolo treba navštíviť Džebel

Šammar a mesto Hail, aby sa oživil staré priateľské styky medzi Haddedínmi a ďalšími kmeňmi šammarského národa. Hadži bol nielen odvážny bojovník, ale teraz aj múdry diplomat a jeho Hanneh mu stála po boku a múdro mu radila. Obaja sa domnievali, že obnovenie týchto stykov by veľmi prospelo ich Haddedínom a prinieslo by im značnú prevahu nad okolitými kmeňmi, ktorým nemohli nikdy celkom dôverovať, darmo uzavreli s nimi mierové zmluvy. Podľa beduínskych obyčají i z ďalších dôvodov sa mal Halef vydať na cestu vlastne s veľkou, parádnu skupinou jazdcov, aby na Džebel Šammar urobil dojem. To by však bolo podujatie bez rizika, ktorým by sa nijako nepreslávil. Okrem toho malý šejk túžil po dobrodružstvách, do studnice ktorých by mohol kedykoľvek načrieť, keby sa pri rozprávaní chcel pochváliť. Začal preto celkom vážne rozmýšľať o tom, či by sa na tú výpravu nemal vydať sám. Tu však energická Hanneh veľmi rezolútne zasiahla a - ako sa vyjadril - láskyplne, no prísne a rázne vyhlásila, že to nedovolí. Našťastie som ich práve v tej chvíli prišiel navštíviť, a to do celej veci vnieslo celkom nečakaný obrat.

To bude niečo! Odevátať na Džebel Šammar s Kara ben Nemsim a ukázať sa tamajším Šammarom ako "priateľ a ochranca" tohto "najväčšieho hrdinu celého sveta"! V tom prípade, prirodzene, netreba žiadny sprievod, a črtajú sa tu dobrodružstvá, nad ktorými budú ľudia otvárať oči, "kým svet svetom stojí"! Zároveň by sa pri tom mohla splniť dávna túžba udatného hadžiho aj jeho obozretnej Hanneh, že by sa Kara ben Halefovi možno naskytla príležitosť dokázať Haddedínom, akým je dôstojným synom svojho udatného otca. Splnilo by sa tak najvrúcnejšie želanie jeho rodičov. Halef bol síce presvedčený, že nik nemôže bdiť nad jeho synom lepšie ako on sám, no Hanneh si to nemyslela. Omnoho vďačnejšie mi zverila svoje dieťa, až sa napokon dohodli, že nás Kara ben Halef má sprevádzať. Halef sa ma ešte raz spýtal, či má vziať so sebou oddiel haddedínskych bojovníkov, alebo nie:

"Milý sidi, vždy si zastával názor, že veľa sprievodcov iba prekáža. Si o tom presvedčený dodnes?"

"Áno. Prečo ťa to zaujíma?"

"Pretože som si pôvodne zaumienil, že túto cestu podniknem v sprievode asi sto mužov - je to pôsobivejšie, ako keby som prišiel iba s niekoľkými ľuďmi. Keď si sa tu však zjavil ty, s hrdosťou myslím na naše nebezpečné výpravy a činy, ktoré sme dokázali bez cudzej pomoci. Popularite, ktorú sme si na týchto výpravách získali, vďačím za to, že som sa stal šejkom Haddedínov. Bohužiaľ, za posledné roky som túto svoju slávu veľmi nezveľadil. Majú moje údy nečinne hrdzaviť a moja vôľa podobať sa starej šabli, ktorú už nemožno vytasiť z pošvy? Veď poznáš svojho verného Halefa a vieš, že nemôžem žiť bez nebezpečenstva, tak ako ryba bez vody. Moja duša sa dusí v tejto nečinnosti a duch sa podobá orlovi, ktorého Alah premenil na slimáka. A čo by bolo z môjho syna Karu, ak sa mu nenaskytne príležitosť dokázať svoju šikovnosť a osvedčiť udatnosť? Obyčajný povaľáč, ktorého jedinou starosťou je popíjať datľovú šťavu, lagmiť a napokon umrieť na rašah el baruhda, na chrípku z prechladnutia. Vari sa môže vyznamenať, keď ho vezmem so sebou pod ochranou sto jazdcov? Nie! Preto ťa s radosťou vítam. Túžim zase zažiť niečo, čo možno zapísať do análov hrdinov, no to sa stane jedine vtedy, ak aj teraz učiníme tak ako predtým: vyrazíme sami. Čo ty na to?"

"Najprv sa spýtaj, čo na to povedia tvoji bojovníci, ktorí ťa mali sprevádzať, a teraz ostanú pekne tu?"

"Tých sa nebudem pýtať. Ja som šejk, a oni musia poslúchať. Neskôr ich odškodním veľkou loveckou výpravou.

Teraz teda očakávam tvoju radu, milý sidi!"

"Pokiaľ ide o mňa, súhlasím, aby sme vyrazili sami, a síce aj z iných príčin."

"Čo máš na mysli?"

"Rozváž si najprv tú vzdialenosť! Džebel Šammar je odtiaľto vzdialený najmenej štrnásť dní jazdy na rýchlych ťavách, kone by sme pre nedostatok vody nemohli brať. To znamená, že na sto jazdcov by si musel vziať sto ťažných tiav, na ktoré by sme naložili vaky s vodou. Takto by sme tam dorazili až za štyri alebo päť týždňov. Kde vziať vodu na ďalšie tri týždne? A pomysli na nepriateľské kmene, územím ktorých treba prejsť! Oddiel o sto jazdcov by celkom iste odhalili, kým tri osoby by pravdepodobne nezbadali. A keďže ti záleží na sláve, tak sa ťa pýtam, čo je väčšia česť - keď nebezpečenstvá, ktoré nám prídu do cesty, prekoná šťastne sto mužov, alebo len traja?"

"Pôjdeme sami, sidi, ja, ty a môj syn Kara, pre ktorého bude najväčšou cťou, že sa smie na tejto výprave zúčastniť po tvojom boku. Pozhováram sa s Hanneh, so svojou ženou. Nachystá nám na cestu najjemnejšiu múku a množstvo najšťavnotejších datlí, takže cestou ozaj nebudeme trpieť nedostatkom." Potom veselo zatlieskal a dodal s rozžiarenou tvárou: "Hamdulillah, česť, sláva a vďaka buď Alahovi, opäť nás bude ovievať vzduch púšte a budem môcť dokázať, že ešte vždy žije vo mne starý hrdina a víťaz, ktorého nik nepremôže a ktorý v každej tiesni a nebezpečenstve bol tvojim verným priateľom a statočným ochrancom.

Nemo som si vypočul jeho reč. Jednoducho rád krasorečnil, a že pritom zavše pozamieňal úlohy, na tom som sa mohol iba potajme pobaviť.

Nemusím sa ani zmeniť, koľko celkom zbytočných ponaučení, týkajúcich sa bezpečnosti jej syna, sme si museli vypočuť od Hanneh. Kara ben Halef bol nesmierny pyšný, že ho berieme so sebou na takú ďalekú a veru aj dosť nebezpečnú cestu. Rozlúčili sme sa a on, vzpriamený v sedle, vyrazil prvý v sprievode Haddedínov, nosičov kozích koží, ktoré po nafúkaní mali slúžiť ako kellek, plť na preplávame Eufratu. Prepravili nás na pravý breh rieky a potom sa vrátili, zatiaľ čo my sme pokračovali smerom na juhozápad, do púšte Nefud.

Halef vybral na našu cestu tri najrýchlejšie a najvytrvalejšie ťavy, ktoré aj niekoľko dní vôbec nepotrebovali vodu. Pretože však tieto ťavy neslobodno príliš preťažovať, vzali sme iba tri malé vaky, ktoré sme po šiestich dňoch takmer vyprázdniť, takže sme sa museli postarať, ako ich znova naplniť. Bolo to však dosť nebezpečné, pretože v tomto období býva tých málo studní v arabskej púšti často obsadených. Kmene v tejto oblasti prechovávali k Haddedínom zväčša nepriateľstvo. Najväčšie nebezpečenstvo predstavovali pre nás beduíni kmeňa Šerarat, ktorí prisahali krvnú pomstu Haddedínom, a keby sme im padli do rúk, stálo by nás to život. Ich šejk mal prímene Abu' Dem, Otec krvi, veľmi priliehavé označenie. Okrem toho sa v kmeni nachádzal istý muž, ktorý bol ešte zlovestnejší ako krvilačný šejk, a síce Gadub es Sahhar alebo Gadub čarodejník, mág a zázračný lekár Šeraratov.

Tento "čarodejník" bol slávny u priateľov a zlopovečný u nepriateľov svojho kmeňa. Bolo známe, že pri každom

hlasovaní o osude nejakého zajatca vždy žiadal jeho smrť a zväčša to aj presadil. Ak šlo nebodaj o inoverca, šiitu, žida alebo dokonca kresťana, potom o nejakých ohľadoch už skutočne nemohlo byť ani reči. Dokonca aj Šeraratí, ktorí obdivovali jeho umenie, sa ho báli a mali sa pred ním na pozore, pretože hnev tohto muža mohol byť nebezpečný aj pre jeho najbližších. Udržoval si v kmeni väčšiu moc ako sám šejk a povrávalo sa, že šejk by sa ani nehneval, keby sa čarodejníkovi prihodilo čosi ľudské.

Od tohto kmeňa nám hrozilo o to väčšie nebezpečenstvo, že sme nevedeli, kde sa teraz nachádza. Boli sme približne v rovnakej výške ako je kraj El Džuf, poldruha dňa jazdy východne od neho, a malú studňu Bir Nufah sme mohli dosiahnuť okolo poludnia. Teraz bolo treba zistiť, či je obsadená, alebo nie. Chcel som ísť vopred na prieskum, no Halef to nepripustil.

"Sidi, chceš ma uraziť?" pohoršil sa. "Ty si Frank, a ja som ibn el Arab; nie je teda mojou vecou preskúmať terén? Alebo máš pochybnosti, či som na to dostatočne šikovný?"

"Dôverujem ti, ale vieš, že som v tomto ohľade bol tvojím učiteľom."

"To nič neznamená, pretože žiak môže učiteľa nielen dobehnúť, ale aj predbehnúť."

"Myslíš, že toto je ten prípad?"

"Ja si vôbec nič nemyslím. Všetci sa to ukáže, a nech sa Kara, môj syn, naučí obdivovať svojho otca. Preto ťa, ako tvoj a jeho ochranca, žiadam, aby si mi dovolil ísť napred."

Čo som mal robiť? Na spoľahlivého prieskumníka si počínal hadzi príliš unáhle. Mohol som ho však zahanbiť pred jeho synom? Nie. Pustil som ho teda dopredu. Čoskoro sme ho videli, ako cvála na svojej bleskurýchlej ťave s vetrom o preteky, potom zmizol za obzorom a my sme ho nasledovali doterajším tempom. Do poludnia sme mali pred sebou ešte asi dve hodiny jazdy, dovtedy by sme mali dôjsť k studni, ktorej polohu som síce približne poznal, no okolie mi bolo neznáme. Pri tej rýchlosti, akou sa Halef vzdával, by za dobrú hodinu mal byť tam. Po poldruha hodine som z opatrnosti zastal, že vyčkám na jeho návrat. Uplynula ďalšia hodina, a keď sa stále nevracal, robil som si už starosti. A keď ubehlo ešte raz toľko času, Kara sa ma zamyslene opýtal:

"Sidi, nemal sa môj otec už dávno vrátiť?"

"Ási spozoroval pri studni nejakých ľudí a čaká, kým odídu," chlácholil som znepokojeného chlapca.

"To by nebolo od neho rozumné, lebo v tom prípade by nás mal varovať."

"Netráp sa, väčšmi sa naňho spoľahni. Veď si počul od neho samého, že je dobrý prieskumník."

Kara mlčal. Keď bezvýsledne ubehla ďalšia polhodina, priznal sa mi:

"Sidi, mám už obavy. Kiež Alah ochraňuje môjho otca! Ponáhľajme sa mu na pomoc!"

"Nebudeme sa ponáhľať, pôjdeme opatrne, a síce ty tesne za mnou."

"Prečo za tebou?"

"Z opatrnosti. Pri studni nie je čistý vzduch. Zrejme sú tam ľudia."

"Alah, Alah! Chytili môjho otca?"

"To neviem, ale ak mám byť úprimný, mám také podozrenie."

"Tak sa musíme ponáhľať, aby sme mu pomohli!"

"Naopak, musíme počkať. Ak tvoj otec padol do rúk tým mužom, budú pozorovať okolie, odkiaľ prišiel. Domyslia si, že nebol v tejto širej púšti sám. Ak by sme sa náhlili k studni, zbadajú nás skôr ako my ich a urobia príslušné opatrenia. Zostúpili z koní, z diaľky sú teda malí, zato my s našimi ťavami predstavujeme zďaleka viditeľné terče. Ak sa budeš držať za mnou, môžu nás považovať za jedného jazdca. Vytiahnem ďalekohľad a dúfam, že ich spozorujem skôr ako oni nás."

Vyrovnaným tempom sme postupovali zvolna dopredu. Dosiaľ sme mali pred sebou rovinu, no teraz sa obzor pred nami nepravidelne zvrátil. Ďalekohľadom som rozoznal niekoľko holých skalných chrbtov. Medzi nimi alebo za nimi musela byť studňa, a to ma utužilo v presvedčení, že Halefa lapili, veď inak by sme ho teraz museli zazrieť. Vo svojej prílišnej horlivosti zrejme vyšiel až hore na skaly, kde ho zbadali a potom od chrbta prepadli.

Vlastnil som výborný ďalekohľad a preskúmal som podrobne každý skalný chrbát, ale márne. Keby tam niekto stál, zaručene by som ho objavil. Keby však ležal za nimi, uvidel by som ho až vtedy, keby som sa ocitol pri ňom. A to by bolo už neskoro.

Nemohol som sa k brálam priblížiť až natoľko, aby nás spozorovali voľným okom, preto som odbočil a popohlnal som svoju ťavu.

"Mašalah!" vykrikoval Kara ben Halef. "Ty chceš studňu obísť? Ale veď môj otec ostane potom bez pomoci."

"Len pod' a dôveruj mi!" odvetil som. "Ak je situácia pri Bir Nufahu taká, ako tuším, potom zvedovia upierajú pozornosť jedine na severozápad, odkiaľ nás očakávajú. My však opíšeme oblúk až po východný bod skalných chrbtov a odtiaľ potom pod ich ochranou zabočíme znova k studni. Neočakávajú, že by sme mohli prísť odtiaľ, predpokladám teda, že sa nám podarí nepozorovane k nim prikradnúť. Čo urobíme ďalej, to zatiaľ ešte neviem."

Po štvrt'hodine sme boli na skalách. Za prvým chrbtom sa súběžne ťahal druhý a medzi nimi sa vinula kľukatá úžľabina, takzvaná vadí. Vystupovali sme dohora po jej svahu a dávali sme pozor na ťavy, aby sa im spod nôh neúchali kamene. Skaly siahali čoraz vyššie a tesnejšie sa zbíjali, čo mi vyhovovalo, lebo hoci sa tým zužoval náš obzor, zároveň sa zmenšovalo aj riziko, že nás vysledia. Vždy, keď sa údolie zatáčalo, zastali sme a skúmali, či tam neodhalíme nejakú nepriateľskú bytosť. Postupovali sme teda dopredu pomaličky, a tak úsek, ktorý by sme inak prešli za hodinu, nám trval aj dve.

Konečne sme spozorovali neklamnú znamku, že sa nachádzame v blízkosti studne - na svahoch ešte trčali vyschnuté kriky, ale prostriedkom doliny rástla už tráva. Museli sme teda byť stokrát opatrnejší.

Zase sme došli k zákrute. Dosiaľ sme na takýchto miestach nezostúpili z ťav, tentoraz som však svoju ťavu zastavil a zoskočil som. Pritiskal som sa tesne k bralu a vystrčil som vždy iba polovicu tváre. Po chvíli sa dolina predlo mnou

nápadne rozšírila a zazrel som zo dvesto dobre ozbrojených bojovníkov na ťavách, v ktorých som na svoje nie najpríjemnejšie prekvapenie poznal Šeraratov. Bokom od veľkej skupiny sedeli niekoľkí muži, ktorí vyzerali ako náčelníci, a medzi sebou držali hadžiho: bol ich zajatcom.

Jeden z náčelníckej skupiny práve vstal, obrátil sa tvárou ku skalám, zavolať akési meno a potom sa spýtal:

"Ešte vždy nič nevidíš?"

Pozrel som hore a zočil som beduína, ktorý sledil spoza veľkej skaly. Odvetil:

"Ani človeka."

"Tak sme sa teda mýlili a zajatec bol sám. Pod' dolu, nemáme kedy dlhšie čakať. Musíme sa pohnúť, lebo neprídeme do večera k Bir Nadahfe."

"Čo je? Čo vidíš, sidi?" spýtal sa šeptom môj mladý spoločník. "Počujem volanie."

"Zíd' dolu a prelež sem ku mne. Uvidíš svojho otca," pošepol som mu.

Kara poslúchol. Keď zazrel Halefa, stisol som mu plece a varovne som šepol:

"Pst! Vydrž! Teraz sa nedá nič robiť. Musíme počkať do večera."

"A nebude neskoro?"

"Nie. Násilím proti toľkým ľuďom nič nezmôžeme. Jedine lešť nám dopomôže k cieľu, a na to je noc tá najsprávnejšia chvíľa."

"Ale čo, ak môjho otca dovtedy zabijú?"

"To neurobia. O osude zajatca môže rozhodnúť jedine džemma, rada starších, ale jej členovia sa tu nenachádzajú. Vidíš, že sú tu sami mladí bojovníci."

"Aké majú asi úmysly? Na kočovnú výpravu to nevyzerá, nemajú so sebou ženy, starcov, deti a zvieratá. Žeby vojnové ťaženie?"

"Nie. Vidíš tie ťavy tamto vľavo, vysoko naložené lanami a rohožami? Tie laná a rohožky majú slúžiť na prepravu zvierat a balenie ďalšej koristi. Ide teda o lúpežné ťaženie."

"Proti komu?!"

"To neviem, no dúfam, že sa to dnes večer dozviem."

"Od koho?"

"Priamo od Šeraratov. Budeme ich odpočúvať."

"Sidi, ako vidím, môj otec mal ozaj pravdu, keď tvrdil, že ak chce človek niečo zažiť, treba len ísť s tebou a môže očakávať tie najneuveriteľnejšie dobrodružstvá. No pozri, musíme odtiaľto čo najrýchlejšie zmiznúť! Už nasadajú. Keď sa dostanú sem, odhalia nás."

"Neprídu sem, vyjdú z úžľabiny bokom, tamto vľavo, pretože sa chcú dostať k studni Bir Nadahfa."

"Odkiaľ to vieš?"

"Pred chvíľou to povedal náčelník, keď volal dolu zveda. Studňa leží južne odtiaľto a východ z úžľabiny ukazuje tým smerom."

"Bol si už pri tej studni?"

"Nie, ale čítal som o nej a jej okolí dôkladnú štúdiu. Starý arabský spisovateľ Hamdani navštívil tie miesta a opísal ich. Bolo to už síce dávno, v tejto krajine sa však podobné miesta aj za stáročia zmenia len tak nepatrne, že Hamdaniho opis nestratil pravdepodobne dodnes na aktuálnosti. Vidíš, že som mal pravdu? Držia sa doľava. Tvojho otca pripútali na vlastnú ťavu. Obzerá sa dozadu, tuší, že sa tu skrývame a pozorujeme Šeraratov. Keď to zaručene nebude nebezpečné, ukážem sa mu, aby som ho upokojil."

Beduíni opúšťali úžľabinu v takom poradí, že náčelníci, ktorí držali Halefa medzi sebou, odchádzali poslední. Ešte tesne predtým, ako zmizol za bralami, obzrel sa naposledy dozadu.

Vystihol som chvíľu, keď jeho sprievodcovia nedávali pozor, poskočil som tri kroky dopredu a zodvihol som obe ruky. Jeho oko spočinulo na mne a chytrý som sa zase stiahol späť. Hadži mal teraz istotu, že poznám jeho situáciu a urobím všetko, aby som ho vyslobodil.

Nato som sa vyšplhal hore južným údolným svahom, aby som sa utvrdil, že Šerarati odtiahli. Keď mi už zmizli z dohľadu, vrátil som sa znova dolu. Zaviedli sme ťavy k studni, ktorú však nepriatelia, bohužiaľ, natoľko vyčerpali, že sme museli dve hodiny čakať, kým sme mohli utíšiť svoj smäd, naplniť dva vaky a napojiť aj zvieratá aspoň na jeden deň dopredu. Potom sme sa poponáhľali po stope Šeraratov.

Spomenul som, že som chcel nepriateľov odpočúvať. Na nížinnej pieskovej púšti by to bolo spojené s veľkým nebezpečenstvom. Našťastie, púšťové studne aj Bir Nadahfa ležali v hornatom teréne, a najmä tú druhú obklopoval typický warr, čiže divé rozkmášané skaly, ktoré nás ideálne kryli, takže sme sa mohli nebadane prikradnúť k nepriateľom.

Hnali sme obe ťavy až dovtedy, kým mi charakter stopy neprezradil, že musíme tempo spomaliť, ak sa nechceme k Šeraratom veľmi priblížiť. Celé popoludnie sa neprihodilo nič pozoruhodné, a keď sa slnko ponorilo do pieskového mora, v ďalekohľade sa mi vynoril na juh od nás rozsiahly zhluk rozkmášaných skalných útesov, uprostred ktorých bola studňa. Šerarati už dorazili k nej, a my sme museli na mieste zastať. Až keď sa celkom zotmelo, prešli sme ešte kúsok cesty na ťavách. Asi kilometer pred skalami sme prikázali ťavám ľahnúť a zviazali sme im nohy, aby sa nemohli vzdialiť.

Nadišla chvíľa, keď som sa mohol priplaziť k nepriateľom. Kara ben Halef by bol strašne rád išiel so mnou, no musel ostať pri ťavách. Odovzdal som mu obidve pušky, lebo by mi prekážali, a priblížil som sa ku skalám. Pri svetle hviezd som rýchlo objavil široký priechod medzi skalnými útesmi, ktorý viedol k studni a ktorý využili aj Šerarati. Len čo som sa doň vtiahol, začul som pred sebou ťahavý hlas, a keď som sa preplazil ešte kúsok, rozumel som aj slová:

"Allahu akbar! Ašhadu anna la ilaha ill' Allah, va Mohammedu rasul Allah. Hayya alas sala!"

Šerarati odriekali aša, večernú modlitbu predpísanú po západe slnka, keď sa zotmí. Vďaka hlasnému zboru sa mi podarilo nebadane priblížiť k nim natoľko, že som sa mohol skryť za skalu iba pár krokov od ich táboriska. Hviezdy nesvietili veľmi jasne, no aj tak som mal výhľad na celé voľné priestranstvo okolo studne. Beduíni, obrátení tvárou k Mekke, kľáčali na modlitebných koberčekoch a opakovali slová predriekavača, kľáčiaceho celkom blízko pri mne. Spoznal som v ňom muža, ktorý dnes zavola zveda dolu z brala a podľa všetkého velil oddielu. Nič lepšie som si nemohol želať! Aj on mal na sebe haik a bol podobnej postavy ako ja. Traja či štyria muži, ktorí sedeli vedľa neho už pri studni Nufah, kľáčali aj teraz osve pred ním, obrátení chrbtom k nemu. A za náčelníkom, iba tri metre odo mňa, ležal v piesku so spútanými rukami a nohami Halef. Oslobodiť ho bola pre mňa hračka, najmä keď si našiel takú polohu, že sa tvárou obracal ku mne. Zrejme vytušil, odkiaľ sa blíži pomoc. Nešlo však len o jeho záchranu, museli sme získať späť aj jeho ťavu, a to sa dalo za danej situácie len výmenou. A predmetom výmeny mal byť - náčelník Šeraratov.

Všetci sa sústredili na modlitbu, pri ktorej nesmeli odvrátiť pohľad od juhozápadu. No a ja som ležal severovýchodne od nich. Vytiahol som nôž a plazil som sa k Halefovi. Videl ma a nastavil mi spútané ruky: šmik a mal ich voľné. Druhým bleskovým pohybom som mu rozrezal putá na nohách. Potom som mu pošepol do ucha:

"Preplaz sa na cestu a potom bež rovno. Keď zavolaš, ozve sa ti Kara."

"A ty, sidi?" spýtal sa ustarostene.

"Prídem za vami. Rozviažte ťavám nohy! Rýchlo, rýchlo!"

Halef sa odpľazil a ja som ostal ležať na jeho mieste. Mienil som uskutočniť svoj plán vo chvíli, keď budú beduíni zaujatí ukladaním modlitebných koberčekov.

Všetko šlo omnoho rýchlejšie, ako sa to vôbec dá opísať, Halef mi práve zmizol na ceste z očí, keď zaznel záver:

"Alah je veľmi veľký! Alah je veľmi veľký a nech každý zveľebuje jeho meno!"

Vo chvíli, keď predriekavač vyslovil "jeho meno" a ostatní začali po ňom opakovať, nadvihol som sa, zdrazil som náčelníka ľavou rukou za rameno, prehol som ho dozadu a pravou päťou som ho udel do sluchy, až klesol. Potom som vyskočil, vyhodil som si ho na plece a upaľoval som za Halefom. Na tých dvesto mužoch za sebou mi momentálne nezáležalo. Mal som ich vodcu, takže som sa ich neobával.

Urobil som niekoľko dlhých skokov a upaľoval som späť. Vtom sa za mnou rozľahol krik, a pred sebou som začul Halefa, ako volá na syna. Musel som napnúť všetky sily, lebo moji prenasledovatelia mohli bežať rýchlejšie ako ja so svojím bremenom. Podarilo sa mi uniknúť, ale keď som dobehol k našim ťavám, ležali ešte na zemi.

"Rýchlo do sedla, Halef!" vydal som povel. "A ber so sebou aj tohto zajatca! Uháňajte priamo na východ a asi po dvetisíc krokoch zastaňte!"

"A ty ešte nejdeš, sidi?"

"Musím zajať ešte jedného, budeme ho neskôr potrebovať ako posla."

Otec so synom ma poslúchli, a ja som zaľahol do piesku, aby ma prenasledovatelia nezbadali skôr ako treba. Vtom som začul rýchle kroky, blížil sa ku mne jeden zo Šeraratov, ktorý predbehol ostatných. Nič viac som nepotreboval! Zastal približne šesť či osem krokov odo mňa a načúval. Keďže nič nepočul, váhavo kráčal ďalej smerom ku mne. Zozadu naňho volali. Obzrel sa a odpovedal, pričom sa zvrhol ku mne chrbtom. Vyskočil som, chmatol ho za krk a osvedčeným loveckým úderom do hlavy som ho omráčil. Zachrčal a zrútil sa mi do náručia. Prehodil som si ho cez plece a niesol som ho preč, ani som sa pritom nijako mimoriadne neponáhľal, veď ďalší Šerarati ma ešte nezbadali, a okrem toho by ma určite hľadali presne opačným smerom. Keď som došiel k Halefovi a Karovi, môj druhý zajatec sa práve preberal z mrákot. Oni už medzitým zase zostúpili z tiav a prvého zajatca so spútanými rukami posadili medzi seba a hrozili mu nožmi, aby ani nemukol.

"Tu ho vidíš," povedal mu Halef. "To je on, o ktorom som ti hovoril, mocný a nepremožiteľný Kara ben Nemsí efendi. Slávny majiteľ týchto dvoch zbraní, z ktorých jedna môže vystreliť desať tisíc ráz za sebou a okamžite ťa pošle do pekla, po tvojom do džehenny, ak čo len mukneš alebo urobíš nedovolený pohyb."

"V tom si môžete byť istí," potvrdil som hadžiho hrozbu. "Ak však Šerarati budú mlčať a poslúchnu nás, tak sa im nič nestane a ešte dnes v noci sa môžu vrátiť k svojim. Ak nie, zasiahnu naše nože ich srdcia. Teraz prejdeme ešte o kúsok ďalej a potom sa dozvedia, čo od nich žiadam."

Spútali sme im ruky dovedna a takto museli kráčať pred nami, Kara a Halef nás nasledovali s ťavami. Zmenil som pôvodný smer, aby sme unikli prenasledovateľom. Hľadali nás na sever od skalných útesov, my sme ich však obišli, aby sme sa zastavili južne od nich.

Keď sme podľa môjho odhadu zašli už dosť ďaleko, museli si ťavy ľahnúť a Šeraratom som prikázal, aby si sadli. Potom som Halefa odvolal bokom, chcel som sa ho na všeličo povypytať. Zdržal som sa pritom akýchkoľvek výčítiek a videl som, ako mu odľahlo. Sebavedomý ako vždy, bezstarostne zišiel na ťave do údolia Bir Nufah, kde ho Šerarati obkľúčili a odzbrojili. Videli ho totiž, ako prichádza, a skryli sa. Halef bol prihrdý na to, aby zaprel svoje meno, ktoré vyvolalo medzi beduinmi obrovský jasot. Šejk Haddedinov, ktorým prisahali krvnú pomstu, bol pre nich vzácnou korisťou. O celi svojej lúpežnej výpravy mlčali, Halef však z jednotlivých mimovoľných výrokov uhádol, že tiahnu na Šammarov Lazafahov. Hoci na ich otázky udával, že je sám a bez sprievodu, neverili mu. Keď však ubehli hodiny a nik sa neukázal, predpokladali, že hovoril pravdu a odišli aj s ním. Po tejto informácii Halef pokračoval:

"A vieš, sidi, kto je tento muž?"

"Nie," pokrútil som hlavou.

"Tak počúvaj a čuduj sa! Je to syn Gaduba es Sahhara, starého čarodejníka Šeraratov, nášho najzarytejšieho a najkrvilačnejšieho nepriateľa, bodaj ho Alah spálil. Krvná pomsta mi vlastne prikazuje, aby som ho bez milosti zastrelil, keďže nosí meno Abú el Ghadab - Otec hnevu, svedčiac o tom, že nikoho zo svojich nepriateľov neušetrí."

"Čo mňa do toho? Nie je tvojím zajatcom, ale mojím a moje náboženstvo a múdrosť mi zakazujú preliať jeho krv."

"Urob teda, ako chceš. Viem, že to bude správne, pretože ťa poznám."

Rozviazal som druhého zajatca a oslovil som ho: "Počúvaj, čo ti teraz poviem! Som Kara ben Nemsí, kresťan a priateľ Haddedínov. Môžem svojou záračnou zbraňou postrieľať všetkých vašich bojovníkov, skôr než k nám doletí jedna z vašich guliek. Zajali ste môjho priateľa, šejka hadžiho Halefa Omara a chcete ste ho zabiť. Vyslobodil som ho a urobil som to sám, čím som dokázal, že sa vás nebojím. Mal by som vás zabiť, no pretože som kresťan, chcem vás pustiť na slobodu, pravdaže pod podmienkou, ktorú si teraz vypočuješ. Požadujem späť priateľovu ťavu a všetky veci, ktoré ste mu odňali. Vrátiš sa teraz do tábora, dovedieš ťavu a donesieš zbrane a všetky ďalšie veci. Ak to poctivo splníš, prepustíme Abú el Ghadaba a pôjdeme ďalej. Ak by si však mal nejaké bočné úmysly, tak ho zastrelíme. Od teraz do návratu ti dávam pol hodiny času. Ak sa dovedy nezjaviš, zomrie. A teraz choď!" Posol začal otáľať, no Abú el Ghadab mu rozkázal: "Ponáhľaj sa a urob, čo ti kážu! Môj život je hoden viac než voľajaká mizerná haddedínska ťava." Muž sa vzdialil. Aby sme nepadli do pasce, premiestnil som naše táborisko o hodný kus bokom. Spolu s Halefom, ktorý si vzal zatiaľ synovu zbraň, sme sa prikrádali ku skaliskám, až po to miesto, okolo ktorého musel posol prejsť. Kara ben Halef dostal príkaz, prísne strážiť zajatca.

Ešte neubehlo ani pol hodiny, a začuli sme pred sebou kroky. Odplazili sme sa trochu nabok a videli sme prichádzajúceho posla, ktorý viedol ťavu. Prešiel popri nás, ale nás nezbadal. Nik ho nesprevádzal, moja vyhrážka sa teda neminula účinkom. Vstali sme a dohonili sme ho.

"Tvoje šťastie, že si čestný!" oslovil som ho. "Daj sem, čo máš!"

Halef dostal späť všetko, čo mu vzali. Potom prepustil Šerariho a ubezpečil ho, že o pár minút bude slobodný aj jeho náčelník.

"Len či aj ty dodržiš slovo, efendi?" spýtal sa ma.

"Prac sa!" okríkol som ho. "Kara ben Nemsí ešte vždy dodržal slovo. Alebo ti mám podkúriť?"

Zmizol. Keď sme prišli k nášmu zajatcovi a jeho mladému strážcovi, rozviazal som Abú el Ghadabovi ruky a oznámil som mu:

"Dostali sme, čo som požadoval. Môžeš ísť."

Abú el Ghadab sa však nepohol z miesta, premeral si ma od hlavy po päty a spýtal sa:

"Skutočne ma prepúšťaš na slobodu?"

"Áno. A keďže sa správam k tebe čestne, očakávam, že nás ani vy nebudete hatiť v ďalšej ceste. Smerujeme k Bir el Halavijatu, k Studni slastí, a neželáme si, aby ste nás sledovali."

"My pokračujeme k Bir eš Šukru, k Studni vďaky, ktorá leží na východe, pretože chceme ísť ďalej do Akabt eš Šejtanu. Nemusíš sa teda báť."

"Báť? Nikdy som nepoznal strach."

Nato sa Šerari posmešne zasmial: "Vraj si nepoznal strach? Veľa som o tebe počul, ale to, čo sa o tebe rozpráva, je klamstvo. Všetka tvoja udatnosť by sa vyparila ako smrad proti udatnosti Šeraratov. Dnes si nám unikol, no nie navždy! Poznáš zákon krvnej pomsty? Je ako lev, keď raz drží korisť v pazúroch, nikdy viac ju nepustí. Dnešným dňom si padol do pazúrov šeba et thara, leva krvnej pomsty! Prisahám ti, že ťa čoskoro pohltí! Si stúpencom falošného boha a vyznávaš jeho syna, ktorý ako luhár a burič zomrel potupnou smrťou na kríži. Bol taký istý džaur, ako si ty a..."

"Dost!" skočil mu rozhnevaný do reči malý Halef. "Nevypovedz to ešte raz, lebo ja nebudem mať voči tebe toľko trezlivosti ako..."

"Ty? Trpaslík mizerný!" prerušil ho so smiechom Šerari. "Nie som už spútaný a ste mi ozaj len na smiech. Opakujem, zhltnie vás šeba et thar. Telo a krv džaura mu bude..."

Abú el Ghadab nedopovedal. Ozvalo sa mocné plesnutie, to malý, rozhnevaný hadži ho z celej sily švihol ťavím bičom po tvári a kričal:

"To máš za toho džaura, ty psí syn! Trúfaš si vysloviť to ešte raz?"

Zasiahnutý vykričal od bolesti, chytal si oboma rukami tvár a chvíľu tam nehybne a meravito stál.

Potom sa však vrhol dopredu a chcel zdrať Halefa. No viac ako tento jediný skok neurobil, pretože sa znova zapotácal dozadu pod ďalším úderom malého hadžiho. A to som stál pri ňom už aj ja, pritisol som mu na prsia skrížené ruky a reval som naňho:

"Ani krok ďalej, lebo ti rozmliždim rebrá, ty hnida! Nebojíme sa tvojho leva krvnej pomsty. A nech ťa tu už nevidím, lebo ináč prehovorí môj nôž!"

Takú som Abú el Ghadabovi vrazil, že spadol a prekoprcol sa. Potom sa zviechal, ale už sa neodvážil útočiť, iba vychrlil na nás prúd nadávok, a aj keď sme už odchádzali, ešte vždy sa rozliehal za nami jeho rev:

"Šeba et thar vás zhltnie... Šeba... et... thar... Šeba... et... thar..."

Jeho rev počuli aj medzi skalami. Šerarati si mysleli, že mu hrozí nebezpečenstvo, a hlasy, ktoré sa k nám približovali od chrbta, prezrádzali, že sa mu ženú na pomoc. Nemali sme sa ich čo báť, no popchli sme ťavy, lebo nám bolo už naponáhlo.

Ja som šiel prvý, ďalší dvaja ma nasledovali. Po chvíli na mňa Halef zavolať:

"Hej, sidi, ideš nesprávnym smerom, nesmieme predsa zabočiť až natoľko doprava!"

"Musíme," odvetil som, "pretože tam je Bir el Halavijat."

"Tam predsa nechceme ísť."

"Pravdaže nie. Musíme vystríhať Lazafahov pred Šeraratmi, ale tak, aby to tí nezvetrili. Preto som povedal pred čarodejníkovým synom, že zabočíme k Bir el Halavijatu. Chcel som prekabátiť Šeraratov, lebo len čo sa rozvidnie, určite sa vydajú po našich stopách."

"Chceš ísť až tam? To by bola priveľká okľuka."

"Poznáš predsa cestu?"

"Pravdaže."

"Vieš teda, že po pol dňa jazdy prideme k veľkej skalnej plošine, na ktorej ťavy nezanechajú stopy a môžeme zahnúť doľava bez toho, že by to Šerarati spozorovali."

"Správne, sidi. Opäť si mi podal dôkaz, že si pravdepodobne múdrejší ako ja."

"Len pravdepodobne?" smial som sa. "Nuž ja by som pravdepodobne nebol taký šikovný, že by som sa ako slepý hnal priamo medzi dvesto Šeraratov a dal sa im zajat', milý Halef!"

To bola jediná výčitka, ktorú Halef zlízol odo mňa za svoju neopatrnosť, aj to bol taký prešibaný, že na ňu neodvetil. Isté je, že by mu to nebolo prešlo tak hladko, keby som nebol bral ohľad na prítomnosť jeho syna.

Nezastavili sme sa celú noc a dopriali sme ťavám iba hodinu odpočinku.

Potom sme pokračovali ďalej, až kým sme nedošli ku skalnej plošine.

Na mieste, kde bol ozaj veľmi tvrdý podklad, sme zmenili doterajšiu smer. Úbohé ťavy mali dnes ťažkú robotu, pretože sme putovali až do neskorého večera, kým sme pri Bir Bahride, Chladnej studni, nenatrafili na predsunutý oddiel Lazafahov.

Ako Haddedínov nás veľmi priateľsky privítali, a keď sme im oznámili, že neprichádzame iba na priateľskú návštevu, ale prišli sme ich aj varovať pred prepadom, bolo privítanie už doslova triumfálne. Okamžite vyslali poslov k ďalším oddielom, aby ich upovedomili a stiahli sem. Dalo sa totiž očakávať, že Šerarati prídu k tejto studni, ako si pôvodne naplánovali.

Hneď ráno vyslali oproti nim zvedov, hoci nebolo pravdepodobné, že by sa priblížili ešte v tento deň, a v priebehu večera a noci prišli aj privolaní Lazafahovia, takže zhromaždili okolo päťsto bojovníkov. Zasadla vojnová porada, na ktorú prizvali aj nás. Ako vždy pri takýchto príležitostiach, usiloval som sa odvrátiť väčšie krviprelievanie, no všetky moje argumenty boli márne. Mali sme do činenia s pomstychtivými beduínmi, ktorí každú ohľaduplnosť považovali za slabosť. Bol som pre nich cudzinec, ktorému nemuseli prejavovať vďačnosť tak ako svojim príbuzným Haddedínom, ktorí ma poslúchali z vďačnosti. Aj statočný Halef ich síce presviedčal ako mohol, no nepochodil takisto ako ja.

Uzniesli sa, že Šeraratov obklúčia a všetkých, ktorí sa nevzdajú, zabijú. O osude zajatcov mala potom rozhodnúť rada starších. Pri neúprosnom postoji Lazafahov nemohlo byť pochybnosti o tom, aký ortieľ vynesú.

Keď sa vojnová rada skončila a osameli sme s Halefom, povedal mi:

"Viem, sidi, ako si proti tomu, na čom sa uzniesli títo bojovníci, a bol by som šťastný, keby si bol presadil svoj názor. Som v srdci kresťan, hoci verejne sa k tomu nesmiem hlásiť. Zhodili by ma ako Šejka a stratil by som všetok vplyv na Haddedínov, na ktorých môžem pôsobiť v kresťanskom duchu. Aby sme sa nemuseli zúčastniť na tej masacre, navrhujem, vyrazme odtiaľto ešte dnes a poďme rovno k Džebel Šammaru."

"To nesmieme urobiť."

"Prečo nie?"

"Po prvé, ako hostia Lazafahov sme povinní pomáhať im. Po druhé, nemáme ako odôvodniť, prečo chceme tak rýchlo odísť. Po tretie, stratili by sme tým úctu našich hostiteľov, ktorí by nám vyčítali nedostatok odvahy. A po štvrté, ak tu ostaneme a zúčastníme sa boja, možno sa nám predsa len podarí zmierniť krutosť a prispieť aspoň k tomu, aby zabili čo najmenej nepriateľov a radšej ich čím viac zajali."

"Máš pravdu, sidi. Teda ostaneme a hoci ako otec típnem strachom, predsa sa teším, že uvidím bojovať svojho syna. Určite sa nijakému nepriateľovi nezvrtnie chrbtom."

"Nepochybujem o tom, Kara však nemá ešte dostatok skúseností a ľahko sa dá strhnúť. Preto je tvojou a mojou povinnosťou nespustiť ho z očí a bdieť nad tým, aby sa zbytočne nevystavoval nebezpečenstvu."

Rovnako ako včera ubehol aj tento deň a po ňom nasledujúca noc. Na svitaní sa vrátili niektorí vyzvedači a hlásili, že Šerarati sa asi na niečo chystajú, pretože sa utáborili uprostred púšte len päť hodín jazdy odtiaľto.

Traja zvedovia ostali tam ako pozorovatelia. Onedlho prišli a oznámili nám, že nepriatelia vyrazili z tábora a vyslali vopred vyzvedačov, ktorí sa čoskoro objavajú. Nato sme urobili príslušné prípravy na privítanie Šeraratov.

Studňa sa nachádzala v mulde, ktorá od severu a západu, odkiaľ prichádzali nepriatelia, nebola prirodzene chránená, ale od juhu a východu bola do polkruhu lemovaná skalnými stenami. Za touto líniou sa skrylo toľko Lazafahov, že pri studni ostalo iba štyridsať mužov. Zvieratá, ktoré sa tam pásli, sa roztrúsili po okolí, takže Bir Bahrid poskytoval mierumilovný pohľad. Halef, Kara a ja sme sa držali v úkryte, lebo naša prítomnosť pri studni by mohla vzbudiť podozrenie.

Okolo poludnia sa ukázali dvaja jazdci, ktorí sa zvolna blížili k studni. Zavolali na Lazafahov, či by mohli dostať vodu. Dovolili im to. Ako sme sa neskôr dozvedeli, vydávali sa za spriateleneých Aneizehov, smerujúcich do Nefudu, napojili si kone a potom zase odišli. Keď ich už voľným okom nebolo vidieť, môj ďalekohľad mi prezradil, že opisali oblúk na západ a sever, aby Šeraratom, ku ktorým patrili, oznámili, že majú do činenia len so štyridsiatimi Lazafahmi a môžu teda poľahky ukoristiť niekoľko sto koní a tiav.

O hodinu sa od severovýchodu privlivali nepriatelia. Rútili sa na nás takou rýchlosťou, ako len vládali ich zvieratá. Pri ústí úžľabiny pozoskakovali z tiav a s prenikavým bojovým revom prúdili do muldy. No zároveň sa vpravo i vľavo vynorili spoza skál aj skrytí Lazafahovia. Šerarati od strachu zakolísali, a toto krátke zaváhanie stačilo, aby sa ocitli v úplnom obklúčení. Ten rev a zhon, čo zrazu prepukol! Blýskali sa nože, lámali sa kópie a ošpepy, praskali výstrely. Kara ben Halef sa s jasavým výskotom vrhol do najväčšej vravy, a ja s jeho otcom vzápätí za ním, aby sme ho ochránili. To sa nám aj podarilo, no výsledok bitky sme, bohužiaľ, nemohli ovplyvniť. Krv tiekla potokom, a keď sa boj víťazne skončil, ležalo na zemi dobre vyše sto mŕtvych Šeraratov. Ranených bez milosti prebodli alebo postrieľali. Hádám iba dvadsiatim sa pošťastilo dostať k svojim zvieratám a ujsť, ostatných zajali. Medzi zajatcami bol aj Abú el Ghadab, čarodejníkov syn. Miesto toho, že by boli orabovali Lazafahov, stali sa sami ich bohatou korisťou.

Medzi víťazmi a porazenými sa odohrávali neopísateľné scény. Vzdialili sme sa s Halefom a Karom, aby sme sa nemuseli na to dívať. Lazafahovia však čoskoro prišli po nás, pretože sa nám cítili zaviazaní za toto víťazstvo. Mali sme

prijat' ich vďaka a vybrať si podiel z koristi. Nevzali sme si nič. Zajatcom to, pravdaže, neušlo. Keď nás Abú el Ghadab zazrel, nadvihol sa, pokiaľ mu to dovolili putá, vypleštil na nás oči a hlasom, preskakujúcim od zúrivosti, zval: "Kara ben Nemsí, ten kresťanský pes! To on nás zradil, a šeba et thar, lev krvnej pomsty, ho za to zožerie! Nech ho Alah stresce, aj oboch Haddedínov, čo sú s ním!"

Tvár mu pretínali dve široké, krvou podbehnuté stopy po biči - vyzeralo to hrozne. Halef sa už neovládol, neudržal jazyk za zubami. Postavil sa pred čarodejníkovho syna a rozkričal sa naňho:

"Teba zožerie ten tvoj lev pomsty! Nám je len na smiech. Povedal si, vraj sa vás musíme obávať. Nie si už bojovník, ale zneuctený do smrti a ešte aj za hrob, lebo tvoja tvár nesie stopy môjho biča. Vyslúžil si si ich ako pes, ktorého sa ruka statočného muža nedotkne. Hanba na teba a posmech na tvojho šeba et thara, ktorému sa obráti žalúdok, skôr než ťa zhltnie!"

Odtiahol som rozhnevaného malého hadžiho, ktorý by si bol ešte ďalej uľavoval na duši.

Bolo po boji a mohli sme ísť ďalej bez toho, že by nás niekto obviňoval zo zbabelosti. Aj som sa teda poponáhlal - a ako rád! Nechcel som sa už zdržiavať na mieste, kde sa parilo k nebesiam z toľkej krvi, hoci nám nepriatelia poľahky mohli padnúť do rúk aj bez takejto masakry. Rozlúčili sme sa a pokračovali sme v ceste, na veľkom kuse nás však ešte sprevádzal čestný sprievod.

Keď sme po šiestich dňoch šťastlivo prišli do cieľa, správa o tejto udalosti nás už predbehla a vítali nás so všetkými náležitými poctami.

Nepomýšľam rozpisovať sa teraz zožiroka o Džebel Šammare. Nad týmto krajom vládne šejk, ktorý sa necháva titulovať aj knieža. Hlavné mesto Hail leží na výbežku Adša v úctyhodnej výške a týždeň nám poskytovalo príjemný a pohostinský útulok. Šejk sa krátko pred našim príchodom vydal na veľkú púť do Mekky. Zastupoval ho Hamed ibn Telal, príbuzný bývalého slávneho šejka Telala, ktorému tento kraj za veľa vďačil. Halefovi sa po porade s týmto mužom podarilo uzavrieť dohodu, ktorá bola pre Haddedínov veľmi výhodná. Tým, že sme prišli len v trojici, zaimponovali sme omnoho viac, ako keby sme boli doviedli so sebou sto bojovníkov. Za ten týždeň som pochodil pešo i v sedle krajinu krížom-krážom, všeličo som sa pritom dozvedel a bolo to nesmierne zaujímavé. Aj tak som sa však potešil, keď sme rokovania konečne uzavreli a mohli sa opäť vrátiť domov. Asi by sme sa tu boli ešte nejaký čas zdržali, no nechceli sme čakať na perzskú pútnickú karavánu, ktorá každoročne tiahne popri pohorí Sammar a o chvíľu mohla byť tu. Mal som s ňou z minulosti dostatočné skúsenosti, aby sa mi nežiadalo s ňou stretnúť. Hamed ibn Telal nás na rozlúčku hojne obdaril a dostali sme dvadsiatich jazdcov, ktorí nás mali dva dni sprevádzať.

Pretože sme sa chceli vyhnúť ďalšiemu stretnutiu so Šeraratmi, Hamed ibn Telal nám poradil, aby sme šli ponad Bir Lyneh. Počúvli sme ho a netušili sme, že sa ženieme priamo do ľavovej jamy. Nik neujde svojmu osudu, hovoria moslimovia, a našim osudom sa stal šeba et thar, lev krvnej pomsty, ktorým sa nám vyhrážal Abú el Ghadab...

Naše vaky s vodou boli už takmer prázdne, a tak sme sa tešili na Vádí Achdar, čiže Zelené údolie, pretože v dvoch tamjších studniach za strmými skalnými zrázmi tvoriacimi tiesňavu, so zrúcaninou starého hradu v úzadí, bola voda. Takéto zrúcaniny, pochádzajúce zväčša z predislamských čias, nie sú v arabských krajinách zriedkavosťou.

Neprekvapovalo ma, že vo Vádí Achdar stál kedysi hrad, pretože som poznal povest', podľa ktorej mala táto úžľabina súvisieť so západným vedľajším prítokom Eufratu. Vedel som tiež, že v období dažďov voda v údolí tak vystúpi, že sa dá v nej kúpať, ba dokonca aj plávať. Preto tie dve studne nikdy nevyschnú a preto je tu aj v horúcom ročnom období bohatá flóra, ktorá priťahuje rozmanité zvieratá, no medzi nimi, bohužiaľ, aj šelmy. Halef počul, že tu vraj videli aj levy.

Šli sme dopredu celú noc a potom ešte aj ráno. Pár hodín pred poludním vyrástli pred nami strmé skalné zrázy, medzi ktorými leží úžľabina. Tam, kde sú v púšti studne, treba rátať aj s ľuďmi, a pred týmito ľuďmi sa zvyčajne treba mať na pozore. Ponáhlal som sa teda dopredu, preskúmať okolie. Prišiel som k prvej studni a zistil som, že je voľná. Potom som vošiel ešte hlbšie do doliny, neodhalil som však ani jednu ľudskú stopu. Trochu som sa aj čudoval, núkalo sa však toľko všelijakých vysvetlení, že som sa upokojil a vrátil sa späť po Halefa a Karu. Keby som bol išiel ešte ďalej, až po druhú studňu, ktorá bola síce hlboká, ale celkom pod zrúcaninou, bol by som medzi zvieracími stopami našiel vysvetlenie, prečo sa teraz ľudia tejto doliny vyhýbajú.

Utáborili sme sa v kroví pri prvej studni, zložili sme ťavám sedlá, do syta sme sa napili a potom sme aj pre ne načerpali dostatok vody. Premáhala nás únava. Prikázal som, že kým dvaja budú spať, jeden bude strážiť a po dvoch hodinách sa vystriedame. Prvý stráž som si vzal ja, druhá padla na Halefa a tretia na Karu. Počas mojej služby sa nič neprihodilo. Keď môj čas uplynul, zobudil som Halefa a ľahol som si. Bol som veľmi ustatý, hneď som zaspal a začalo sa mi všeličo snívať. Arabský Morfeus mi splietal kadejaké nezmyselné sny. Napokon sa mi dokonca prisnilo, že nás prepadli beduíni. Počul som tichý šuchot plášťov, tlmené kroky, šeptavé hlasy a napokon výstrel - bol to iba sen?

Prudko som sa zodvihol a vtom priskočili ku mne už aj Halef a Kara. Výstrel skutočne zaznel a videl som, že nás obkľúčilo vyše sto Arabov, v ktorých som na svoje zdesenie spoznal Šeraratov. Kara na stráž zaspal, a tak sa mohli títo muži prikraďovať k nám a obkľúčiť nás. Ťavy či kone zanechali obďaleč, aby sme ich nepočuli. Videl som v ich rukách naše zbrane, ktoré nám nebadane ukradli. Nemohli sme klásť odpor a náš život nebol v ich očiach hoden ani za fajku dymu, keďže medzi nami panovala krvná pomsta. Zachrániť nás mohlo iba jedno - dať sa pod ochranu niektorého významného Šerariho.

Musel som sa rozhodnúť v okamihu - otvoriť oči, vyskočiť, odhadnúť nepriateľov a konať. Nemohli sme čakať, kým jeden z nich povie, že sme ich zajatci, lebo potom by bolo už neskoro. Museli sme prehovoriť prví. Dva kroky odo mňa stál veľmi dôstojný starý beduín. Nevyzeral na obyčajného bojovníka. Rýchlo som postrčil k nemu Halefa a Karu, chytil som sa jeho plášťa a zvolal som:

"Dakilah, ia šejk!"

To znamená: Som tvojím chránencom, ó pane! Ani jeden slušný Arab neodmietne nepriateľovi ochranu, ak vyriekne tieto slová a dotkne sa pritom jeho rúcha, čo je vlastne najdôležitejšie. Bude ho potom brániť s nasadením vlastného

života. Halef a jeho syn poznali tento zákon púšte práve tak dobre ako ja. Akokoľvek ich to prekvapilo, predsa mali toľko duchaprítomnosti, že nasledovali môj príklad. Obaja sa rýchlo dotkli jeho plášt'a a naraz zvolali: "Dakilah, ia šejk!" - Od tejto chvíle boli aj oni pod jeho ochranou.

Vôkol sa ozývali výkriky hnevu, že sme predbehli nepriateľa. Starec chcel mimovoľne cúvnuť, keď sme sa však ďalej držali jeho burnusa, povedal:

"Vaše papule boli rýchlejšie než moje ústa, a tak ste ma donútili vziať vás pod ochranu. Som Abú 'Dem, šejk Šeraratov, a beda tomu, kto by vám, mojim chránencom, skrivil čo len vlas na hlave! Vráťte im zbrane!"

Aká šťastná náhoda, že bol šejk! A keď som držal zase v rukách obe svoje zbrane, zdalo sa mi, že naša záchrana je už istá. Teraz sa vynorila už len otázka, či nás niekto z tejto bandy pozná. Len čo som si to pomyslel, pretisol sa jeden z nich dopredu a zakričal:

"Neprijmi ich pod ochranu, ó šejk! Sú to naši nepriatelia, ktorí nesmú ujsť krvnej pomste!"

"Krvnej pomste?" zopakoval starec.

"Áno. Muž s dvoma puškami je Kara ben Nemsí efendi, kresťan!"

"Mašalah!" odskočil od nás šejk.

"Ten malý je hadži Halef Omar, šejk Haddedinov. Pri Bir Nufahu sme ho zajali a tento džaur ho zachránil. Tretí bude asi jeho syn. Všetci traja nás zradili Lazafahom, takže sme potom pri Bir Bahride utrpeli porážku. Veď vieš, ako málo nás vyviazlo."

Nastala rozhodujúca chvíľa.

"Ia thar, ia thar, ia thar - ó, krvná pomsta, ó, krvná pomsta, ó, krvná pomsta!" kričali všetci vôkol a ruky siahali po zbraniach.

"Ia himaji, ia himaji - ó, ochrana, ó, ochrana!" kričal som do toho, a Halef so synom ma podporovali.

Šejk kývol rukou a okamžite zavládlo ticho. Obrátil sa ku mne:

"Si skutočne Kara ben Nemsí efendi, kresťan?"

"Áno."

"Tento je hadži Halef Omar, šejk Haddedinov, a tamten jeho syn?"

"Áno."

"Opovažuješ sa to priznať?"

"Nikdy neklamem. Zapierať by bola trúfalosť."

"Ako to?"

"Nevieš, že chránenec stráca ochranu, keď oklame svojho ochrancu?"

"To je pravda. Počul som, že si v Džezirehu a u Kurdov vykonal mnoho veľkých skutkov. Ako môže Alah obdať džaura takou silou, šikovnosťou a odvahou?"

"Alah je pán a otec všetkých ľudí, váš aj náš. Prečo robíš medzi nami rozdiely podľa viery? Dnes na tomto mieste platí zákon: ty si ochranca, a my chránenci. Alebo sa azda slávny šejk Šeraratov tak bojí svojich poddaných, že chce odvolať ochranu, ktorú už poskytol?"

Bola to vyzývavá otázka. Šejk namosúrené stiahol obrvy a odvetil:

"A keby som to urobil?"

"Tak by si potupil svoje meno na večné veky."

"Ale vy by ste boli stratení!"

"Nie, kdeže!"

"Hovoríš ako šialenec!"

"Hovorím ako muž, ktorý vie, čo chce. Keď ti o mne rozprávali, tak si iste počul aj o mojej zázračnej zbrani?"

"Povráva sa, že môžeš v jednom kuse strieľať bez nabíjania a že ani jedna tvoja guľka neminie cieľ. Neverím tomu."

"Hneď uveríš. Odráťajte sto krokov a zapichnite do zeme vedľa seba desať kopijí! Zasiahnem všetky bez nabíjania, v jednej rovine od špica."

Moja sebavedomá reč vyvolala všeobecné mrmľanie. Šejk sa zvrhol a potichu sa radil s najbližšími okolo seba. Halef mi pošepol:

"Ak pristanú, tak sme vyhrali, sidi!"

Po krátkej chvíli sa šejk znova obrátil ku mne a povedal:

"Nech je po tvojom, ale iba pod jednou podmienkou."

"Povedz mi ju!"

"Ak netrafíš tak, ako si povedal, ruším svoju ochranu."

"Súhlasím," odvetil som pokojne, hoci som si uvedomoval, čo tým riskujem.

Ak čo len jedna guľka poletí vedľa, ocitneme sa uprostred toľkých nepriateľov odkázaní na seba. No poznal som svoju pušku a spoliehal som sa na ňu, aj keby ma šejk dobehol. Do tejto zlej situácie sme sa pred chvíľou dostali len preto, lebo nám v spánku vzali zbrane. Odráťali kroky a zapichli do zeme kopije. Potom sa všetky zraky s očakávaním upreli na mňa. Namieril som a zdanlivo nedbalo som chytro vystrelil z henryovky desať rán. Všetci sa bežali pozrieť. Tu Halef povedal:

"Sidi, všetci tam utekajú a ostali sme sami. Teraz by sme mohli ujsť."

"A o chvíľu by nám boli v päťach. Nie, ostaneme. Len si pomysli, koľko by nám trvalo, kým by sme postavili ťavy na nohy!"

"Máš pravdu, nedá sa to."

Kopije vytiahli zo zeme. Putovali z rúk do rúk a ozývali sa hlasné výkriky obdivu. Medzitým som sa odvrátil a nenápadne som dobil desať nábojov, ktoré som vystrelil. Videl som, že oči Šeraratov sa upierajú na mňa síce

nepriateľsky, ale s úctou. Šejk znova pristúpil ku mne, premeral si ma od hlavy po päty a vyhlásil:

"Reči o zázračnej zbrani neklamú. Všetkých desať guliek zasiahlo kopije, jedna ako druhá. Akýže džin urobil túto zbraň?"

"Bol to džin z Ameriky a volal sa Henry."

"Potom však musia byť v tej Amerike mocnejší džinovia ako u nás. Stojíte pod mojou ochranou, a kým ste pri mne, nemôže sa vám nič stať. No keďže medzi nami a vami panuje krvná pomsta, musí rozhodnúť rada starších, čo s vami ďalej."

"A o čom by tak mala rada rozhodnúť? Predpokladám, že sme pri tebe v bezpečí?"

"Ako sa presvedčíš, táto bezpečnosť platí nanajvýš na dvakrát sedem dní. Potom vás musím prepustiť. Ak zhromaždenie vynesie mierny ortieľ, odoberie vám zbrane, dá vám náskok, ale budú vás prenasledovať. Ak vás dochytia, prídete o život. Nerobte si nádeje, že vám ho darujeme a uspokojíme sa za to s dijev, s cenou krvi. Volám sa Abú 'Dem, Otec krvi, a ak by sa obyčajný bojovník aj mohol za preliatu krv vykúpiť, takí ľudia ako vy musia za to zaplatiť životom."

"Kedy sa zide rada starších?"

"Len čo dorazia moje hlavné sily, my tvoríme totiž len predný voj. Musíme byť opatrní, kým si napojíme zvieratá, pretože tu je..."

Abú 'Dem sa zháčil.

Spýtavo si nás premeral a pokračoval:

"Spali ste, keď sme sem prišli. Dokedy ste chceli ostať pri tejto studni?"

"Do zajtra rána," odvetil som.

"Allah akbar - Alah je veľký! Do zajtra rána! Naozaj neviete, aké nebezpečenstvo vám tu hrozí?"

"Nie."

"Allah kreim - Alah je milosrdný. Zachránil vás pred istou smrťou. Skutočne neviete, že..."

Znova sa odmlčal, akoby mal na jazyku čosi, čo by nám mal radšej zatajiť. No aj tak by nemohol pokračovať, pretože pri ústí do vadí sa práve strhol hluk a zhon, tislo sa sem množstvo zvierat, ozývali sa výkriky. Prichádzal veľký oddiel jazdcov na koňoch a ťavách. Na čele sa niesol starec, ktorý vyzeral veľmi odpudzujúco. Pod haikom, odhrnutým dozadu, bolo vidieť, že má telo ovešané amuletmi. Na šiji ťavy a na sedle sa mu opálali všelijaké vypchaté zvieratá a exotické predmety. Jazdec mal hlboko vpadnuté, prefíkané malé oči. Nos mu trčal dopredu ako supí zobák a bezzubé ústa o to viac ustupovali dozadu. Neuveriteľne dlhá a vyziabnutá postava sa knísala na ťave z boka na bok. Zelená farba turbanu prezrádzala, že sa považuje za následníka Prorokovho. Len čo som ho zočil, povedal som si, že to musí byť Gadub es Sahhar, čarodejník, a nemýlil som sa. Akú úctu požíva u Šeraratov, bolo vidieť aj podľa toho, že sa mu všetci hrnuli oproti a chválili sa, akú veľkú rybu ulovili.

Keď to počul, vyrazil víťazoslávny škrek a okanžite sa zošuchol dolu z vysokej ťavy, bez toho, že by jej dal napred kľaknúť na kolená. Pribehol, divo zagúľal na nás očami a zreval na mňa:

"Ty si teda ten kresťanský pes, ktorému vďačím za zajatie svojho syna a jeho istú smrť? To si odpykáš! Nech tvoja duša trčí v tebe ako rozžeravený železný šíp a telo nech ti blčí ako ničivá žiara, čo obieha okolo slnka. Nech ti útroby po jednom vyškľbávajú z vnútra a..."

"Ticho!" zahriakol som ho hromovým hlasom. "Som pod ochranou, ako sa ma odvažuješ urážať?"

"Pod ochranou?" vybuchol. "A ktože je tvoja ochranca?"

"Ja," vyhlásil šejk.

"Čo? Ako to? Ty? Ako sa odvažuješ vziať pod ochranu ľudí, ktorí sú našimi smrteľnými nepriateľmi?"

"Ako sa odvažujem?" schladil ho šejk pyšne. "Čo sa ty staráš do odvahy Abú 'Dema, šejka Šeraratov? Odkedy mi rozkazuješ, čo smiem, alebo nesmiem? Títo muži sa dotkli môjho rúcha a zvolali: Dakilah, ia šejk! Veľmi som zvedavý, kto sa mi opováži tvrdiť, že ich nesmiem vziať pod ochranu!"

"Kto iný, ako ja! A rád by som vedel, kto sa mi opováži odporovať. Zvolám naňho všetkých zlých duchov zeme i pekla!"

Tu sa šejk obrátil k svojim mužom a zvolal:

"Rozhodnite vy, bojovníci Šeraratov, kto má pravdu, on, alebo ja! Musím vziať zajatcov pod ochranu, či nie?"

Abú 'Dem nedostal odpoveď. V duchu mu jeho ľudia museli dať za pravdu, nikto sa však neodvážil ozvať proti čarodejníkovi, pretože sa báli jeho kúzla. Čarodejník sa posmešne zarehotal a vysmial sa šejkovi:

"Počuješ niečo, ó, šejk, hihhihi - počuješ jediné slovo? Títo psi udreli bičom po tvári môjho syna pri Bir Nadahfe, a on im za to pohrozil pomstou šeba et thara, leva krvnej pomsty, leva..."

Gadub es Sahhar sa zrazu strhol a zatváril sa, akoby dostal nejaký geniálny nápad. Prebehol po nás zlomyseľné víťazoslávnym pohľadom, potom priateľsky oslovil šejka:

"Samozrejme, že ti nik neupiera tvoje právo, ó, šejk, ak ti ho totiž prizná rada starších. Daj zvoláť staršinov, nech rada zasadne, a to hneď. Vypočujme si hlasy mužov, ktorí majú rozhodnúť o týchto psích synoch. Nemôžeme strácať čas, pretože už zajtra ráno musíme vyraziť k Lazafahom, aby sme vyslobodili našich synov a bojovníkov a pomstili ich."

Gadub odcvával osobne zvolávať radu starších. Tu šejk pristúpil k nám a potichu povedal:

"Tuším, aké má Sahhar úmysly. Dal som vám slovo a chcem ho dodržať. No proti šeba et tharovi som bezmocný.

Domnievam sa však, že patríte k mužom, ktorí sa neboja, a vaše zbrane sú lepšie ako naše. Nech sa stane vôľa Alahova!"

Naša situácia sa navidomoči zhoršila, odkedy sa tu zjavil čarodejník. Šerarati aj predtým prechovávali voči nám nepriateľstvo, no predsa ich ovplyvňovalo šejkovo rytierske správanie. Teraz ich však bolo omnoho viac a starý Gadub es Sahhar mal na nich väčší vplyv ako šejk. Upieralo sa na nás oveľa viac nepriateľských pohľadov ako predtým, ibaže sme sa ich predbežne nemuseli báť, lebo do osudného výroku džemmy nesmel na nás nikto siahnúť.

Obďaleč od nás zasadlo dvanásť starcov na poradu. Džemma prebiehala dôstojne. Len jeden sa dal vo svojom rozčúlení strhnúť viac, než prikazovala obyčaj. Bol to opäť čarodejník, ktorý sa neprestajne zadrapoval do ostatných. Sedeli sme vedľa seba, tesne obklopení bojovníkmi.

Preto Halef celkom stíšil hlas, keď sa ma spýtal:

"Tušíš, sidi, aký rozsudok nad nami vynesú?"

"Áno. Ide pravdepodobne o levy, ktoré sú v úžľabine."

"Alah! Levy? Jeden lev?"

"Nie jeden, ale viacero, pretože v tomto období majú už mláďatá."

"Spomínal som ti, sidi, že sa tu už vyskytovali levy. Je teda celkom možné, že tu zasa nejaké sú, tamto v starej zrúcanine si nájdú hocikolko úkrytov. Ale čo to má spoločné s nami?"

"Pravdepodobne veľmi veľa. Videl si čarodejníkovu víťazoslávnu tvár, keď hovoril o levovi krvnej pomsty?"

"Áno, zdalo sa, akoby mal z toho veľkú radosť."

"Radosť nad našou istou záhubou."

"Ty si myslíš, že nás predhodia levovi?"

"Priamo predhodiť nás nemôžu, lebo by nás najprv museli poviazať, a to by som si so svojou henryovkou ozaj vyprosil. Kým ju mám, odmietnem akékoľvek rozhodnutie rady starších, ktoré by nám nedávalo nádej na vyslobodenie. Tuším, že o slobodu a život budeme zápasit' s levmi."

"Podujmeš sa na to, sidi?"

"Najprv by som chcel počuť, čo ty na to."

"To si predsa môžeš domyslieť. Aká hrdá by na svojho Halefa bola Hanneh, tá najlepšia a najnádhernejšia žena, keby som jej doniesol kožu, v ktorej dokonil dni svojho života lev!"

"A tvoj syn?"

Kara dosiaľ nepovedal ani slova. No teraz odvetil:

"Ó, sidi, moje srdce napĺňa hlboký smútok. Ja som na vine, že nás zajali, pretože som zaspal, keď som mal bdieť."

Vďačne by som zápasil aj s desiatimi levmi, len aby som znova získal tvoju dôveru."

"Nepripúšťaj si to až tak veľmi k srdcu, milý Kara," utešoval som ho. "Bol si príliš unavený. Moju dôveru si nestratil, a pokiaľ ide o naše zajatie, myslím, že sa čoskoro skončí. Ak sa splní môj predpoklad, že by sme mali bojovať s levom, pristúpim na to len vtedy, keď nám sľúbia za to nielen život, ale aj slobodu. Neurobím to zo strachu pred Šeraratni, ale hlavne z loveckej vášne, pretože oboje, slobodu aj život, by som si trúfol obrániť aj bez zápasu s levmi, za pomoci mojej opakovačky. No pozrite, zdá sa, že sa rada skončila a idú po nás!"

Medzi členmi džemmy vznikla tma-vrma. Šejk sa zdvihol, pristúpil k nám a oznámil:

"Rada starších rozhodla o vašom ďalšom osude. Keby sme bývali v našom duare, držal by som nad vami ochrannú ruku štrnásť dní. Sme však na pochode a nemôžeme vás vziať so sebou. Ochraňujem vás teda len dovtedy, kým sa nachádzame v tomto vadí, a to je iba dnes. Vlastne by som vám už nemal nič povedať, lebo si to vymienil čarodejník. Pretože však viem, že vás chce zastrašiť, ako váš ochranca si považujem za povinnosť vyjadriť sa v náznakoch tak, aby ste si z toho mohli urobiť správne závery."

Keďže urobil krátku pauzu, chytro som poznamenal:

"Sme ti povďační za tvoju dobrotu, ó, šejk, musím ti však povedať, že nepatríme k tomu druhu ľudí, ktorí sa dajú zastrašiť. A už rozhodne nie starému Sahharovi. Môžete si o ňom myslieť, čo chcete. Ja však poznám jeho kumšty lepšie ako vy a viem, že všetko, čo vám predvádza, je celkom obyčajný podfuk."

Abú 'Demovi sa pri týchto slovách trochu rozjasnila tvár a povedal:

"Ako počúvam, Alah ťa obdaril zdravým rozumom. Žiaľ, moji Šerarati nemajú ten istý dar, a keď vás aj nenávidím za to, že ste našich bojovníkov zradili Lazafahom, predsa by som sa vám chcel poďakovať, že je medzi nimi jeden, ktorého návrat od Lazafahov si neželám."

"Nemusiš ho menovať. Je to Abú el Ghadab, čarodejníkov syn."

"Mašallah! Odkiaľ to vieš?"

"Poznám tvoj vzťah ku Gadubovi es Sahharovi lepšie, ako si myslíš."

"Keď ho naozaj poznáš, tak pred ním o tom nehovor! Počul som, že si zastrelil 'pána s veľkou hlavou', celkom sám a uprostred noci. Zdalo sa nám to vylúčené, lebo keď my chceme zložiť 'škrtiča stád', tiahneme proti nemu v sile mnohých bojovníkov za bieleho dňa. Keby sme to urobili v noci, všetkých by nás zožral."

"V tom je ten rozdiel medzi vami a nami. Naozaj udatný muž musí mať odvahu postaviť sa levovi tvárou v tvár sám a hoc aj v noci."

"To utišuje výčitky môjho svedomia. Prezradím vám, že dnes v noci vás čaká zápas s dvoma levmi, ktoré majú pravdepodobne mladé. Hrozné pomyslieť: traja ľudia proti dvom obrovským levom, ktoré sú ešte desať ráz strašnejšie, lebo si bránia mláďatá."

"Nerob si o nás starosti. My sa nebojíme. Mimochodom, nič si nám neprezradil, pretože sme tušili, čo plánuje starý čarodejník. Je to od neho veľmi prefikané. Ak nás levy premôžu, tak sa nám pomstil. Ak zvíťazíme, čo, pravda, považuje za vylúčené, tak oslobodíme toto krásne vadí a všetkých vás od krutých nepriateľov, za zneškodnenie ktorých by ste museli zaplatiť životom mnohých vašich bojovníkov. Už odkedy sídli lev so svojou družkou tu v údolí?"

"Tri týždne. Takmer každú noc si odnesie koňa alebo ťavu! Nech ho Alah skára!"

"Kde sa upelešil?"

"Tam hore, na veľkom hoš el harab, na dvore zrúcaniny. Každý večer zide aj so samicou dolu do vadí, napiť sa zo zadnej studne. Ale teraz podťe, mám vás doviest' pred džemmu!"

Zaviedol nás pred radu starších, ktorej rozsudok sme si mali vypočúť postojáčky. Ja som si však celkom nevšímavo

sadol. Halef a Kara nasledovali môj príklad. Čarodejník sa na nás zlostne osopil:

"Ako sa opovažujete sadnúť si pred radou starších? Vy ste..."

"Mlč!" prerušil som ho, aby som mu hneď na začiatku ukázal, že si z neho nič nerobím. "Rád by som týmto ctihodným mužom preukázal úctu, ktorú k nim prechovávam. No pretože si tu ty, tak sme si sadli. Vieš vôbec, kto som ja a čo znamenám doma, pred svojím národom? A kto si ty? Si proti mne iba bezočivá mucha, čo si myslíš, že svojím bzúčaním a hučaním môže nastrašiť leva."

Čarodejníková ruka siahala po noži a zreval na mňa:

"Džaur! Poznáš moju moc nad všetkými duchmi zeme i podsvetia. Stačí, aby som kývol rukou, a padneš mŕtvy na zem!"

"Tak to urobí!" zasmial som sa. "Mne nenaženieš strach, pretože ťa poznám. Si obyčajná sprostá papuľa, gaššaš - kaukhar, s ktorým by som sa ani nedal do reči, keby ťa títo ctihodní starci neboli poverili, aby si mi oznámil ich rozhodnutie."

Rozzúrený vyskočil a skríkol:

"Bojovníci Šeraratov, zastrelte ho, toho smradľavého šakala!"

Hoci nik nesiahol po zbrani, skočil som za najbližší balvan, uchopil som henryovku a zvolal som:

"Kto sa odváži zodvihnúť ruku proti nám? Vidíte, že tu ma žiadna guľka nezasiahne, zato moja zázračná zbraň okamžite usmrť každého, kto by vztiahol ruku na niektorého z nás!"

Napäto som sledoval, s akým strachom a náhlivosťou beduíni odskočili, aby som ich nemohol zasiahnuť. Čarodejník zmĺkol. Starci sa medzi sebou potichu rozprávali. Potom na mňa šejk zavolať:

"Neboj sa, efendi! Ešte ste pod mojou ochranou, a do zajtra rána sa vám nič nestane."

"Nezmysel! Nie my sa vás máme čo báť, ale vy nás. Nepohnem sa odtiaľto a nepustím z ruky zázračnú zbraň. Kto nás čo len slovom urazí, tomu vpálím guľku do hlavy. Teraz mi povedzte, ako sa uzniesla džemma, ale stručne! Na veľkohubé reči nie som zvedavý!"

Z okolitých pohľadov, ktoré sa na mňa upierali, som zistil, že moje rázne vystupovanie zapôsobilo. Džemma sa opäť potichu radila, potom sa čarodejník obrátil ku mne, ale už celkom inak ako predtým:

"Uznesenie džemmy ktoré som ti chcel pôvodne vysvetliť, no teraz ti ho poviem len stručne, znie nasledovne: Hore na dvore zrúcaniny sídlia duchovia, ktorí sa nechcú vzdialiť z vadí. Dnes v noci máte s nimi zápasť. Ak nám dáte slovo, že neujdete, ostanete až do súmraku u nás, akoby ste neboli zajatcami. Potom pôjdete hore, do hradného dvora. Rozložíte si oheň a zotrváte tam do zajtra rána. Ak vás duchovia nezadrhnú a zídete dolu, tak ste slobodní."

"To je všetko?" spýtal som sa.

"Áno."

"Prijmame vaše podmienky. Keď sa deň schýli k západu, vystúpime na dvor zrúcaniny, rozložíme oheň a do zajtra rána budeme bojovať s duchmi. Džemma mi však musí odprisať, že v tom prípade, ak ráno živí a zdraví zídeme dolu, budeme slobodní a môžeme nehatene odísť!"

Keď zložili požadovanú prísahu, cítil som sa istý, znova som zložil zbraň a šiel som k svojmu druhom. Musel som pri tom prejsť popri čarodejníkovi, ktorý sa predsa len nezdržal a škodoradostne ma podpíchal:

"Ste stratení, pretože v duchu už počujem rev šeba et thara, ktorý vás zožerie!"

"Daj si pozor, aby nezozral teba!" odsekol som. "Lev krvnej pomsty požiara len kresťanov, ktorých Boh nemá tú moc, aby ich ochránil. Mne však stačí zodvihnúť ruku, a ujde predom mnou."

"Nerúhaj sa! Tým, že sa vyvyšuješ nad Boha kresťanov, páchaš hriech, ktorý ti nemôže byť odpustený."

"Nech ma teda potresce!" zarehotal sa Gadub posmešne. Každý sahhar dokáže viac ako on." Zdesene som mu položil ruku na plece. "Kiež ťa všemohúci a spravodlivý Boh nezavalí za to balvanom, ktorý by ťa rozdrvil! Ide z teba hrôza. Vyhlásil si, že máš moc nad všetkými duchmi zeme i podsvetia. Prečo teda duchovia hore v zrúcanine nechcú pred tebou ustúpiť a prečo ich máme vyhnať my? Preto, lebo sám nič nezmožeš a bojíš sa tam ísť, aby si odohnal duchov. Ja ako kresťan sa nemusím báť nijakého džina. Zajtra ráno v dobrom zdraví zídeme z hradu a ukážeme vám všetkých duchov, ktorých sme hravo premohli."

"Si zaslepený!" hromžil. "Džaur, ktorý patrí do pekla! Tvoji spoločníci nie sú lepší ako ty, a preto ich stihne tá istá záhuba. Môj syn vám povedal, že vás zhltnie šeba et thar, a táto veštbá sa dnes večer splní. Nájdem zvyšky vašich kostí a pomyslíme si, že nepatrili ľuďom, lež prašivým psom, ktoré pre nečistotu odohnali od stanov."

Svrbeli ma dlane, ale som sa premohol a nič som nepovedal.

Halef sa však neovládal, vytiahol spoza pása bič, pristúpil k Sahharovi a zvolal:

"Ku komu nás to prirovnávaš? K prašivým psom? Mám ti za tú urážku vytáť bičom, ako som už učinil na tvári tvojho syna? Keď tvoja veľká moc spočíva len v tom, že sa vysmievaš zajatcom a rúhaš sa Bohu, tak to nebudú naše kosti, čo sa nájdu, ale tvoje. Boh ťa bude súdiť. A tak ako som predpovedal tvojmu synovi, že nie nás, ale jeho zožerie šeba et thar, tak hovorím aj tebe, že ťa zahubí jeho pomsta. Pomysli si na moje slová, pretože ja som hadži Halef Omar ben hadži Abul Abbas ibn hadži Davud al Gossarah, šejk Haddedinov z kmeňa eš Šammar."

Gadub už-úž výhražne siahla po noži, no vtom ho obkľúčili múdri muži z kmeňa Šeraratov a šejk ho veľmi vážne napomenul, že odteraz nestrpí, aby ďalej urážal jeho chránencov. Odtiahol som Halefa, takže sa to, našťastie, neskončilo tak zle, ako sa dalo očakávať.

Udatný hadži sa dal strhnúť svojím hnevom a stál pred Sahharom ako sám Prorok. Nik netušil, že jeho bojovná reč bola skutočne prorocká. Neskôr sme sa o tom presvedčili s posvätnou bázňou.

Čarodejník zosnoval na večer veľmi zákerný plán. Keď lev musí živiť mláďatá, je ešte stokrát nebezpečnejší. V nočnej tme by sme sa boli mohli pred ním skryť a iste mu aj uniknúť, keby sme mali taký úmysel. Lenže nám dali podmienku, že musíme celú noc klásť oheň, a keďže sme nemohli dvor opustiť, tak nás lev musel spozorovať a napadnúť. Treba poznamenať, že dojčiaci levica iba zriedka opustí svoje dúpä. Lev musí živiť ju aj mláďatá a niekedy zďaleka vláči

korisť k pelechu, z ktorého sa levica zvyčajne vzdiali len, keď sa ide napiť. Pravda, kto jej vtedy príde do cesty, pre toho je ešte nebezpečnejšia ako jej 'pán s veľkou hlavou'.

Šerarati sa nám síce vyhýbali, nesprávali sa však k nám nepriateľsky. Už teraz pozerali na nás ako na mŕtvych mužov a pocity, ktoré k nám prechovávali, boli zmesou kmeňovej nenávisti, súcitu i obdivu. Iba šejk nás občas vyhládaval a stratil s nami vľúdne slovo. Voľný čas som využil na to, aby som dal Halefovi a Karovi ponaučenia, ako sa majú nastávajúcu noc správať. Pritom sme si všimli, že Šerarati zbierajú raždie - keďže vo vadi bola voda, rástlo tu aj krovie.

Asi hodinu pred súmrakom nás Abú 'Dem vyzval, aby sme sa vydali na cestu. Mienil so svojimi ľuďmi ostať pri veľkej vatre vedľa studne, cítil sa istý, veď levy mali zožrať nás. Šejk nás chcel osobne odviesť k zrúcanine aj s viacerými Šeraratmi, ktorí poniesú raždie. Neprejavil tým nijakú mimoriadnu odvahu, pretože lev vychádza z brlohu len v noci, a cez deň sa dá vylákať jedine hádzaním kameňov a veľkým krikom.

Prešli sme dlhou úžľabinou až po hornú studňu, kde sme podľa zreteľných stôp zistili, že tu naozaj majú levy napájadlo, no nedali sme na seba nič znať. Potom sme stúpali strmo pomedzi skaly, a Šerarati nemohli skryť svoj strach. Napokon sme došli k vysokému, na mnohých miestach prebúranému múru, cez ktorý viedla teraz rozvalená brána. Tu zhodili batohy raždia a šejk oznámil:

"Za týmto múrom sa nachádza dvor, ktorý do rána nesmiete opustiť, a tu je drevo na oheň. Nech vás Alah ochraňuje!" Odišli, ale jeden sa ešte na chvíľku pristavil a povedal: "Sahhar odkazuje, že vám želá dobrú noc a po nej dobré ráno v bruchu šeba et thara."

"Nech si sám dáva pozor pred tým bruchom! My sa tam nezmesíme," posmieval sa Halef. Nato muž rýchlo vzal nohy na plecia. Opatrne som vkročil do brány a nazrel do dvora. Múry, tvoriace veľký obdĺžnik, obrastalo krovie a na zadnej strane viedla ďalšia rozvalená brána do vnútra zrúcaniny. Levy sa upešili tam dnu, a nie vo dvore. Na prvý pohľad mi to prezradili neomylné stopy. V pravom bočnom múre, prerútenom asi v polovici, sa navršilo vysoké rumovisko, ktoré nám núkalo výbornú pozorovateľňu. Keď bude dolu horieť oheň a my sa usadíme hore, určite sa nijaký lev neodváža cez plamene k nám. Trvalo nám dosť dlho, kým sme vystúpili na hrad, preto sme hneď prešli k rumovisku, prichystali sme hľbku raždia na podpálenie a ostatné drevo sme vyvliekli až navrch, kde sme sa čo najpohodľnejšie usalašili. Už sa zmrákalo a o chvíľu padla tma. Keďže lev vychádza až neskôr, s ohňom sme ešte otáľali. Okolo deviatej som zliezol dolu, podpálil som drevo a znova som vystúpil hore. Zaľahli sme vedľa seba, nabitú pušku v rukách, kedy-tedy sme prihodili na oheň drevo a čakali sme, kedy sa zjaví kráľ zvierat.

Srdce mi bilo pokojne. Halef bol síce nervózny, ale rozhodne sa nebál. Kara, smelý mládenec, neprejavoval ani najmenšiu známku vzrušenia. Obaja vedeli, že smú vystreliť iba na môj pokyn a mieriť len na oko.

Keď hovorím, že som nemal strach pred levmi, nechcem sa zbytočne vyťahovať. A som presvedčený, že ani Halef a jeho syn sa nebáli. Ak niečo pociťovali, tak hádam iba čosi, čo sa nazýva loveckou horúčkou. Nik, kto poznal Halefa, nepochyboval, že vie zaobchádzať so zbraňou, a vytrvalým cvičením dosiahol, že aj Kara ben Halef, napriek svojej mladosti, bol dobrý strelec. Ak ma teda niečo znepokojovalo, tak to boli iba možné následky dnešného veľmi studeného počasia.

Arabské vnútrozemie si ľudia predstavujú ako krajinu, kde ustavične páli slnko; lenže to vôbec nie je tak. Tepelné výkyvy medzi dňom a nocou sú aj v lete také veľké, že kto na ne neprivykol, môže pri týchto rýchlych zmenách nebezpečne prechladnúť. V zime a na jar klesne teplota často tak hlboko pod nulu, že pri tamojšom ľahkom oblečení v noci človeka často trasie od mrazu. Zavše dokonca aj sneží. Na náš výlet sme sa teda vybavili aj teplými prikrývkami, no na dnes večer sme si ich nevzali, lebo pri boji s levmi sme sa museli voľne pohybovať a nemohli sme sa zakrútiť.

Bolo tak citeľne zima, že som nemal istotu, či sa niekomu pri mierení nezatrasie ruka. Ľahko si domyslieť, aký nebezpečný mohol byť pre nás nepodarený výstrel. Preto som poprosil svojich spoločníkov, aby sa veľmi sústredili, načo ma ubezpečili, že sa v rozhodujúcej chvíli ani nezatrasú.

Ponad dvor nepreletel ani závan a iba slabý praskot plameňov prerušoval hlboké ticho. Uplynula hodina a po nej skoro celá ďalšia. Ako skúsený lovec som sa nespoľahol iba na oči a uši, ale ešte skôr na čuch - a konečne som zacítil štipľavý pach, príznačný pre výpary väčších šeliem.

"Pozor! Prichádza, zacítil som ho!" pošepl som priateľom, priložil som medveďobjíku k lícu a zamieril som zrak na druhú bránu. Čosi odtiaľ vyšlo, alebo sa mihol iba tieň, na chvíľu to nehybne zastalo, ale hneď aj zmizlo smerom k náprotivnému bočnému múru. Vzápätí sme počuli padať kamene.

"Čo to bolo?" spýtal sa Halef ticho.

"On alebo ona, nerozoznal som," odvetil som mu. "Nemali sme šťastie. Zviera sa zľaklo ohňa a prešlo cez múr dolu k studni. Všetko preto, že musíme klásť ten hlúpy oheň! Keby bola tma, lev by tu teraz ležal s guľkou v hlave."

"Zase prichádza!"

"To je moja nádej. Napnime teraz všetky zmysly, aby sme ho neprepásli!"

Prešla krátka chvíľa. Vtom sa asi v polovici brala rozľahol dunivý rev, ktorý Arabi nazývajú rra'd, po našom hrom. Akoby sa pod nami zatriasla zem, ako pri zemetrasení.

"To nie je ona, ale on," šepol som. "Poznám to po hlase. Schádza dolu k napájadlu. Ale čo to?"

Z úžľabiny doľahlo volanie, zdesené, prenikavé volanie, potom ešte raz - a ešte raz. Znelo to ako Abú el Ghadab, Abú el Ghadab. Alebo som sa mýlil? Tak sa predsa volal čarodejníkov syn! Lev zareval ešte dvakrát, potom zavládlo ticho, no iba dolu, lebo tu hore sme zrazu začuli, ako sa niekto nahlas pýta:

"Mašalah! Čo je to za oheň? Kto ho rozložil? Odpovedzte, pretože ja som Abú el Ghadab, syn..."

Nasledoval hrozný výkrik, ktorý priam splynul s druhým, takisto zdeseným výkrikom dolu vo vadi. Potom drúžganie a praskot kostí a príznačné chrúmanie a mľaskot, ktorý som až pridobre poznal. Bola tu aj levica! Našla si obeť, ktorej kosti jej chrupčali pod zubami. Bol to človek? Žeby Abú el Ghadab? Ale toho predsa zajali Lazafahovia! No tak či onak, musel som na ňu čím skôr vypáliť. Praskot doliehal od vonkajšej brány. Naklonil som sa nabok a zazrel som mohutné

telo zvera. Vydal som dva, tri ostré výkriky a namieril hlavne. Levica sa obzrela za mojím hlasom. Oči jej blľali - zahmel môj výstrel – ťahavo zachrčala - krátky ston - zamierajúce fučanie - a potom už nič.

"Ó, sidi, zložil si ju! Je mŕtva!" zvolal nahlas Halef.

"Ticho, ticho!" vystríhal som. "Hneď pride aj lev. Zrejme si tam dolu tiež ulovil korisť, veď ste počuli volanie a potom ďalší krik, nie?"

"Áno."

"Muselo sa stať dvojnásobné nešťastie. Teraz sa pripravte na strelbu a už ani hláska!"

Čoskoro sme počuli pred vonkajšou bránou driapanie a šklbanie, škrabot ťažkých láb.

"Pozor!" zašepkal som. "Lev vlečie v papuli korisť."

Áno, lev vošiel do dvora a vliekol ťažký predmet. Chcel som Karovi dopriať tú slávu, že strieľal na leva, a dal som mu dohovorené znamenie. Lev niesol korisť mláďatám. Vtom zazrel mŕtvu levicu v kaluži krvi. Pustil korisť a tak zaryčal, že som mal pocit, akoby sa kopa skáľia pod nami otriasala. Potom sa mu oči rozšírili a zadíval sa na oheň, hľadajúc páchatel'a.

"Teraz, Kara, do oka, teraz, teraz!" nabádal som ho.

Ešte som ani nedopovedal, a padol výstrel. Lev krátko zreval a vysokým skokom sa vymrštil k ohňu. Hlaveň mojej medveďobijky ho sledovala a guľka ho zasiahla do srdca, takže sa krátko pred ohňom zrútil na zem. Iba raz sa preválil z boka na bok, chvenie mu prebehlo telom, potom otrčil údy: bol mŕtvy!

Halef výskal od radosti, hoci sa on sám nedostal k výstrelu, a Kara sa k nemu pridala. Na moju radu sme až po dlhšom čakaní zliezli dolu z rumoviska, aby sme prehliadli mŕtve zvery. Kara trafil leva smrteľným výstrelom do oka a zver patrila teda jemu, hoci mu vzápätí moja guľka vnikla presne do srdca. Ako sa tí dvaja radovali a ako pyšne objímal otec syna! Levica takisto dostala zásah do oka - tá patrila mne. Potom sme si horiacimi haluzami posvietili ďalej. Aké to boli telá, čo ukoristili obe šelmy? Zhrozene sme videli, že ľudské! No viete si predstaviť naše pocity, keď sme pri bližšej obhliadke spoznali pozostatky čarodejníka a jeho syna! Zmeraveli sme a Halefovi len ťažko prešlo cez ústa:

"Ó, sidi, moje proroctvo, moje proroctvo! Šeba et thar ich zožral!"

Ako radi by sme boli zaraz zostúpili dolu do vadí. Museli sme však doslova dodržať dohodu a čakať až do rána. Ako nám prešla noc, o tom radšej pomlčím. Keď sa začalo brieždiť, najprv sme našli leví brloh. Objavili sme tam jedno levíča mužského rodu, ktoré sme museli usmrtiť, pretože nemalo ešte ani dva týždne a tak ani nádej na prežitie počas našej cesty. Potom sme dravce odrali a zišli sme dolu do údolia.

Šerarati od vzrušenia nespali. Tí vypliešťať oči, keď nás videli prichádzať nezranených, s levími kožami! A s akým napätím sa spytovali na čarodejníka a jeho syna! Rozpovedali sme im, čo sa stalo, a od nich sme sa dozvedeli ďalšie súvislosti. Abú el Ghadabovi a ďalším štyrom Šeraratom sa podarilo ujsť zo zajatia. Včera večer sa dostali k Vadí Achdar, nie však cez ústie údolia, ale z južnej strany. Pozabudli na to, že sa tam usídlili levy. Ghadab chcel prenocovať pri zrúcanine, a nie pri studni, pretože tam mohli byť nepriateľskí beduíni. Ostatní boli však smädní a protirečili mu. Zlostne sa od nich odtrhol a vystúpil k hradnej zrúcanine zvonku. Oni odbočili k dolnej studni, a tam naďabili na svojich súkmeňovcov. Keď sa čarodejník dozvedel, že jeho syn ušiel zo zajatia, mal obrovskú radosť. Len čo však počul, že Abú el Ghadar sa vybral k zrúcanine, pochytil ho taký strach, že sa rovno rozbehol k hornej studni a výkrikmi chcel varovať syna. Lev sa vrhol naňho takmer v tej istej chvíli, ako Ghadaba roztrhala levica.

"Šeba et thar!" zvolal Halef. "Hanobili Boha, a preto ich stihol koniec, ktorý som im predpovedal. Bolo to vnuknutie nebies, ktorého hlas som poslúchol."

Nemôžem povedať, že by Šerarati veľmi oplakávali stratu oboch mužov. O to väčšia bola ich radosť, že sa zbavili levov, ktoré spôsobovali ich stádam ťažké škody. Len im nešlo do hlavy, že sme tak pokojne vystúpili k zrúcanine, hoci sme vedeli, o akých duchov ide. Stali sme sa hrdinami dňa a napriek pretrvávajúcej krvnej pomste správali sa k nám ako k hosťom.

Keď sme odchádzali, šejk nás prepúšťal s týmito slovami:

"Ste najudatnejší bojovníci, akých poznám, a my sme čestne dodržali slovo, ktoré sme vám dali. Keď sa však nabudúce stretneme, budeme nútení vidieť vo vás vodcov nepriateľských Haddedínov. Nezabúdajte na to! A tebe, ó, Kara ben Nensi efendi, sa musím priznať, že si zmenil môj názor na kresťanov. Sú to statoční, pravdiví a spoľahliví ľudia; preto aj ich viera musí byť dobrá. Nech vás Alah sprevádza a nech je vaša cesta domov krátka!"

Keď sme sa vrátili k Haddedínom, prepukol veľký jasot. Halef pricválal pred svoj stan, vyvolal von svoju Hanneh, ukázal na leviu kožu, potom na syna a povedal:

"Hanneh, žena moja, ty perla medzi všetkými ženami, pozri na túto kožu a na tohto mladého bojovníka, ktorého si mi na moje najväčšie potešenie porodila! Zastrelil 'pána hromu', zabil kráľa všetkých zvierat. Preto máš právo privítať ho predomnou!, Priviň si ho na srdce a udeľ mu svoje požehnanie, lebo Kara ben Halef bude raz dôstojným dedičom a následníkom svojho otca!"

Celý kmeň sa pýšil, že má bojovníka, ktorý napriek svojej mladosti zastrelil leva. Kožu levice som daroval Hanneh. A keď odvtedy nejaký hosť blahoželá Halefovi k týmto trofejam, vždy seabedome vyhlási:

"V týchto kožiach žili kedysi najslávnejší 'pán hromu' a najslávnejšia 'pani s veľkou hlavou', ktorých nazývali eš šeba et thar - lev krvnej pomsty a jeho žena."

NEBESKÉ SVETLO

Nur eš šems

Smerovali sme nahor od Bagdadu, chceli sme navštíviť môjho priateľa Amada es Ghandura, šejka Haddedinov z veľkého kmeňa Šammarov. Keď hovorím v množnom čísle, myslím tým okrem seba jedine malého, statočného a verného hadžiho Halefa Omara, s ktorým sme si príležitostne písali.

Na moju písomnú výzvu mi prišiel v ústrety na plti až po Bagdad.

Bolo to vlastne trochu riskantné, že sme sa sami vo dvojici podujali prejsť na koňoch takmer pozdĺž celej Mezopotámie.

Voľné roviny medzi Eufratom a Tigridom obýva mnoho arabských kmeňov, ktoré nielenže majú ustavičné rozbroje medzi sebou, ale sú na nože aj s tureckou vrchnosťou, a v každom cestovateľovi a jeho majetku vidia dobrú korisť. Nerobili sme si však z toho ťažkú hlavu. Dobre sme poznali krajinu a jej obyvateľov a vedeli sme, že v každom nebezpečenstve sa môžeme spoľahnúť jeden na druhého.

Najkratšia cesta viedla hore popri rieke. Keďže sme sa však chceli vyhnúť bandám beduínov, ktoré tiahnu vždy blízko rieky, držali sme sa najprv popri toku Dijaly a teraz sme pokračovali pozdĺž Šatt el Adhemu s tým, že v blízkosti Džebel Hamrinu, vysokého pohoria, odbočíme na západ a pri Tekrite prejdeme cez Tigris.

Pokiaľ ide o náš výstroj, kúpil som dva dobré kone a vlastnil sme vynikajúce zbrane. Moja henryovka držala už v šachu nejedného nepriateľa. K tomu na obživu viac vreciek múky a datlí, a pre kone šťavnatú zelenú trávu, ktorej sa v tejto ročnej dobe dostávalo hojne dažďa - čo viac sme potrebovali!

Bolo predpoludnie a dúfali sme, že podvečer uvidíme výšiny pohoria Hamrin. Step, ktorá cez letnú páľavu vyprahne na púšť, pripomínala teraz záhradu s bujnou trávou a kvetmi, a peľ sfarbil koňom nohy na žltu. Kraj nebol celkom rovinatý. Dvíhalo sa tu dosť kopcov, aj keď len miernych, a medzi nimi početné prepadliská, často dosť hlboké a široké. Tieto priehlbiny so zosunutými stenami boli pozostatkom niekdajšieho zavodňovacieho systému, vďaka ktorému sa Džezireh pod perzským panstvom stal najúrodnejším krajom ríše. Prešli sme aj niekoľkými väčšími údolnými kotlinami, ktoré hádam ešte za čias kalifov slúžili ako veľké vodné nádrže. Niektoré z nich siahali tak hlboko, že sme po ich dne prechádzali ako pomedzi horské výšiny.

Nadišla polovica decembra, no napriek tomu bolo tu teplo ako v Nemecku v júli a auguste! Kone tým postupne začali trpieť, takže sme okolo poludnia zastali, aby si odpočinuli. Usadili sme sa do trávy na kraji starej zavodňovacej nádrže a vytiahli sme čibuky, že si pofajčíme z tabaku, ktorý sme si doniesli z Bagdadu. Halef naraz ukázal na východ a povedal: "Pozri, sidi! Nepohybujú sa tamto nejakí jazdci?"

Hoci som pozeral práve na západ, rýchlo som sa obzrel a prisvedčil som:

"Áno, sú to dvaja jazdci, ktorí majú so sebou aj ťažúňa. Nevidím celkom zreteľne, lebo je to príliš ďaleko."

"Kto to môže byť?"

"Zistíme to. Držia sa toho istého smeru ako my, no idú pomalšie, takže ich čoskoro dohoníme. Nie je ich veľa, netreba sa obávať."

Asi o dve hodiny sme sa pohli ďalej a čoskoro sme narazili na stopu jazdcov, ktorých sme videli. Ako nám ukázali stopy, neskôr zrýchlili tempo. My sme však nezrýchlili, nemali sme dôvod hnať sa za nimi, len sme sa držali v ich šľapajach, pretože šli naozaj tým smerom ako my. Podľa predpokladov sme podvečer zazreli Džebel Hamrin, ktorého končiare sa tiahli na severozápad, a prišli sme do doliny, kde sme sa rozhodli prenocovať pri malom potôčiku. Dolina sa oblúkovo zatáčala, takže sme nedovideli na jej koniec. Utáborili sme sa na začiatku. Vysoké steny nás chránili pred studeným nočným vetrom. V donesenej nádobe sme zmiešali múku s vodou a zjedli sme kašu s pár datľami, spýtali sme koňom predné nohy tak, že sa mohli síce pást, no nemohli sa odtúlať, a potom sme si ľahli spať.

Keďže sme si tak skoro ľahli, ráno sme sa veľmi zavčasu zobudili, ešte sa len briezdzilo. Zjedli sme trochu datlí, osedlali kone a pokračovali sme v ceste. Došli sme k oblúku, ktorý tvorila dolina, a práve sme chceli zabočiť na jeho vnútornú stranu, keď sme odtiaľ začuli hlasné volanie:

"Hai álas-salah, ja mu'minin! Allah akbar; Allahu akbar - Hor sa k modlitbe, veriaci! Alah je veľký; Alah je veľký!"

Okamžite sme cúvli o kus späť, zoskočili sme z koní a potom sme sa opatrne prikrádali dopredu, aby sme nepozorovane vypátrali, akých ľudí to máme pred sebou. Vietor nám vial síce od chrbta, no napriek tomu sme zacítili bohužiaľ známy, hrozný pach.

Pohľad, ktorý sa nám naskytol, nás veru nepotešil. Táboril tu oddiel približne dvadsiatich dobre ozbrojených mužov so zvieratami. Narátali sme šesťnásť jazdeckých, osem ťažných tiav a k tomu sedem koní. Čosi tu nesedelo - najmenej tri kone boli navyše! Muži práve kľáčali na svojich modlitebných koberčekoch a modlili sa fadšr, modlitbu pri ranných zorách. Všetky ich kone sa bokom pásli a sedlá nahádzali na jednu kopu. Vedľa stáli predmety, ktoré niesli ťažné ťavy - šesťnásť drevených rakví, dve na jednu ťavu. Mali sme pred sebou takzvanú karavan el amvat, karavánu mŕtvych. A za tými rakvami sme objavili dvoch mužov so spútanými rukami i nohami. Záhada nadbytočných koní sa rozriešila.

Dvaja jazdci, ktorých sme včera videli, narazili zrejme na karavánu a padli do zajatia.

Boli to šiiti. Sunniti uznávajú ako kalifov Abú Bekra, Omara a Otmana, kým šiiti týchto troch zavrhnú a vyznávajú iba Aliho a jeho stúpcov. Medzi oboma stránkami panuje zúrivá nenávisť, ktorá vybuchuje najmä v čase šiitských pútí. Táto nenávisť je dôsledkom utrpenia, ktorým prešli Aliho synovia. Mladšieho, Husejnu, utýrali a v Kerbele pochovali. Preto sa stalo toto mesto najposvätejším pútnickým miestom šiitov, ktorí zďaleka prepravujú sem svojich mŕtvych, aby ich tu pochovali. Mŕtvolu uchovávali, až kým sa naskytnie vhodná príležitosť, a potom ich vo väčších alebo menších karavánach dopravili do Kerbely. Účastníci týchto sprievodov mŕtvych sa nachádzajú v náboženskom afekte, ktorý hraničí so šialenstvom a nevylučuje nijaké zločiny proti inovercom - dôkaz toho sme mali pred sebou aj teraz.

"Siham Allah fi ada ed din - Kiež Alah prebodne nepriateľov viery!" pošepol mi Halef. "Sú to prekliati šiiti! Prepadi tých dvoch jazdcov a s nami by naložili tak isto, ak by nás zbadali. Sidi, čo si počneme?"

"Rýchlo ujdeme," chcel som ho vyskúšať.

Malý udatný muž sa pohoršil:

"Ujdeme? Dvaja takí chlapi, ako sme my? Pred týmito sprostými hrobármi? Iste by bolo múdrejšie vyhnúť sa im. No nemali by sme pomôcť zajatcom? Zachovali by sme sa zbabelo! Kto vie, aké majú s nimi úmysly. Títo šialení vyznávači šiitskej viery sú schopní utýrať ich na smrť. Musíme tých neborákov zachrániť a dúfam, sidi, že s tým súhlasíš."

"Pravdaže, ale nemôžeme ostať tu. Musíme si nájsť také stanovište, odkiaľ budeme mať lepší výhľad na ich tábor a budeme tam aj v bezpečí. Pod!"

Znova sme vysadli na kone, vrátili sme sa tou istou cestou, ako sme prišli do doliny, potom sme prudko zabočili hore

svahom a cválali ponad údolie, až kým sme sa nedostali nad karavánu. Tu sme znova zoskočili z koní a odviekli sme kone obďaleč, aby ich zdola nemohli zbadat'. Zaľahli sme a opatrne sme sa plazili až na okraj, odkiaľ sme videli dolu do doliny.

Nachádzali sme sa asi na pätnásť metrov vysokom, strmom úbočí, presne nad stredom tábora. Rozkladal sa na takej malej ploche, že moja henryovka by obsiahla aj tri razy väčšiu rozlohu. Modlitba sa skončila. Zajatcom rozviazali putá na nohách, utvorili okolo nich kruh a divým revom sa dohovárali, aký osud ich má stihnúť.

Nad dolinou sa práve zaskvel prvý lúč vychádzajúceho slnka. Tu jeden zo zajatcov zodvihol spútané ruky a zvolal: "Ia šems, ia šems! Ia Šems, elhamdullilah - Ó, slnko, ó, slnko, vďaka Bohu! Ty nás zachrániš pred strašnou smrťou, ktorá nám hrozí, pretože stojíme v nur eš šems, pod tvojím svetlom a ochranou! Nedaj nám už teraz prejsť cez most Tšinevad na druhý svet, ale zažeň svojimi lúčmi zlých duchov Ahrimana a zošli nám na pomoc čistých anjelov Ormuzdových!"

Odpoveďou mu bol hlasný, posmešný rehot a znova prepukol zúrivy rev a krik, ktorý prehlušoval zajatcov hlas. Z jednotlivých slov sme vyrozumeli, že je párs, teda jeden zo stúpencov Zaratustrovho učenia, vzývajúceho slnko a oheň ako symboly dobrého boha Ormuzda. Keď rev na chvíľočku zatíchol, znova zodvihol ruky do výšky a zvolal: "Ia šems - ó, slnko, ó, ty božské, ó, ty nádherné, ó, ty spása! Musíš nám pomôcť, zachrániť nás, veď nosím na srdci tvoj talizman!"

Zase mu bol odpoveďou rehot, a veliteľ potom rozkázal:

"Nepiplite sa s tými nevereckými psami. Naložte s nimi, ako som prikázal už včera večer. Máme tu dost' miesta na kolo!" Aké kolo by to malo byť? Čo chcel tým povedať? Čoskoro sme sa o tom presvedčili na vlastné oči. Pozvážovali dovedna viacej povrazov, a jeden koniec upevnili koňovi o ohlávku, druhý chytil do ruky jeden z chlapov. Potom zajatcom obkružili okolo zápästia kratšie povrazy a priviazali ich sprava a zľava koňovi o podpinku.

"Ó, Alah! Chcu ich uvláčiť na smrť! Vidíš to, sidi?" preľakol sa Halef.

Bodaj by som nevidel! Koňa poženú na dlhom lane dokola dovtedy, kým tých dvoch nešťastníkov, ktorých budú ťahať za sebou, neuvláčia k smrti. Nemohli sme ďalej otáľať, lebo viacerí šiiti sa už chystali popchnúť koňa kopijami.

"Začnite!" rozkázal náčelník. "Čo tak dlho váhate?"

Vyskočili sme a ja som zakričal:

"Stojte, pri Alahovi, zastavte, ak sami nechcete zahynúť!"

Ohromene sa poobzerali a nemo vypleštili na nás oči.

"Okamžite rozviažte oboch týchto mužov a pusťte ich, lebo nie oni zomrú, ale vy pôjdete do džehenny!"

Chlapí ešte vždy mlčali, takí boli ohromení. Potom sa náčelník spýtal:

"Kto ste, že sa nás opovažujete rušiť?"

"Sme záchranci v núdzi, proti ktorým nik neobstojí. Už len moja puška stačí na to, aby ste za minútu boli všetci mŕtvi. Dávajte pozor, dokážem vám to. Tamto trčí zo zeme kopija, a ja ju bez nabitia šesť ráz prestrelím."

Často som predviedol so svojou puškou tento pokus a vždy som dotýčnych úspešne zastrašil. Možno sa mi aj teraz podarí takto vyslobodiť zajatcov a zabrániť krviprelievaniu. Pritisol som teda pušku k lícu, namieril som a rýchlo, jedno za druhým, stisol spúšť. Po poslednom výstrele sa všetci hrnuli ku kopiji, takže som získal čas nebadane nahradiť šesť vypálených patrónov. Rozľahli sa hlasné výkriky plné obdivu, a počuli sme, ako náčelník povedal:

"Alah nás uchovaj pred diablom! Toto je barudi es ssirr – zázračná zbraň, ktorú nikdy netreba nabíť, a predsa presne zasiahne každý cieľ."

"Hovoríš pravdu," vyhlásil som. "Stačí minúta a táto zázračná puška vás všetkých zloží mŕtvych do trávy. Páli tak rýchlo a bezpečne, že ani jeden z vás by nestihol ujsť. Pusťte teda zajatcov, lebo strelím!"

"Ste tam hore dvaja?" vyzvedal náčelník.

"Dvaja, či sto, na tom nezáleží - stačí moja puška."

"My budeme tiež strieľať!"

"Skúste! Vaše pušky ležia tamto pri rakvách. Kto urobí k nim čo len krok, dostane odo mňa prvú guľku a zázračná puška sa potom nezastaví, kým vás všetkých nezasiahne."

"Si šajtan v ľudskej podobe, inak by si nemal takúto pušku a nemohol by si sa nám tak bezočivo vyhrážať."

"Keď si to myslíš, tak sa poponáhľaj! Dávam vám iba toľko času, aby ste sa mohli trikrát pomodliť fatihu, potom vystrelím!"

"El kuwe a'leija - moc je proti mne, nech ťa boh spáli! Poradím sa so svojimi ľuďmi."

"A ja sa medzi tým tri razy pomodlím fatihu. Keď skončím, prestrelím moja prvá guľka hlavu koňovi, na ktorom visia tí dvaja, a druhá zasiahne teba."

Koňa mi bolo ľúto, videl som však, že ho musím obetovať, aby som šíitom nahnal strach a tak zabránil krviprelievaniu. Šeptom sa radili a divo rozhadzovali rukami. Počkal som asi dve minúty, potom som zakričal dolu:

"Lehota vypršala, strieľam!" Namieril som na koňa a stlačil spúšť. Niekoľko ráz sa zapotácal z boka na bok a zrútil sa. Potom som namieril na náčelníka.

"Vakkif - zadrž!" vykrikoval, keď videl, že ide do tuhého. "Prepusťte tých psích synov!"

"Aj s koňmi a so všetkým, čo ste im vzali!"

"Žiadaš aj to?"

"Áno, ak im bude aj maličkosť chýbať, nepočujete odo mňa už ani slovo, zato tým viac výstrelov."

"Jil' an daknak - nech je prekliata tvoja brada!"

"Neprekliňaj, radšej sa poponáhľaj, lebo skutočne strelím! Potom môžu tí dvaja muži rýchlo pokračovať vo svojej ceste!"

Čo všetko nezmohla taká moderná zbraň u nevedomých a poverčivých ľudí! Rozviazali zajatcom putá a vrátili im kone.

Pokiaľ išlo o ďalšie predmety, tam sa, pravdaže, dlhšie škriepili, pretože si ich už podelili. No aj tak od mojej poslednej výstrahy ubehlo nanajvýš štvrt hodiny, kým mali zase všetko pokope a mohli ísť ďalej. Skôr než pohli svoje tri kone, jeden z nich nám zavolať hore:

"Ja sejjid, ja veli en niam, Allah jebarik fik; Allah jissallimak - ó, pane, ó, dobrodinca, nech ťa Alah žehná, nech ťa Alah ochraňuje!"

"Choďte, však sa zase stretne!" zavolať som im. Nato popchli kone a chvatne odcválali.

Keď sa dvaja zachránení vzdialili podľa nášho odhadu už dosť ďaleko, vysadli sme aj my do sedla a cválali sme za nimi. Šiiti nás neprenasledovali, a keby to aj urobili, vďaka našim zbraňom, by sme ich neboli pripustili bližšie.

Dvaja muži nám ešte nezmizli z dohľadu a ponáhľali sme sa za nimi. Keď nás zbadali, zastali a čakali na nás. Ten, čo nám ťaľoval, bol lepšie oblečený ako druhý. Už zďaleka na nás volal:

"Idete za nami? V mojom srdci cítim veľkú radosť, pretože vám môžem aspoň lepšie vysloviť svoju vďaku než predtým."

"Poďakuj sa Bohu, a nie nám!" odvetil som. "To on nás doviedol v pravej chvíli k vám. Urobili sme len to, čo bolo našou povinnosťou, a za povinnosť nemôže nik žiadať vďaku."

"To je pravda. Váš zmysel pre povinnosť vás však dohnal až do takého nebezpečenstva, že sto ďalších by bolo stratilo odvalu. Prijmi teda moju ruku, ó, pane, a povedz mi, ako by som sa ti mohol odslúžiť!"

"S radosťou prijímam tvoju ruku. Tu je moja. Ako sa to vlastne stalo? Nejako ste tých Peržanov urazili?"

"Nie. A nie sú to Peržania, pochádzajú zo Sulejmanie, ktorá leží za hranicou. Narazili sme na nich, keď sa práve mienili utáboriť. Pozdravili sme ich a chceli sme ísť ďalej. Oni nás však zadržali, mysleli si, že sme sunniti. Keď som im povedal, že som párs, ich nenávisť sa ešte vystupňovala a spúťali nás. Chceli nás zabiť, a tak sa pomstiť za smrť svojho Husejnu."

"Odkiaľ pochádzate?"

"Z Bagdadu. Mój otec je pársky kupec Vikrama a ja sa volám Alam. Musíme sa dostať k arabským Aneizehom a vyslobodiť môjho otca zo zajatia."

"Počul som dobre? On je zajatcom zbojníckych Aneizehov? Ako mohol bagdadský kupec padnúť do rúk týchto ľudí?"

"Mój otec cestoval do Mósulu, niesol obchodnému priateľovi veľkú sumu peňazí, no v hornom vadí Thartharu ho prepadli Aneizehovia a orabovali ho. To sa im však máli a žiadajú ešte vysoké výkupné. Ak peniaze do stanoveného termínu nedostanú, tak ho zabijú."

"Ty im nesieš tie peniaze?"

"Áno, ale nie celú sumu. Následkom straty, čo utrpel otec, sme schudobneli, lebo to, čo mu Aneizehovia ukradli, bol takmer celý náš majetok. Požičal som si, koľko som mohol zohnať, ale aj tak nemám pokope ani polovicu čiastky, čo požadujú beduini, dúfam len, že sa s tým uspokojia. Keby nie, obráťim sa na slávneho pustovníka na brale Vahsija, počul som, že má nad nimi veľkú moc."

"Aká neopatrnosť, rozprávať takto o peniazoch! Čo keby sme boli zbojníci a vzali by sme vám ich?"

"Nenašli by ste ich, ako ich nenašli ani šiiti. Dobré som ich schoval. Okrem toho ste naši záchrancovia, ktorým môžem dôverovať. Pre každý prípad mám aj dva talasimy, teda talizmany, ktoré ma ochrania pred každým nebezpečenstvom."

"Nespoliehaj sa na nijaký talizman, na nijaký zázračný ochranný prostriedok, chlapče! Tvojím jediným záchrantom je Boh. Modlitba pomôže viac ako všetky talasimy na svete!"

"Moje talasimy sú práve modlitby. Keď položím pravú ruku na miesto, kde ich nosím, dostavi sa záchrana. Keď som nedávno vzýval slnko a položil som spútané ruky na prsia, kde nosím talasimy, zaraz vás poslalo, aby ste nás zachránili. Odkiaľ prichádzate a kam idete, ó, sidi?"

"Prichádzame z Bagdadu a chceme sa dostať k beduinom Haddedinom. Ja sa volám Kara ben Nemsí efendi, a toto je hadži Halef Omar, môj sprievodca."

"K Haddedinom? Podľa všetkého musíte teda aj do Tekritu a potom cez Tigrid?"

"Áno. Ďalej pôjdeme koňmo hore po rieke Tharthar."

"Tak máme teda jednu cestu! Dovolíš, efendi, aby sme sa ďalej držali pri vás?"

Nenadchlo ma veľmi, že mám brať so sebou týchto dvoch mladých, neskúsených ľudí. Napriek tomu som však odvetil:

"Ak sa nám prispôsobíte, ste nám vítaní. Teda vpred do Tekritu, aby sme nestrácali čas!"

Popchol som koňa. Alam, ktorý sa držal po mojom boku, povedal:

"Neofutuješ, že si nás vzal so sebou. Ideme cez také končiny, kde hrozí mnoho nebezpečenstiev. Moje talizmany nás však ochrania a prospejú aj tebe. Jeden je talizman slnka. Nachádzam sa v svetle a pod ochranou nur eš šems, ktoré uctieva, a nijaký nepriateľ nám nemôže ublížiť!"

"Aj slnko je dielom všemohúceho Stvoriteľa, bez neho by nebolo ani ono. Kto putuje v Božom znamení, stojí pod najmocnejšou ochranou, aká len môže byť na nebi i na zemi."

Nur el hilal

Ubehlo niekoľko dní. Nechali sme za sebou Tekrit, dnes takú malú a bezvýznamnú dedinu, na pltiach z trstiny sme sa preplavili cez Tigris, ešte kus cesty sme prešli po stepi smerom na západ a teraz sme postupovali hore po brehu riečky Tharthar. Vody sme mali nadostať, paša bola bohatá, a keby nám hrozilo stretnutie s nepriateľom, mohli sme sa voľne obrátiť v ktorúkoľvek stranu, čo by sa na brehu Tigridu v nijakom prípade nedalo.

A také neprijemné stretnutie vonkoncom nebolo vylúčené. V Tekrite sme sa totiž s poľutovaním dozvedeli, že medzi

tunajšími beduínskymi kmeňmi vypukli rozbroje. Prvou príčinou bola lúpežná výprava Abu Hammedov proti Alabeidom. Obidva kmene sústredili okolo seba spriatelnené oddiely a znepokojovali teraz svojimi šarvátkami celé okolie.

Halef a ja sme sa museli špeciálne vyhýbať Abu Hammedom, pretože sme boli pri tom, keď ich porazili Haddedini. Keby sme im padli do rúk, nečakalo by nás nič dobré. Preto sme mali oči na stopkách.

Pokiaľ ide o nášho nového spoločníka, pársa Alama, nemal som nič proti nemu. Bol síce mladý, neskúsený a iste aj neobozretný, no pritom sympatický. Narodil sa v Bagdade, jeho otec bol párs a matka mohamedánka. Navonok sa teda hlásil k otcovmu náboženstvu, v duchu sa však stotožňoval s matkinou vierou. Spolovice vyznávač slnka a ohňa, spolovice moslim, nebol ani jedno, ani druhé. Pritom jeho duša prahla po svetle a pravde, no nenachádzal jedno, ani druhé. Tiesnili ho putá povier, rád by sa ich bol zbavil, no napriek tomu ich nemohol zo seba striasť.

Nie div, že Alam v tomto vnútornom rozpoležení zaviedol reč na vieru. Pokladal ma za moslima. Keď počul, že som kresťan, bol predom mnou ešte otvorenejší a kládol mi množstvo otázok, na ktoré čakal odo mňa odpoveď. Nemal som v úmysle hrať sa na misionára, bola by to neodpustiteľná chyba. Nezmienil som sa ani slovom o svojej viere a jej učeniach, radšej som mu okľukou, no o to dôraznejšie dokazoval krátkymi a presvedčivými poznámkami, že jeho viera stojí na vratkých základoch.

Od rána do večera sme nehovorili takmer o ničom inom. Alam sa zamýšľal čoraz viac, takže som bol presvedčený, že moje slová padli na úrodnú pôdu. Týmto spôsobom som poučal aj môjho milého Halefa, ktorý nasilu chcel zo mňa urobiť mohamedána. Malý, verný muž mlčky počúval naše dišputy, no keď naše kone raz náhodou šli bok po boku, nezdržal sa a potichu mi povedal:

"Sidi, pamätáš sa ešte na to, keď som ťa chcel obrátiť na islam, či sa ti to páčilo, alebo nie?"

"Áno."

"A teraz mi je tvoja viera milšia ako naša, hoci sa to ešte nikomu neodvážim povedať. Tak sa mi zdá, že aj tento párs bude jedného dňa zmýšľať práve tak ako ja, napriek talizmanom, ktoré nosí pri sebe."

Hadži Halef dospel teda k tým istým pozorovaniam ako ja.

Mimochodom, pársov mladý spoločník, ktorý mu teraz slúžil, živil sa predtým akýmsi podomovým obchodom medzi beduínmi, dosť dobre poznal teda okolie aj jeho obyvateľov, takže si ho ako sprievodcu ani nevybral najhoršie. Ja som, pravdaže, od tohto jednoduchého, neškodného muža nič mimoriadne neočakával. Stále sa držal skromne za nami. Tharthar má v lete málo vody, alebo aj vyschýna. Trochu zelene rastie iba na brehoch, no v stepi rastliny celkom vyhynú, a beduíni sa so svojimi stádami držia poblíž Tigridu, alebo vyhľadávajú Eufrat, ktorý tečie na západ. Teraz bola síce v rieke voda, no nie toľko, že by ju bolo ťažko prebrodiť. V prípade potreby sme mohli hocikedy prejsť z jedného brehu na druhý, ak si to vyžadovala naša bezpečnosť.

Dosiaľ sme nikoho nestreli. Ale dnes, keď slnko prekonal hádam tri štvrtiny svojej dráhy, zazreli sme štyroch jazdcov, ktorí išli stepou od juhozápadu a smerovali k rieke, kde sme sa museli s nimi zraziť. Keď nás spozorovali, na chvíľu sa zastavili a radili sa. Potom popchli kone a cválali k nám. Išli sme ďalej svojou cestou, veď štyroch mužov sme sa ozaj nemali čo báť. Až keď boli už blízko pri nás, zastavili sme, ako vyžaduje zdvorilosť. Vyzerali ako všetci beduíni, nebolo na nich nič, čo by vzbudzovalo nedôveru. Priateľsky nás pozdravili a my sme im poďakovali. Boli mladí, najstarší z nich mohol mať dvadsaťpäť rokov. Spýtal sa nás, ku ktorému kmeňu patríme.

"Sme tu cudzí," odvetil som neurčito. "Naši otcovia bývali v mestách."

"Kam sa uberáte?"

"K zbožnému pustovníkovi na brale Vahsija. Vidiš, že naša púť je mierumilovná."

Musel som odpovedať takýmto spôsobom, pretože som ešte nevedel, ku ktorým kočovníkom patria.

"Zaviazali ste sa prisahou, že poputujete za pustovníkom?" spytoval sa ďalej.

"Nie. Chceme mu len priniesť dar a predostrieť jednu prosbu. Pri ktorom kmene stoja vaše stany?"

"Patríme k mocnému kmeňu Alabeidov."

"K Alabeidom?" zvolal natešene Halef. "Kde tábora?"

"Neďaleko odtiaľto, pri rieke. Ešte pred večerom dorazíme do nášho tábora," odvetil muž malému, neopatrnému zvedavcovi.

"Tak pôjdeme s vami, pretože sme starí známi a priatelia vášho kmeňa."

"Vy? Ako to?"

Halef ukázal na mňa a pyšne odpovedal:

"Máte pred sebou slávneho Kara ben Nemsi efendiho. Poznáte jeho meno? A ja som hadži Halef Omar ben hadži Abul Abbas ibn hadži Davud al Gossarah, Haddedín, jeho priateľ a spoločník. V Doline schodov sme s vami a mojím kmeňom bojovali proti Abu Hammedom, Džovarom a Obeidom. Bolo to veľké víťazstvo a iste viete, že zaň môžete ďakovať Kara ben Nemsi efendimu."

Keď štyria jazdci začuli moje meno, prekvapene vykriekli. Pohl'ad, ktorý si vymenili, svedčil o radostnom prekvapení, pravdaže, neskôr sme zistili, že išlo o čosi celkom iné. Keď Halef dokončil svoju nadnesenú reč, domnelý Alabeid zaplesal: "Pochválený buď Alah, že nám doprial stretnúť sa s vami! Áno, vieme, aký ste slávny. Naše kmene sú vám vďačné za to víťazstvo. Buďte nám srdečne vítaní. Či sa naši potešia, keď im oznámime, akých hostí vedieme! Ó, Kara ben Nemsi efendi, buď naším hosťom na veľa dní! Obšťastniš nás svojou prítomnosťou?"

Videl som, ako mu žiaria oči, aj jeho spoločníkom, a privolil som. Myslel som si, že im svieti z očí radosť. To bola aj pravda, ibaže išlo o celkom inú radosť, ako sme sa domnievali. Dôverčivo sme preto vliezli do pasce, ktorú nám ešte k tomu narafičili takí mladí ľudia. Pokračovali sme v ceste a rozprávali sa o starých zážitkoch. Falošní Alabeidi sa mimoriadne tešili z toho, že sme vtedy tak porazili Abu Hammedov. Bol som zajatcom tohto kmeňa, ale som im ušiel. Ich šejka Zedara ben Huliho zastrelil potom jeden z mojich spoločníkov. Abu Hammedi podľahli Haddedínom a Alabeidom,

a najlepšou časťou svojich stád zaplatili vojnovú daň. Naši noví spoločníci sa pri tom správali tak, že nemohol v nás skrsnúť ani tieň podozrenia.

Neskôr sa jeden od nás odpojil, že ide vopred oznámiť príchod vzácnych hostí. Asi pol hodinu pred západom slnka sa pred nami vynorili čierne stany kmeňa. Okolo tábora pásli pastieri stáda. Mierumilovný obraz. Prichádzalo nám oproti množstvo žien a dievčat, vítali nás mnohohlasým a opakovaným "Marhaba!" Za nimi išli mládenci, ktorí opakovali ich volanie. Bolo medzi nimi len málo dospelých mužov. Dopočuli sme sa, že bojovníci sú na bojovej výprave proti nepriateľskému kmeňu Hammedov, ale pozajtra by mali byť už späť. Bolo to mimoriadne srdečné a radostné privítanie, aké býva iba pri príchode veľmi milých hostí. Doslova nás zložili z koní a s jasotom viedli k radom stanov. Vtom zrazu vidím, že jeden zo starých bojovníkov vytrhol Halefovi z ruky zbraň.

V nasledujúcej chvíli, skôr než som mohol pohnúť rukou, ovalil ma pažbou po čele, až sa mi zatmelo pred očami. Ešte jeden taký úder a zvalil som sa v bezvedomí na zem.

Neviem, ako dlho trvali moje mdloby, keď som sa však prebral, obklopovala ma hlboká tma. Mal som pocit, akoby som miesto hlavy mal dutú tekvicu, v ktorej bzučia milióny múch. Toto bzučanie prehlušovali ľudské hlasy, prichádzajúce z veľkej diaľky. Ležal som na zemi, ruky i nohy som mal spútané. Napol som sluch a hlasy zneli po chvíli zreteľnejšie, zdalo sa mi, že poznávam hlas môjho Halefa.

Vtom sa rozvidnelo. Zjavili sa nejakí muži, jeden mal v rukách hlinenú petrolejovú lampu. Pristúpili ku mne. Keď videli, že mám otvorené oči, ten s lampou povedal:

"Vďaka Alahovi! Ten psí syn žije, nezabil som ho!" Potom sa obrátil ku mne a pokračoval: "Ty si Kara ben Nemsí, ktorý nám prešiel cez rozum vtedy v Údolí schodov, a dnes sme prekabátili my teba. Nepatríme k Alabeidom, bodaj ich Alah spálil, my sme Abu Hammedi, ktorým si vtedy spôsobil takú veľkú škodu. Prilákali sme ťa k nám, a vo svojej slabomyseľnosti si uveril, že sme Alabeidi. Vtedy ste zabili nášho šejka Zedara ben Huliho. Teraz budete tu ležať, kým sa nevrátia naši bojovníci, aby naplnili krvnú pomstu a vypustili vám dušu!"

Kopol ma a vzdialil sa s ostatnými. V slabom blikotavom svetle som zistil, že ležím aj so svojimi spoločníkmi v prázdnom stane a že aj oni sú práve tak spútaní ako ja.

Predtým sa medzi sebou zhovárali, no po tých dvoch úderoch, ktorými ma zrazili na zem, som počul ich hlasy ako z veľkej diaľky.

Keď sme zase osameli, chcel som vedieť, ako to s nami vyzerá. Mňa považovali za najnebezpečnejšieho, a preto ma omráčili. Ostatných strhli na zem a premohli. Keď nás spúťali, so škrekotom a revom tancovali okolo nás tanec radosti, bili, sácali, kopali a opľúvali nás, a napokon nás odvliekli do tohto stanu. Teraz sedeli pred ním dvaja strážcovia.

"Všetkému som na vine ja, sidi," kajaľ sa Halef. "Nemal som im hneď vytáčať, kto sme."

"To je pravda, lenže výčitky nám nepomôžu. Aj ja som bol práve taký neopatrný ako ty. Orabovali nás?"

"Nie. Keď sa poniektorí už priberali vyprázdniť naše vaky, šejkov zástupca to zakázal. Vyhlásil, že to dovoľí až vtedy, keď sa vrátia bojovníci."

"Vedel, že by zaraz všetko bolo fuč, a lup smie rozdeliť iba šejk. Na naše šťastie. Ale čo zbrane?"

"Tie nám, samozrejme, zobrali a odniesli do šejkovho stanu."

"Vieš, ktorý to je?"

"Nie. No počul som, že ich majú tam uložiť."

"Hm! Ležiš vedľa mňa. Ako ti spúťali ruky?"

"Vpredu."

"Ja ich mám zviazané na chrbte. Môžeš hýbať prstami?"

"Áno."

"Podaj sa teda bližšie a skús, či by si mi mohol rozviazať uzly! Vidieť, že máme do činenia s neskúsenými ľuďmi. Keby nás boli uväznili po jednom, nemohli by sme si teraz navzájom pomôcť."

Halef urobil, ako som mu kázal, a pokúsil sa mi uvoľniť putá.

Išlo to ťažko a pomaly, ale po pol hodine som mal ruky voľné.

"Teraz rozviaž aj mňa a ostatných!" požiadal ma.

"Ešteže čo! Väčšiu hlúposť by som nemohol urobiť! Radšej mi ruky zase spútaj. Predbežne to bol len pokus. Počuješ ten rev vonku, ešte sú príliš čulí. Neskôr skúsím, či by sme sa mohli odtiaľto dostať a ako. Rozhodne však neodídeme, kým nebudem mať zase svoje zbrane!"

"A moje sedlo z ťahúňa," zašepkal párs Alam.

"Prečo práve to?"

"Lebo vo výplni mám schované peniaze. Povedz, ó, efendi, skutočne by nás tí Abu Hammedi zabili?"

"Bez milosti a bez mihnutia oka!"

"Myslíš však, že sa nám podarí ujsť?"

"Dúfam."

"To len vďaka mojim dvom talizmanom. Vrať sa ti, že nás zachránia v každej núdzi!"

Mlčal som. Alam poznal moju mienku. Čo som mal na to povedať?

Čakali sme. Čas sa miňal a hlasy pomaly utíchali. Tí istí muži, ktorí tu už boli, nás prišli znova skontrolovať. Ležali sme tak ako predtým. Uspokojili sa, že nás majú poistených, a zase zmizli. Vonku rozkázali novým strážam, že majú dobre dávať pozor. Potom som podchvilou počul tiché kroky, obchádzajúce okolo nášho stanu. Boli to strážcovia, ktorí sa zdržiavali pred vchodom. Z času na čas sa niektorý z nich pobral na obhľadku.

Nadišiel čas. Halef ma musel znova rozviazať, teraz to však išlo rýchlejšie ako prvý raz. Keď som mal voľné ruky, mohol som si rozviazať povraz na členkoch.

"Efendi, kam chceš ísť?" spýtal sa párs.

"Pohladať šejkov stan."

"Nájdi aj moje ťažké sedlo! Položím ruku na talizman slnka. Bude ťa ochraňovať. Nech ti Ormuzd zošle svojich čistých strážnych duchov!"

Ticho som preliezol k zadnej stene stanu a vytiahol zo zeme kolík. Teraz som mohol nadvihnúť plátno a podliezť. Nebo sa zamračilo, akoby sa chystalo na dážď. Vládla taká tma, že som nevidel ani na tri kroky. Pre mňa to bolo výhodné, hoci bude o to ťažšie potrafiť späť do nášho stanu. Vykĺzol som teda von a hneď som sa podal o niekoľko metrov ďalej, aby som sa dostal z dosahu strážnych. Potom som zaľahol na zem a plazil som sa ďalej. Musel som preskúmať celý tábor, bol som však presvedčený, že šejkov stan sa musí niečím odlišovať od ostatných.

Kúsok obďaleč horel oheň, okolo ktorého sedelo viacero mužov, iste ďalšia strážna smena. Musel som dávať pozor, aby odraz plameňov nedopadal na mňa. Plazil som sa teda ďalej v tme po druhej strane a dôkladne som si obzrel každý stan. Vtom mi padol do oka jeden väčší, nad ktorým čneli do výšky dve kopije, ozdobené zväzkami palmových vlákien. Žeby to bol on?

Práve som sa chcel opatrne prešuchnúť ku vchodu, keď som zrazu začul šramot. Okolo stanu obchádzal nejaký muž. Ocitol som sa presne oproti jeho nohám a nestihol som sa už vyhnúť. Ešte krok a potkol sa o mňa a zvalil sa na zem. Bleskurýchle som sa odkotúľal, pokiaľ sa len dalo, štvornožky som sa náhlil ďalej, potom som sa zdvihol a z celej sily som sa hnal späť, odkiaľ som prišiel.

"Bojovníci, zobudte sa!" rozľahol sa nad celým táborom mocný hlas. "Pri šejkovom stane niekto bol!"

V stanoch aj medzi nimi vypukol vzápätí zhon. Pre mňa bolo teraz najdôležitejšie dostať sa chytro do nášho stanu. Bol som už blízko, v uličke za stanmi. Opatrne som sa plazil ďalej. Na moje šťastie strážcom nenapadlo pozrieť sa sem. Vstali a prešli pár krokov smerom k šejkovmu stanu. Vklízol som dnu popod plátno a kolík som zapichol naspäť do zeme. Chytro som si obviazal povraz okolo nôh a Halef mi musel zviazať ruky za chrbtom. Len čo sme to dokončili a opäť som ležal na svojom pôvodnom mieste, voválili sa dnu beduíni s lampou a jedného po druhom si nás prezreli.

"Tí sú dobre zaistení, ani jeden z nich sa nemôže hnúť," znel záver ich kontroly. "Nebol to asi človek, ale voľaktory z našich pastierskych psov."

Odišli a tábor sa znova upokojil. Porozprával som svojim spoločníkom potichu, čo sa stalo.

"Môj talizman slnka sa neosvedčil," vyhlásil párs. "Môj druhý talizman je talizman polmesiaca, urobený pre moslimov. Stojím teda aj pod nur el hilal, v svetle a pod ochranou polmesiaca. Odvážiš sa znova von, ó, efendi?"

"Áno. Musíme sa za každú cenu dostať na slobodu, a to ešte tejto noci. Zajtra by mohlo byť už neskoro."

"Keď teda pôjdeš, položím ruku na tento talizman, čo nosím na ľavej strane prs."

Vyčkal som, kým sa vystriedala stráž, znova som sa vyslobodil z pút a pobral som sa tou istou cestou, ktorou som sa nedávno vrátil. Aspoň som vedel, že je to skutočne šejkov stan. Tentoraz som mal väčšie šťastie. Stan pozostával iba z prijímacej miestnosti, rodina obývala vlastný susedný stan. Bohužiaľ pred vchodom sedel strážny, určite preto, že tam uložili naše veci. Bol to ten istý muž, ktorý sa o mňa potkol.

Aj teraz som vytiahol zo zeme kolík, potom som vliezol dnu a šmátral som okolo seba tak opatrne a ticho, že strážny nič nepočul. Ležali tam naše sedlá a vedľa všetky zbrane. Nahmatal som henryovku, vzal som si ju a znova som vyliezol von. Zbraň v ruke mi dodávala pocit úplnej istoty. Vrátil som sa do stanu a rozviazal som ostatných. Zavelil som na odchod. Pretože nik okrem Halefa nebol vycvičený v plazení, postupovali sme dopredu veľmi pomaly. Keď sme došli k náčelníkovmu stanu, najprv som sa vkradol dnu len ja, ostatní museli čakať. Tíško som sa priplazil až k vchodu a poodhrnul som trochu záves, tvoriaci dvere. Strážca, ktorého bolo treba umlčať, sedel predom mnou tak blízko na dosah, že som si to lepšie ani želať nemohol. Ľavou rukou som mu odzadu stislo hrdlo a pravou päťou som mu vrazil do sluchy, takže stratil vedomie a zrútil sa na zem.

Teraz mohli vojsť aj ďalší. Spútali sme strážneho a skrúteným cípom šatky, ktorú mal na hlave, sme mu zapchali ústa. Potom sme si šmátrajúc pobrali svoje veci. Zadnú stenu stanu sme jednoducho rozrezali zhora až nadol, aby sme sa so sedlami ľahko dostali von. Párs a jeho sprievodca mali, prirodzene, ťažký náklad, tri sedlá a niekoľko balíkov tovaru, ktoré niesol ťahúň. Keďže Alam nemal pokope celé výkupné, dúfal, že sa únoscovia uspokoja aj s týmto tovarom. Sťažovalo nám to postup, no s Halefovou a mojou pomocou sme sa šťastne a nepozorovane dostali na okraj tábora. Lenže teraz kone! Nemuseli byť bezpodmienečne naše. Keď sme sa dnes podvečer blížili k stanovému táboru, videli sme, na ktorej strane sa pasú zvieratá. Odniesli sme si veci tam, ľahli sme si do trávy a ja som sa najprv vybral na prieskum. Psov som sa nemusel báť, pretože boli pri ovciach a kozách. Minul som ťavy a potom som zbadal ležať v tráve kone. Liezol som po bruchu ďalej, až som sa dostal k pastierovi, ktorý ležal na zemi a laktami si podopieral hlavu. Obišiel som ho odzadu a chytil som ho pod krk. Mladý muž bol od strachu polomŕtvy. Priložil som mu nôž na prsia, povolil som zovretie, aby sa mohol trochu nadýchnuť a hovoriť, potom som ho varoval:

"Pre Alaha, nehovor nahlas, lebo ťa prebodnem! Ak budeš klamať, tiež ťa nôž neminie! Koľko pastierov je pri koňoch?"

"Len ja," vyjachtal trasľavo.

"Vstaň a poď so mnou! Keď budeš ticho, nič sa ti nestane." Poslúchol. Zdrapil som ho a doviedol k našim, tam sme ho poviažali vlastným opaskom. Párs a jeho sluha dostali za úlohu strážiť ho, a my s Halefom sme museli doviest' päť koní. Netrvalo nám to dlho. Osedlali a oširovali sme ich, pastierovi sme zapchali ústa, aby nemohol kričať, len čo odídeme, nasadli sme a odcválali najrýchlejšie, ako sa len v tej tme dalo.

Najprv nepovedal nik ani slovo; no keď sme sa už dostatočne vzdialili, Halef s úľavou zvolal:

"Chvála a vďaka Alahovi, ktorý nás zachránil! Boli sme už priam synmi smrti, pretože bojovníci Abu Hammedov by nás hneď po návrate určite zabili."

"Nie, nehrozilo nám nijaké nebezpečenstvo," tvrdil na počudovanie párs.

"Nie?" spýtal sa ohromene malý hadži.

"Nie, pretože mám pri sebe obidva talizmany. Tilsim eš šems, talizman slnka sa síce tentoraz neosvedčil, o to lepšie však splnil svoju povinnosť tilsim el hilal, talizman polmesiaca. Stojím vo svetle a pod ochranou slnka a vo svetle a pod ochranou polmesiaca. Nič sa mi teda nemôže stať, a vám tiež nie, pretože ste pri mne."

"No keby nie môj efendi, nič by nás nezachránilo," vyhlásil Halef zápalisto. "A ty si myslíš, že by začal vzývať tvoje slnko alebo tvoj polmesiace? On je kresťan a žije v inom svetle, ako je tvoje. Jeho svetlo sa stalo aj mojím, buď za to vďaka Alahovi a Prorokovi!"

Hadži teda vzdával vďaka "Prorokovi" za to, že sa v srdci stal kresťanom! To sa však tomuto statočnému malému mužovi ozaj nedalo zazlievať.

Nur es ssema

Aneizehovia patria k najstarším arabským nomádskym kmeňom. Hovorí sa, že sú potomkami veľkého kmeňa Rebijov, ktorý už pred Mohamedom býval v južnom Nedžde. Niektoré vetvy ostali v severnom Nedžde, iné žijú v Hedžase, a okrem toho viacero ich odnoží má pasienky v okolí Džebel Šammaru. Sú to náruživí zbojníci a ich lúpežné výpravy siahajú zavše až do Mezopotámie. Im padol do rúk Vikrama, otec nášho pársa Alama. Podľa mojej mienky by sa synovi nebolo podarilo otca vyslobodiť, aj keby mal pokope celú sumu, ktorú žiadali ako výkupné. Alam jednoducho nebol stvorený na to, aby u týchto beduínov niečo dosiahol.

O pustovníkovi na brale Vahsij som dosiaľ nič nepočul. Toto osamelé bralo sa vypína na juh od Sindžarských vrchov. V okolí sa vyskytujú aj kresťania. Žeby išlo o kresťanského pustovníka? Sotva, to by si za taký krátky čas nebol získal medzi mohamedánskym obyvateľstvom takú slávu. A keďže má údajne takú moc dokonca aj nad zbojníkymi Aneizehmi, ktorí sú predsa moslimovia, rozhodne bude moslim, pravdepodobne jeden z tých zbožných kajúcnikov, ktorých v severozápadnej Afrike volajú marabutni...

Od stretnutia s Abu Hammedmi ubehlo niekoľko dní. Nachádzali sme sa na mósulskom území, pravdaže na stepi, kde sa zdržiavajú beduíni a vládarska ruka guvernéra z Mósulu až sem veľmi nedosiahne. Dnes sme sa blížili k pastvinám našich budúcich hostiteľov.

Už okolo poludnia vyzerala step ako skosená, znamenie, že Haddedíni so svojimi stádami boli tu len nedávno, a ako ukazovali stopy, odtiahli na sever. Krátko po poludní sme na severe zazreli dvoch rýchlych jazdcov. Len čo nás zbadali, už aj cválali k nám.

Áno, boli to Haddedíni, široko-d'aleko najlepšie jazdci, už zďaleka to bolo poznať. Bleskurýchle sa hnali k nám s namierenými kopijami a zarazili kone tak tesne pred nami, že sa hrotmi kopijí priam dotýkali mojich prs. Je to nebezpečný manéver, ale ak človek nechce, aby ho považovali za zbabelca, nesmie pri tom ani okom mihnúť.

Boli to dvaja bojovníci, ne jeden večer som s nimi presedel pri ohni. Ako sa len prekvapili, keď spoznali Halefa a mňa! Okamžite zoskočili z koní, chytili mi ruky a pobožkali ich. Pri výraznej hrdosti týchto ľudí to bol dôkaz, ako veľmi si ma obľúbili. Potom znova vyskočili na kone a odcválali s vetrom opreteký, oznámiť náš príchod.

"Sidi," spýtal sa párs, "zdržiš sa u týchto ľudí dlho?"

"Iste, zopár týždňov."

"Ak sa nemýlim, sľúbil si mi, že pôjdeš so mnou k Aneizehom, lebo sa domnievaš, že sám otca nevyslobodím?"

"Sľúbil som ti to a slovo aj dodržiám."

"Ale to by si sa nemohol zdržať u Haddedínov ani deň. Povedal som ti, že tretieho dňa mesiaca ssafar vyprší lehota."

"Pôjdem s tebou ďalej, a potom sa k nim vrátim."

"Tretí deň v ssafare podľa mesačných mesiacov, nie je to tohto roku dvadsiaty piaty deň kanun el auvala podľa slnečných mesiacov, teda dvadsiaty piaty december, sidi?" spýtal sa Halef.

"Tak je."

"Na tento deň pripadajú predsa kresťanské Vianoce, id el milad !"

"Správne."

"A ty chceš svoj veľký sviatok stráviť tak, že pôjdeš k nepriateľským Aneizehom a vystavíš nebezpečenstvu svoj život?"

"Ide o vyslobodenie nešťastníka a o odvrátenie vraždy. To je najlepšia oslava kresťanského sviatku."

"A môžem ísť s tebou, sidi?"

"Áno, uvidíš, že sa vrátim živí a zdraví."

Vtom sa na severe vynorilo pred nami veľké, husté mračno jazdcov, ktorí sa s hlasnými výkrikmi valili k nám a pomedzi sem-tam strieľali do vzduchu. Keď sa priblížili, mračno sa rozplynulo, bojovníci utvorili okolo nás kruh, pribehol k nám iba jediný - Amad el Ghandur, hrdinský šejk, ktorý zoskočil z koňa tak isto ako ja. Objali a pobožkali sme sa, pričom všetci ostatní volali: Marhababak - buď pozdravený!

Akoby z oka vypadol môjmu niekdajšiemu priateľovi, svojmu otcovi Mohamedovi Eminovi, bol takisto vysoký a mocný a mal tie isté vážne a ušľachtilé črty, a ešte čosi, čo je u beduínov výnimočnou zvláštnosťou - tmavú bradu, ktorá mu spĺývala až na prsia.

Neviem ani opísať dojímavé scény, ktoré nasledovali! Každý si chcel so mnou podať ruku a prehovoriť slovo. Dlhو to trvalo, kým sa zvrtili, aby nás s jasotom zaviedli do tábora. Týchto ľudí opisujú zväčša ako polodivochoch, surových, nespoľahlivých, vierolomných, a tak ďalej! Kto ich však dobre pozná, vie, že takí nie sú. Priateľovi sú priateľom, nepriateľovi nepriateľom, a to po každej stránke a celým srdcom. Pravda, keď niekto príde k nim a nechce rešpektovať ich oprávnené zvláštnosti, keď sa chce nad nich vyvyšovať, namyslený na svoje vzdelanie, chce ich kšeftársky

prefikane vyciciavať, alebo im začne dokazovať, že Mohamed nebol prorok, ale fantasta, ktorý klamal sám seba, ten sa v nich mýli a nikdy nespozná ich dobré stránky.

A to vzrušenie v duare, stanovnej osade, keď sme sa tam objavili! Muži nám vyšli oproti na koňoch, no teraz sa ukázali aj ženy, staré i mladé, chlapci a dievčatá! Šejk ma chcel vyslobodiť a zatiahnuť ma do svojho stanu. Lenže márne - vystieralo sa ku mne desať, dvadsať rúk, stiahli ma medzi seba a nepustili ma skôr, kým som aj toho najmenšieho drobčeka aspoň len vľúdne netľapol po zadočku. A musel som ešte, ako sa patrí, pozdraviť Hanheh, Halefovú ženu, aj jeho syna Kara ben Halefa. Až potom ma mohol Amad el Ghandur privítať ako ozajstného hosťa. A začali sa prípravy na hostinu. Vyhlásili sviatok a nejdete tučný baran zaplatil za svoju návštevu životom. Potom sme sedeli so šejkom pri vyberanej hostine, pri ktorej sa podľa starootcovej obyčaje používalo namiesto lyžice a vidličky päť prstov - tie aspoň nezhrdzavejú, aj keď ich zväčša nečistia.

Teraz konečne prišla reč na to, odkiaľ ideme a kam máme namierené. Porozprával som Amadovi o párovi Alamovi a jeho otcovi. Keď si príbeh vypočul, povedal:

"Dobre, že si nešiel rovno k Aneizehom, priateľ mojej duše, ale prišiel si najprv ku mne. Bola by to tvoja smrť, pretože zúria na každého, kto nie je beduín. Mutesarrif vyslal k nim vojakov, aby násilu vymohli od nich daň od hlavy. Odviedli im najkrajšie a najlepšie kusy zo stáda. Teraz sa každému cudzincovi vyhrážajú smrťou, pretože v každom cudzincovi vidia Turka. Vikrama, ktorého chcete vykúpiť, neprepustia, ani keby ste zaňho zaplatili dvojnásobné výkupné. Ak ho ešte nezabili, vezmú peniaze, no aj tak ho zavraždia, a vás s ním. Ale počúvaj, Kara ben Nemsí, ty si môj brat, a tak môžeš rátať s mojou pomocou. Vieš už, že sme s nimi vo vojne?"

"Nie."

"Je vypovedaná, ešte však nevypukla. Keď Aneizehom vzali toľko zvierat, začali nám kradnúť naše, a nechcú ich vydať. My sme však omnoho silnejší a máme väčšiu moc ako oni, a preto si ich vezmeme späť. Kedy vyprší zajatcovi lehota?"

"V tretí deň ssafara."

"Tak skoro? Tak sa musíme poponáhľať. Ešte dnes vyšlem poslov, aby zvolali bojovníkov všetkých haddedínskych oddielov. Potom vyrazíme k bralu Vahsija."

"Aneizehovia táboria tam?"

"Áno."

"Počul som o istom slávnom pustovníkovi, ktorý tam vraj sídli. Poznáš ho?"

"Ešte nikdy som ho nenavštívil. Vôbec nikto ho nevidel, okrem dvoch chlapcov, ktorých matka býva na úpätí brala. Chlapci každý deň dva razy, ráno a podvečer, vystúpia k nemu hore, aby si vypočuli sväté slová, ktoré potom odovzdajú veriacim, čakajúcim na ne dolu. Zo všetkých končín prichádzajú pútnici, ktorí mu po chlapcoch odkazujú svoje prosby a žiadajú od neho odpoveď. Nikto, ani zbojník či zlosyn sa neodváži konať proti radám, ktoré dostane od pustovníka. Z diaľky uvidíš jeho pustovňu, ale hore k nemu nesmieš vystúpiť. S trestnou výpravou proti Aneizehom by sme boli ešte nejaký čas počkali, ale keď si prišiel ty, tak zabijeme hneď jednou ranou dve muchy. Potresceme zlodejov a oslobodíme Vikrama. Myslíš, že by sme mali vyslať prieskumníkov?"

"Áno, musíme zistiť, či sa skutočne zdržiavajú na brale, a keď to bude možné, obkľúčiť ich. Okrem toho si zvedovia musia počínať tak, aby naše ťaženie ostalo utajené."

"Len čo dojeme, vyhládame najvhodnejších mužov a dám im naše najrýchlejšie kone."

Už o hodinu vyrazili zvedovia na koňoch a s nimi aj poslovia, ktorí mali zvoliť bojovníkov ďalších oddielov. Najviac sa tešil tejto rýchlosti Alam, ktorého pri šejkových slovách pochytil veľký strach o otcov život.

Už na druhý večer horelo okolo tábora veľa ohňov, okolo ktorých sa zhromaždilo vyše šesťsto dobre ozbrojených Haddedínov, a v nasledujúce ráno sa to začalo. Na obed sa vrátil jeden zo zvedov a oznámil, že Aneizehovia o sile asi tristo dospelých mužov, tábora so ženami a deťmi, so stannami a stádami pod bralom a pravdepodobne netušia, že sa Haddedíni tak rýchlo vydali na trestnú výpravu. Ďalší zvedovia ich z diaľky pozorovali. Podľa týchto správ sme boli oproti nim v dvojnásobnej presile. Navyše sme mali samých bojovníkov, oni však aj ženy a deti, na ktoré musia brať mimoriadne ohľad, keď ich obkľúčime.

Do ďalšieho rána sme zašli tak ďaleko, že sme museli zastať, lebo ak sme mali zachrániť párovho otca, museli sme Alamu vyslať dopredu. Keby sme to neurobili, dalo sa čakať, že keď zaútočíme, jeho otca zabijú. Samozrejme, že som išiel s ním, veď som mu to sľúbil. Sám by sa teraz sotva bol odvážil k Aneizehom. Môj udatný Halef sa tiež nedal zadržať a pripojil sa k nám. Párovho sprievodcu sme však nevzali so sebou, aby zbytočne neprekážal. Mimo chodou, nepridal som sa k párovi iba preto, že som mu to sľúbil, viedlo ma k tomu aj čosi iné: Haddedíni sa chceli stoj čo stoj pomstiť a boli pevne odhodlaní zaútočiť. Ja som však veril, že ak budem tam, nejakým spôsobom sa mi podarí zabrániť krviprelievaniu.

V trojici sme teda opustili táborisko priateľov, no napred som s Alamom a Ghandurom prerokoval plán, ktorý som vymyslel.

Párs sa tváril bezstarostne, keďže bol s nami, ba dokonca sa opäť raz vyslovil:

"Hádám si len nerobíš starosti, efendi? Nemáte sa čo báť, pretože mám pri sebe oba moje talisimy, nachádzame sa v nur eš šems a nur el hilal; svetlo slnka a polmesiaca nás bude ochraňovať."

Dosiaľ som sa ho na to nespýtal, no teraz som sa nezdržal:

"Odkiaľ máš vlastne tie talizmany?"

"Vieš," odpovedal, "že medzi Bagdadom a Basrou premáva sedem tureckých parníkov a dva anglické. Na jednom anglickom slúži istý nauti, teda námorník, ktorého dobre poznám. Vždy má pri sebe zázračné amuletové obrázky, z ktorých robí talizmany a predáva ich. Kúpil som si od neho dva, pre lepšiu istotu, jeden talizman pre párov a jeden pre mohamedánov. Presvedčil si sa, že nás obidva už ochránili."

"To si myslíš ty, ale ja nie. Nijaký talizman nás neochráni. Mohol by som ich vidieť?"

"Neviem, či ti ich smiem ukázať, ale opíšem ti ich. Na párskom talizmane je zobrazený Zaratustra, zakladateľ nášho náboženstva, ako novorodeniatko, a zbožní susedia, ktorí mu prišli vzdať hold. Patrí k nemu písmo, ktoré nik nevie prečítať. A moslimský talizman zobrazuje maličkého Mohameda, na ktorého zbožne pozerá jeho matka Amina. Aj pri tom je písmo, ktoré nikto nerozumie. Stačí ti to?"

"Nie, teraz už vôbec nie, myslím, že ťa podviedol dajaký švindler."

"Prečo?"

"Ty nevieš, že Mohamed zakázal robiť obrazy? A naraz má na moslimskom talizmane byť dokonca jeho obraz a obraz jeho matky! To je podvod! Vytiahni tie zázračné talizmany!"

Musel som Alama opakovane vyzvať, kým mi vyhovel. Vytiahol spod šatstva na dvoch šnúrach dve biele papierové vrecúška. Na jednom bolo slnko a na druhom polmesiaca, akoby ich bola atramentom namaľovala detská ruka. Otvoril som ich; Čo obsahovali?

Na moje najväčšie prekvapenie dve ilustrácie k básňam z anglických novín! Na "mohamedánskom" talizmane bol Vystrihnutý obrázok madony s dieťaťom. Pársky talizman pozostával z celého obrázku Vianoce, a po jednej jeho strane bola vianočná báseň. Obrázky nepochybne pochádzali z vlasti anglického námorníka, ktorý ich či už zo žartu, či z chamtivosti predal ako talizmany, ktoré ochraňujú majiteľa.

"Však to nie je podvod, efendi?" spýtal sa párs. "Je, no obsah tohto cudzieho písma je aj talizmanom v živote i v smrti. Tu sa nehovorí o nijakom nur es šems, o nijakom nur el hilal, o nijakom svetle slnka či polmesiaca, ale o skutočnom nur es ssema, o nebeskom svetle, ktoré zažiarilo raz nad Betlehemom a dodnes svieti celému svetu. Tu máš, vezmi si tie obrázky a dobre si ich pozri! Vysvetlím ti ich a porozprávam o tomto nur es ssema, nebeskom svetle. Veď zajtra slávime Vianoce, deň, keď to svetlo vyšlo."

A teraz som sa konečne začal s Alamom zhovárať o svojej viere. Celé hodiny sme sa počas jazdy rozprávali. Zbožne ma počúval a prerusoval ma stovkami otázok, ktoré svedčili o tom, že moje slová zapustili korene v jeho srdci.

Medzitým sa zvečerilo a museli sme sa utáboriť. Nebo obsypali hviezdy a v duši oboch mojich poslucháčov tiež vychádzali hviezdy, ozajstné nebeské svetlo. Bdeli sme do polnoci a zhovárali sme sa. Keď som si potom ľahol, párs mi povedal: "Efendi, tvoja viera je plná lásky, taká jednoduchá a predsa taká nádherná! Áno, kto ju nosí v srdci, nepotrebuje asi nijaký amulet ani talizman, pretože nad ním stále bdie večná dobrota a láska. Podviedli ma, no aj tak si tieto papieriky budem opatrovať do konca života, lebo už takmer verím, že ma cez teba doviedli k pravému nur es ssema, k ozajstnému nebeskému svetlu."

Halef nepovedal nič, len mi ticho stisol ruku a veľmi dobre som ho pochopil. Potom sme zaspali. Ráno sme išli ďalej. Čoskoro vyrástlo pred nami z roviny bralo Vahsija, čo znamená Osamelý. Pod ním stáli stany Aneizehov a v ôkole sa pásli ich spolovice nakradnuté stáda.

Vahsija nebol vrch, bolo to iba bralo, no obísť ho po úpätí, to by trvalo iste aspoň štvrt' hodiny, a vysoké bolo prinajmenej päťdesiat metrov. V priebehu stáročí sa tu ujali kriky, ba aj stromy, ktoré sa teraz zelenali. Pomedzi ne sa vinul kľukatý chodník. Hore, nie celkom na vrchole, sa otvárala jaskyňa, pred ktorou stál ihličnatý strom, zdola sa nedalo rozoznať aký. Dolu, kde cestička vychádzala na rovinu, stála malá chatrč, v ktorej bývala tá vdova s dvoma chlapcami. Živila sa z milodarov pútnikov, ktorí prichádzali za pustovníkom.

Oslovili nás niekoľkí beduíni, ktorí sa nevládne spýtali, čo tu chceme. Žiadal som, aby nás zaviedli k šejkovi, čo aj urobili. Sedel v jednom stane, ledva nám odpovedal na pozdrav a neponúkol nám ani miesto. Usadil som sa však vedľa neho a kývol som aj Halefovi a Alamovi, aby si sadli. Potom som sa spýtal:

"Máš tu muža, ktorý sa volá Vikrama?"

"Čo chcete od neho?" odvetil otázkou.

"Chceme zaplatiť výkupné."

"Má šťastie, lebo zajtra je posledný deň! Sem s tým!"

"Vikrama sa nachádza tu?"

"Áno. Sem s tým!"

"Budeme takisto struční ako ty: Sem s ním!"

"Najprv peniaze, a potom muža!"

"Najprv muža, a potom peniaze! Nikto nezaplatí vopred, nekúpi mačku vo vreci."

"Nie som kramár ani kupec, ale šejk Aneizehov. Kto si však ty a ako sa voláš?"

" Volajú ma Kara ben Nemi a mám..."

Prudko vyskočil a prerušil ma:

"Kara ben Nemi: ty si ten kresťan, ktorý vyhral Haddedínom bitku v Doline schodov?"

"Áno."

"Nech ťa teda Alah tisíckrát prekláje! Boli sme spojenci Abu Hammedov, ale prišli sme im neskoro na pomoc. Teraz si to odpykáš. Ste zajatí a neujdete!"

S týmito slovami vyskočil zo stanu. Takýto obrat som neočakával. Ten človek bol diabol sám, veď ja som mu predsa nič neurobil! Vonku sa rozľahol jeho hlas, zvolávajúci ľudí. Halef nestrácal guráž:

"Sidi, že by sme niekoľkých z nich zastrelili a potom ufujazdili?"

"Pre Alaha, len to nie!" preľakol sa párs. "Všetci by sme boli stratení!"

"Tu by ti veru nepomohol nijaký amulet," povedal som na to. "Ale neboj sa! Nič sa ti nestane."

Odhrnul som rohož a postavili sme sa s Halefom presne do vchodu stanu. Aneizehovia sa už zhromaždili. Stáli hlava pri hlave, šejk pár krokov pred nimi. Správali sa hlučne, no keď ma uvideli, všetko stíchlo. V pravej ruke som držal henryovku, v ľavej revolver a nahlas som sa spýtal:

"Považuješ nás teda za zajatcov, ó, šejk Aneizehov?"

"Áno," odvetil. "Opováz sa urobiť krok, a si mŕtvola!"

"Tušíš si o mne už počul. Povedali ti aj to, že z tejto zázračnej pušky môžem strieľať hodiny bez nabíjania?"

"Vahajati, el barudi el džehennem - prisahám na svoj život, pekelná puška!" preľakol sa šejk a cúvol.

"A táto malá pištoľ strieľa tak isto. Dávaj pozor! Šesť rán do gombíka sedla, ktoré leží pred vedľajším stanom!"

Moje výstrely vyvolali všeobecné ohromenie a pokračoval som:

"Vidíš, že by som napriek tvojmu zákazu mohol odísť, pretože skôr než by niekto z vás zdvihol na mňa zbraň, bol by mŕtv, a desiat ďalší s ním. Ale ani mi nenapadne pred vami utekať. Prišiel som odvieť odtiaľto Vikramu a neodídeme bez neho. Ostaneme tu v tvojom stane, kým neprídeš k rozumu. Zapamätajte si však jedno: budem pomaly rátať do dvadsať. Kto bude potom k tomuto stanu bližšie ako na päťdesiat krokov, dostane do hlavy moju guľku, ktorá nikdy neletí vedľa. To vám sľubujem pri Prorokovej brade."

Ustúpili sme s Halefom do vnútra stanu a záves nad vchodom som zase spustil. Vonku sme počuli hlasy a vzdľahujúce sa kroky. Vyrezal som diery do pravej steny stanu, Halef do ľavej a pozerali sme von cez tieto otvory. Aneizehovia síce ustúpili, no nie natoľko, ako som kázal. Vystrčili sme teda hlavne našich zbraní a vzápätí nastal všeobecný ústup, na ktorom sa zúčastnil aj šejk. Aneizehom sa dostali do uší prehnané správy o mojej opakovačke, a nikdy dosiaľ nemali do činenia s odvážnym Európanom. Teraz boli vyjavení. Spokojne sme mohli ujsť, no ako kresťan som nechcel pripustiť, aby mi niekto vyčítal, že som ufujazdil pred týmito uctievačmi Mohameda. Vedeli sme, že okolo poludnia sa zo všetkých strán dovalia Haddedíni a obkľúčia tábor.

Alam sa ukrutne bál o otca, ale upokojil som ho. V tejto situácii by zajatcovi sotva niekto ublížil. Spozorovali sme, že zasadli na veľkú poradu.

To sa prihodilo na Štedrý deň, predpoludním. Krátko poobede sa zrazu strhol vonku zhon a veľký krik. Vykukli sme cez diery - zo všetkých strán sa blížili Haddedíni. Už v diaľke, kde ich nemohli vyslediť, utvorili kruh okolo tábora a teraz ho sľahovali. Nadišiel čas zabrániť krviprelievaniu. Vzal som si henryovku, odhrnul záves a vystúpil som zo stanu. Šejk stál medzi svojimi a rozčúlene rozhadzoval rukami. Zavolať som ho. Okamžite sa pohol a už z diaľky sa pýtal:

"Kara ben Nemsí efendi, vieš, kto sú všetci títo jazdci?"

"Je to šesťsto Haddedínov a každý z nich má dobrú zbraň. Prichádzajú sa vám pomstiť za lúpež, ktorú ste spáchali na ich stádach. Obkľúčili vás a nemôžete ujsť. A nás, ich spojencov, máte tu, medzi sebou. Ak ich nepoprosíš o milosť, o päť minút vypáli mnohokrát šesťsto guľiek do zhluku vašich žien a detí. Som však ochotný ujať sa vás a vyslať k Amadovi el Ghandurovi posla, aby útok oddialil. Potom môžeš s ním vyjednávať."

"Počkaj ešte!" zaškrípal zubami.

Chvatne sa vzdialil, chcel sa narychlo poradiť so svojimi staršinami. Kruh sa však tak rýchlo a výhrážne sľahoval, že by bol zbytočný odpor, takže mi zakričal:

"Vyšli posla, chytro!"

Halef mal už svoje inštrukcie, vzal si zbraň a vybehol. Zastal som pred stanom a čakal na úspech. Vôkol panovalo hlboké ticho. Vtom sa hore na skale jasne rozhlaholil zvonček. Hneď nato som videl, ako z chalupy vyšiel chlapec a pustil sa hore strmým chodníkom. Zmizol hore vo výške, netrvalo však dlho a znova zišiel dolu a pobral sa k šejkovi. Oboch som si ich privolať a spýtal som sa:

"Čo si želá svätý muž?"

"Chce vedieť, o čo sa má bojovať a prečo sa má boj odohrávať tu," odvetil šejk.

"Ja mu hneď odpoviem. Vieš čítať?"

"Áno."

"Tak počkaj!"

Sadol som si, vytrhol som z notesa list a ceruzkou som napísal odpoveď. Keď si ju šejk prečítal, poslal som chlapca s tým lístkom aj s ceruzkou hore. Teraz sa ukáže, či slávny muž vie aspoň písať. Podpísal som sa Kara ben Nemsí. Haddedínovia stáli takmer na dostrel, no zastavili sa, pretože počuli zvonček a videli pustovníkovho posla. Chlapec sa tam zdržal teraz dlhšie ako prvý raz, potom zišiel s papierom dolu. Pod mojimi riadkami stálo, na moje najväčšie prekvapenie, po arabsky:

"Chvála Bohu na výsostiach, a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle!"

Slová chválospevu anjelov! V dnešný deň! Od tohto pustovníka, slávneho medzi mohamedánmi! Musí to byť kresťan! Dal som tie slová prečítať šejkovi. Netušil, že sú z Biblie, hneď však pochopil ich zmysel a vyhlásil:

"Svätý muž prikazuje, aby sme uzavreli mier. Myslíš, že Amad el Ghandur bude súhlasiť?"

"Áno. A aj keby sa zdráhal, tak sa za vás prihovorím."

"Pôjdeš teda za ním?"

"Pôjdeme my dvaja."

"Aj ja? Hneď ma zajme."

"Nie. Si pod mojou ochranou. Sľubujem ti, že sa môžeš vrátiť, len čo budeš chcieť."

"Pokoj na zemi!" Toto prikázanie vstúpilo do platnosti. Vyjednávanie trvalo síce skoro do večera, no napokon sme dospeli k dohode. Vikramu prepustili bez výkupného a Haddedíni dostali späť ulúpené zvieratá, za čo sa Amad Ghandur zaručil svojím slovom, že sa zrieka pomsty. Nato doterajší nepriatelia uzavreli mier, ktorý síce najprv vyznieval vynútené, ale potom to bolo už úprimné. Haddedíni prišli do tábora. Zarezali barany a zapálili ohne, aby ich mohli upiecť.

Predtým sa však stalo čosi, čo nik nečakal. Keď totiž chlapci krátko pred večerom vystúpili na bralo, pustovník sa ich na všetko povypytoval. Nato zišli dolu. Pustovník odkázal po nich Aneizehom, že ich prosí, aby mu urobili beduínske sviečky z baranieho loja, a mňa požiadal, aby som zajtra ráno prišiel k nemu na bralo. Ako sme už spomenuli, okrem

tých dvoch chlapcov dosiaľ nebol nik uňho tam hore. Bol som teda veľmi zvedavý na túto návštevu. Hádám treba ešte povedať, ako sa tešili obaja pársovia, že sú zase spolu a nemuseli zložiť ani výkupné. Prirodzene, že Vikramovi museli vrátiť sumu, ktorú mu ukradli.

Keď sme potom večer sedeli okolo ohňov pri zmierovacej hostine, na brale sa znova rozhlaholil zvonček. Pozreli sme dohora. Tu na ihličnatom strome vo výške zažiarilo množstvo sviečok. Pustovník oslavoval Svätvečer pri vianočnom stromčeku. Aký zázrak - tu, v Oriente, medzi beduínmi! A aký pohľad pre mňa, Nemca, ktorý si nevie predstaviť Vianoce bez stromčeka so sviečkami. Arabi sa kochali v nevídanom pohľade a mlčali. Alam mi však povedal:

"Ó, Kara ben Nensi efendi, to je ten strom, o ktorom si včera hovoril. Aký je krásny! Prihovára sa mi svetlom nur es ssema, ktoré zažiarilo v mojom srdci!"

A koho som našiel v nasledujúce ráno tam hore na brale, a čo som sa od neho dozvedel? Možno to milému čitateľovi porozprávam zase inokedy!

Digitalizácia a oprava: Davis